

கவிதைகள்

- கீர்காசன்

1

കിറകാഴ്ച കളിതുകൾ

വെട്ടുകുന്ന്

உள்ளடக்கம்

1. தமிழ் தா சக்தியே
2. தமிழின் சுவை
3. தமிழே இனிதாம்
4. கவியின்பம்
5. இன்பக்கனவுகள்
6. அவனா இவன்
7. அழுது புலம்பி...!
8. கற்பனைக் கோட்டை
9. பிரியாத வரம் ஒன்று வேண்டும்
10. நானும் ஒருவன்
11. ஒற்றுமை
12. வாழ்த்துடிக்கும் மனம்
13. துயர் கொண்ட சிறுமி
14. காலைக் காட்சி
15. வண்டிக்காரன் பாட்டு
16. உறுதி கொள், மனமே!
17. நீலவானில் நீந்திடுவேன்
18. மயக்கும் மாலை வேளை
19. வருந்தும் கணந்தன்னில்
20. நிறைவேறாத காதல்
21. நடுநிலை போதும்
22. வேண்டாத உலக வாழ்வு
23. பூவும் வாழ்வும்
24. அன்பும் வாழ்வும்
25. மலையும் மழையும்
26. உன்னை நீ அறிவாய்
27. மனம் மாறாத சோகம்
28. சிரிப்பொலி
29. தமிழே தருவாய் நல்வரம்
30. சக்களத்தி தொல்லை
31. காலைப்பொழின் சுகம்

32. பிரிந்தவர் மீண்டும் சேரும்போது
33. சக்தி சக்தி சக்தி
34. இரண்டு பாதைகள்
35. முடிசூடா மன்னன்
36. நரகத்தில் உழலுவதோ
37. என் வாழ்வு ஏன்
38. மூவர் உயிர் காக்க தீயில் வேகினாள் 1
39. மூவர் உயிர்காக்க 2
40. உணர்வுகள்
41. வாழ்க்கை
42. இன்பம் எங்கே
43. வசந்தம் வீசும் காலை
44. காண்பது பொய்யா
45. தீயினால் சுட்ட தேகம்
46. என்னைத்தீயில் வாட்டாதே
47. அனுபவம் நீயே கற்றிட வேணுமடா
48. எனக்குமட்டும் ஏன்?
49. குடைவானம் கூப்பிடு தூரம்
50. கிளிபேசும் குயில் பாடும்
51. மீட்பீரா எமை?
52. விபரீத ஆசைகள்
53. ஞானத்தை தேடி
54. கல்லாக இரு கடவுளே
55. சக்தியின் சக்தி
56. சக்தி தெய்வம்
57. கணினி என் காதலி
58. வாழத் தெரியவில்லை
59. சக்தியே சஞ்சலம் தீர்
60. அவள் காதல் இவளிடம் சொல்லி
61. சல்சலப்பு
62. மங்கையர் கீதம்
63. அனல் பூக்களாய் இரு
64. புத்தாண்டுக் கொண்டாட்டம்

65. மனம் காணும் துயர்மாற்று
66. என்ன செய்வேன்
67. மரணத்தின் மடி
68. கடலிலாடும் அலைகள் நாம்
69. பிரிவின் சோகம்
70. ஆனந்த வேளைகள்
71. கவிபாட வரம் தா!
72. அழும்வரை சிரிப்பேன்
73. கவி பாட மறவேன்!
74. கண்விழித்துக் கண்ட கனவு
75. தங்கையின் சோகம்
76. அவளே சக்தி!
77. பிரிவென்னும் துயரம்!
78. தமிழென்னும் பாவை
79. நானல்ல அவளே !
80. மன்னவனோ இவன்
81. உன்னை நீ மாற்று!
82. கவலை மாற்று கண்ணா!
83. ஏங்கவைத்த பொற்காலம்
84. வராத வசந்தங்கள்
85. அழுவதும் ஏனம்மா?
86. விழிகாள் பொறுமின்!
87. சிரிப்பும் அழுகையும்!
88. பெண்ணெனும் சிலை
89. சிரித்திடு மகளே!
90. இணையக் கடலில் நீந்தி
91. சக்தியே காத்திடுவாய்
92. இரு கவிகள் மோதும்போது
93. நீதி கேட்ட தேவதை (நீள்கவி)

இக் கவிதைகள்

கவியேதும் அறியேன்
கவிகூற தமிழ் காணும் விதியேதும் அறியேன்
எனதாசை தமிழ்மீது பெருமாசை கொண்டேன்
மனமீது எழுகின்ற உணர்வேது சொல்வேன்

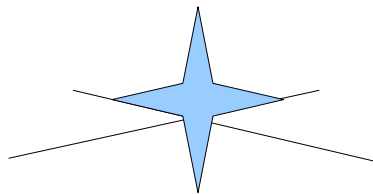
தமிழான தென்றல்
புவிமீது மனமென்னும் மலரான மென்மை
தனை நீவி எழுகின்ற உணர்வான இன்பம்
அதனாலே வருகின்ற மொழிதானே கவிதை

பலமான விதிகள்
அழகான கவியென்னும் சிலையாக்க உளிகள்
வளமான தமிழ்மாலை கோர்கின்ற தளைகள்
அழகான இசையோடு சேர்க்கின்ற தவைகள்

தமிழான அன்னை
கலைஞானம் அறியாத மகனான என்னை
பிறிதாக நினையாமல் ஒருசேர அன்பை
தருகின்ற நிலைபோதும் வேறொன்று இல்லை

எழுதென்று உள்ளம்
இருந்தாளும் தமிழன்னை மொழிகூறு வரையும்
எழுதாமல் எந்தேசம் விழிமுன்னே கொள்ளும்
அழிவான துரையாமல் விழிமுடல் செய்யேன்.

.....

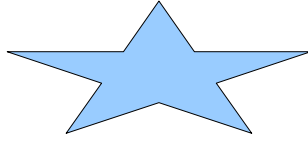
1 தமிழ் வேண்டும் சக்தியே

தமிழோடு விளையாடித் தரநாறு கவிபாடித்
தவழ்கின்ற பெருவாழ்வு வேண்டும்
இமைமீது விழிகொண்ட உறவாகக் கணமேனும்
உனையென்றும் பிரியாமை வேண்டும்
கமழ்வாச மினிதான கனிகாணுந் தருவாக
கனம்கொண்டு இவன்சோலை யெங்கும்
திகழின்பத் தமிழான தென்றும்நற் பொலிவாகி
தினமொன்று கனிந்தாக வேண்டும்

சுவையான தெனஅன்னை தமிழோடு பயில்கின்ற
சுகமான உணர்வென்றும் வேண்டும்
அவைகூற அவையேறின் அழகென்பதென யாரும்
அதுகண்டு புகழ்கூற வேண்டும்
எவைமீதி இருந்தாலும் எதுமீறி நடந்தாலும்
உனதன்பு அதைமேவ வேண்டும்
இவைபோதும் எனவல்ல இகமீது தமிழ்போதை
எழுந்தின்ப நதிபாய வேண்டும்

குவை தங்கம்,கொடி ஆட்சி, குடிவாழும்
ஊரென்று எது தந்தும் பரிசாகக் கேட்டும்
அவையொன்று நிகரில்லை அரசாளத் தமிழோடும்
அதிகாரம் அதில் உண்டுபோதும்
குவிகின்ற மலர்மீது கொள்கின்ற துயில்போலும்
கலையன்னை மடிமீது சாயும்
கவினின்பக் கணம்போதும் கருதேனே பிறிதேதும்
காணென்று மனம்கூற வேண்டும்

ரவிவானில் வரும்போதி லெழுவான ஒளியாக
என்றென்றும் பிரகாசம் வேண்டும்
இரவில்வந்த நிலவாலே எழுகின்ற மனபோதை
இதனோடு இழைந்தோட வேண்டும்
சரமாலை யணியாகத் தமிழன்னை புகழேந்தி
தருகின்ற கவியாவும் என்றும்
வரமான தரவேண்டும் வளர்வொன்று தானின்றி
வழுவாத நிலைகொள்ள வேண்டும்

2. தமிழின் சுவை

செந்தமிழின் சுகம் தென்றலதோ சுவை
செங்கரும்பின் அடியோ?
பைந்தமிழும் பனிகொள் குளிரோ பசும்
புல் வெளியின் அழகோ?
அந்தரவான் எழும் சந்திரனோ அதன்
சுந்தரத் தேனொளியோ ?
அந்தமிலாப் பெருஅண்டமதில் தமிழ்
எந்தளவு பெரிதோ?

வெந்திடவும் அனல் தொட்டதிலே மின்னும்
பொன்னின் மிளிர்விதுவோ ?
வந்தமழை தந்த வானிடையே வில்லின்
வண்ண வடிவங்களோ?
நங்கையவள் நட மென்பதெலாம் தமிழ்
நல்கு முயிர்த்துடிப்போ?
பொங்கிடுமோ அலை போலிதுவோ தமிழ்
பேச உணர்வெழுமோ !

சங்கிதுவோ ஒலிதந்திடுமே அதன்
சாரும் வெண்மை இயல்போ?
பங்கயமோ பனி தங்கியதோ அதன்
பட்டிதழ் மென்னியல்போ?
தெங்கினிடை இளங்காய் நடுவே கொண்ட
தித்திக்கும் நீரிதுவோ?
வெங்கதிரோன் உச்சிவேளை சுட நின்ற
வேங்கை மரநிழலோ?

கங்கையவள் முடிகொண்டவனோ அன்பு
கொண்டு வளர்த்ததமிழ்
செங்கனலின் விழி கண்டும் பிழைசொன்ன
சங்கப் புலவன் தமிழ்
இங்கு மனமதில் என்று மினித்திடும்
இன்ப முடைத்த தமிழ்
மங்குவதோ? அது கொள்ளும் துயர்எனில்
எங்கள் கரம் கொடுப்போம்

எங்கு மிணை யில்லை செந்தமிழே என
சங்கே முழங்கிவிடு
பொங்கிவரும் பகைஎந்த விதமெனக்
கண்டதைக் காத்துவிடு
மங்கை குலமவர் மானமெனத் தமிழ்
கொண்ட துயர் துடைத்து
செங்குலமே இந்த தங்கத்தமிழ் தன்னை
எங்கும் வளர்த்துவிடு!

3. தமிழே இனிதாம் !

தமிழே இனிதாம் தமிழே அழகாம்
தமிழே பெருநிதியாம்
தமிழே யுன்னைப் பாடப் பாடத்
தருமே மிக மகிழ்வாம்
தமிழே இதமாம் தமிழே சுகமாம்
தமிழே பல நினைவாம்
தமிழின் தாகம் பருகத் தண்மை
தருமே மனமுழுதாம்

அலையே கடலில்புரளும் அதுபோல்
அகிலம் முழுவதிலும்
கலையே கொண்டு தமிழே புரள்வாய்
கவிதை ஊற்றாவாய்
சிலையே அசையாநிற்கும் நிலைஏன்,
சிந்தைகொள் தமிழின்
நிலையே நினதில் பெரிதும் அழகால்
நினைவ இழந்தாயோ?

மலையே நீயும் உயர்விற் பெரிதாய்
மனதில் கர்வமுறாய்
இலையே தமிழுக் கிணைநீ என்றே
இன்று மலைத்தாயோ
தொலைவும் காணாத் தொன்மைத் தமிழின்
தோற்றம் காணுகையில்
அலையும் வானச் சுடரும் நிலவும்
அதன்பின் அணியாமோ?

பொங்கும்தமிழோ புதுமை நதியின்
புனலாய் குதிபோட
தங்கும் எண்ணம் சற்று மின்றித்
தளளவென் றோடும்
எங்கும் தண்மை இன்பம் பரவ
இசையென் றொலிகூட்டும்
சங்கம்வளரின் பத்தெள் தமிழே
சரிநிகர் எதுவுண்டோ?

வெங்கண் கொண்டே வினைகள் செய்வோர்
விளைதுன் பந்தானும்
மங்கும் வகையில் மலையின்அருவி
மடிபோற் தமிழ்பொங்கும்
கங்குல்வானிற் கதிரோன் போலக்
கண்முன் ஒளிவெள்ளம்
எங்கும் பொங்கப் பிரவா கிக்கும்
இனிமைத் தமிழ் என்பேன்

4. கவியின்பம்

கவிஎன்ப தினிதாம் கவியெங்க ஞாயிராம்
கவி எமது வாழ்வுக்குப் பொருளாம்
கவிஎங்க ஞணவாம் கவியெங்கள் கனவாம்
கவியோ நம்உணர்வுகாண் விழியாம்
கவிஎங்கள் சிறகாம் கவிஎங்க ளிறையாம்
கவிஎங்கள் குறைவற்ற நிதியாம்
கவிஎங்கள் மதுவாம் கவியின்ப மழையாம்
கவிஎங்கள் தமிழன்னை எழிலாம்!

கவிஎங்கள் கலையாம் கவிஎங்கள் துதியாம்
கவியின்பம் பொலிகின்ற நதியாம்
கவிஎங்கள் தேராம் கலையென்னும் உலகின்
கவினின்ப சுவையூறும் அமுதாம்
கவிமென்மை மலராம் கவிவீசங் காற்றாம்
கவிஎங்கள் உயிர்கொண்ட முச்சாம்
கவி எங்கள் துகிலாம் கவிசொல்லும்வகையில்
கவிந்திடும் சுகம்கூறின் பெரிதாம்

அவிழ்கின்ற மலரும் அதுதரும் மணமும்
அகிலத்தில் இருள் மாலைவேளை
கவிந்திடும் இன்பம் காண்பது போல்நற்
கவி தரும்சுகம் மிகப் பெரிதாம்
செவிகாணும் இன்பம் தேனெனச் சொல்லின்
குவிவான வில்லதன் வண்ணம்
தவிக்கின்ற சுனையின் தாமரை இதயம்
தாங்கியே பலஇன்பம் காணும்

5. இன்பக் கனவுகள்

கனியோடு சுவைசேர்ந்த இன்பம் - நற்
கலையோடு எழில்காணும் வண்ணம்
பனியோடு குளிர்சேரும் தன்மை - எனப்
படைத்தானே இறைவன், ஏனென்னை
தனியாக மனம் ஒன்று வைத்தே - அதில்
ங்காத சுவை ஏற்றிவிட்டு
இனிஷ்டி விளையாடு என்றே - இந்த
லகத்தின் எனை வாழ விட்டான்

வரியாகப் பலகோடு வைத்து - அதில்
வளைவாகக் கீறல்கள் போட்டு
புரியாத கோலங்கள் என்று - ஏன்
புனைந்தானோ மனிதமும் அன்று
புரியாத வாழ்வென்று தந்தும் = அதில்
புதிதாகத் துன்பங்கள் என்றும்
பெரிதாக இல்லாத இன்பம் - அப்
பிறை சூடும் இறைதந்த சொந்தம்

மனிதா நீ ஏனிங்கு வந்தாய் - உன்
மனமென்னும் விதி கொண்டபோக்கில்
கனியாகும் வாழ்வென்று நின்று = அக்
காலத்தின் அடிபட்டு வீழ்வாய்
இனிதான காட்சிகள் என்றும் - உன்
இருவிழி கண்டதோ ரின்பம்
தனியாகி நிழல் போகும்போது - அது
தண்ணீரில் முகம் காணல் போலும்

பலகோடி வருடங்கள் ஆகி - இப்
பறந்தோடும் பந்தெனும் பூமி
தலைசுற்றித் தள்ளாடும் போது - எம்
தவறோ இத்தரை கண்டவாழ்வு
நலம்விட்டு கிலிகொள்ளும் வாழ்வில் - ஓர்
நடைபாதை முடிவாகக் காடு
பலம்கொண்ட வரை மட்டும் ஓட்டம் - அவன்
பறித்திட நின்றிடும் ஆட்டம்

புலனோடு எழுகின்ற ஆசை - வெறும்
புவிமீது மனம் கொண்ட வேட்கை
சிலநேரம் மகிழ்வென்று ஆடி - கண்ட
சுகம்யாவும் வெறுமையென்றாகும்
மலர்மேனி தொட்டிட்ட இன்பம் - நல்ல
மதுவென்று கண்டதோ ருள்ளம்
பலமோடு சுகம் கண்ட பாசம் - இவை
பனிமேடை கனல்கொண்ட தாகும்

6. அவனா இவன்?

களளும் உண்ணக் கண்கள் செம்மை காணும்வண்டாகி
உள்ளும் புறமும் உயிரின் பூக்கள் உதரம்தனைநோக்கி
வெள்ளம்போலே புரண்டு வீழ்ந்து விடியும் பொழுதினிலே
தெள்ளத்தெளியும் வண்டின் நிலையில் திரும்பிப் பார்க்கின்றான்

வெள்ளைமேகம் விடியற்காலை வீசும்தென்றலிடை
தள்ளி தூரக் காணும் பொய்கை தண்ணீர் அலைமோத
அள்ளிக் கல்லைப் போட்டே அழகு ஆகா எனஉள்ளம்
துள்ளித் திரிந்த திசையின் பக்கம் திரும்பிப் பார்க்கின்றான்

நள்ளிரவானால் கனவுக்காட்டில் நடனமாடும் மனம்
தள்ளிச்சென்றே பூக்கள் என்றே தீயில் தள்ளியதோ
அள்ளிப் பருகும் மதுவும் அழகுப் பூவின்வடி வெல்லாம்
வெள்ளி பூவாய் கண்ணை மின்னும் விடியப் பொய்த்திடுமோ

(இன்று)

அழகுப்பூக்கள் ஆடும்காற்றில் அதனை ரசிக்கின்றான்
இதழைத்தொட்டு ம்..ம் வேண்டாம் இயல்பைக் கைவிட்டான்
குழலில் சூடப் பூக்கள் கொய்யக் கொடுமை என்கின்றான்
தழலில் காய்ச்சும் பாலில் தோன்றும் ஆடை ரசிக்கின்றான்

அள்ளிப் பூசும் நெற்றிப் பட்டைஅழகாய் மேகங்கள்
புள்ளித் திலகம் போலும் காணப் புரவி, கதிரோட்டி
வெள்ளைத் தேரில் வெய்யோன் வந்தால் விடியுமதுபோலே
உள்ளத் திடையே ஒளியும் காண உதயம் பெறுகின்றான்.

7. அழுது புலம்பி...!

எத்தனை நாளிந்த பொன்னெழிற் கட்டிலில்
நித்திரை கொள்ளுவனோ
கத்தும் எருதேறும் காலன் வாசல்தனை
தட்டும் வரைதானே
நித்தம் எழுந்து நான் நிற்பது பூமியா
நிச்சயமா என்று கண்
கொட்டி விழித்து ஓர் பார்வை விட்டுபின்னர்
கட்டிலை விட்டெழுவேன்

எப்ப எழுந்து விழி திறக்க இது
சொர்க்கம் என்றாகுதுவோ
சுற்றி நீள்பல்லொடு சூலம்பிடித்தோர் கை
பற்றி இழுப்பனரோ
செய்த பிழையாவும் பட்டியலிட்டு எனை
சுட்ட எண்ணெய் குளியல்
கத்தையான தொரு பாம்புகிடங்கினில்
கட்டி இறக்கல் என

அத்தனையும் செய்து ஆனந்தமாய் ஆகா
அற்புதம் என்று எமன்
கத்திக் குலுங்கி சிரிக்கின்ற நாளது
சட்டென்று வந்திடுமோ
என்று மறுகி மனம் சலித்து இந்த
மண்ணில் இருந்துவந்தேன்
எத்தனை நாள் இங்கு விட்டுவைப்பானென
ஏதும் புரியவில்லை

சத்தியமாக என் செத்திடும்நாள் குறி
கேட்டும் தெரியவில்லை
சாத்திரம் சாதகம் ஜோதிடம் என்று
பார்த்தும் பயனொன்றில்லை
இப்படியே பல எண்ணங்களோடு
இங்கிவன் நான் இருக்க
குன்றுமலையென தோள் நிமிர்ந்த ஒரு
மல்லன் என் தோழனவன்

நேற்றைக்குமுந்தினம் நீண்டுபடுத்தவன்
முச்சை நிறுத்திவிட்டான்
சொத்து பணம் வீடு கட்டியவள் பிள்ளை
அத்தனையும் மறந்தான்
நித்திலம் விட்டுமறைவதுமானிடர்
நிச்சயம் என்பதனால்
செத்த சினேகிதன் எண்ணி ஒருசொட்டு
கண்ணீர் விழவேயில்லை

கண்டவரோ இவன் கல்நெஞ்செனென்று
கணக்கிடலாம் அறியேன்
என் மனதோ நீ முந்திவிட்டாய்
நான் பிந்திவருவேன் என்குது
போவது ஓர் இடம் போவதும் திண்ணம்
பார்ப்பது ஓர்படம்தான்
ரிக்கட் வரிசையில்நீ முந்தி நான்பிந்தி
நிற்பதுபோல் இதுதான்

ஏனழுது புலம்பிக் கதறணும்
வேடிக்கை யாகுமடா
போனவரை பார்த்து போக இருப்பவர்
புலம்பி அழுவதோடா
ஆண்டவன் தந்ததை மீண்டுமெடுக்கிறான்
என்றான் கவியரசன்
மீண்டும்தா என்று மிஞ்சியும் கெஞ்சியும்
மீள்வது அல்ல உயிர்

நீசம் மலிந்திட்ட பூமியை விட்டவர்
செல்லும் இடம் தெரியா
ஆயினும் நிச்சயம் அங்கவர் காண்பது
இவ்வுலகைவிட்டமேல்
போயின கண்டு புலம்பிஅழு தவர்
மேனி விழுதல் விட்டு
ஆம் இவன் மீளா அமைதி கண்டான் என
அஞ்சலி செய்து விடை கொடுப்போம்

8. கற்பனைக்கோட்டை

செந்தமிழ்க் கல்லெடுத்த தற்புதமண்டபம்
சிந்தையில் கட்டிவைத்தேன் - அதில்
சுந்தர மென்னிழை சந்தங்கள் கொண்டெழில்
சித்திரம் கீறிவைத்தேன்
வந்திருந் தின்பமும் கொண்டிட மற்றவர்
வண்ணஒளி அமைத்தேன் - அதில்
எந்தன் மனதெழும் கற்பனைத் தீபங்கள்
எங்கும் எரிய வைத்தேன்

நந்தவனத்திற்சு கந்தமலர் கொய்து
நற்கவிநூல் இழைத்தேன் - நல்ல
சந்தணமும் நறும் பன்னீர் தெளித்தங்கு
சுந்தர வாசமிட்டேன்
செந்தூர வண்ணச்செ றிவெடுக்க அதில்
சிந்தனை தூபமிட்டேன் - ஒரு
தந்திரமுமல்ல தங்கமெனும் தமிழ்
தந்துஅழகு செய்தேன்

மந்தமுறமன தின்பம்பெற அவர்
மன்னவன் போல்மகிழ் = இல்லை
மந்திரங்கள், எது கையொடு மோனையும்
இட்டு அழகு செய்தேன்
சொந்த எழில்வண்ணக் கந்தருவ எழில்
செந்தமிழ் மாந்தருக்கு - அவர்
வந்திடும் வேளை நீராடிக் களித்திடப்
வட்டக் குளமமைத்தேன்

இந்தஎழில் இல்லம்கொஞ்சம் இருண்டதும்
இன்னொளி போய்விடலாம் - எனப்
பந்தங்களும் ஒளி தந்திடவே எங்கும்
பார்த்து எரியவிட்டேன்
அந்தியிலே குளிர்பொய்கையில் நீந்திட
ஆடைஅணிகளுடன் - அகில்
சந்தணமும் உடன் செந்தணலும் வைத்தே
சற்று அமைதிகண்டேன்

வெந்திடும்போல் பசி உண்டுஎன்றால் அவர்
வேண்டிட முன்தரவே - மரப்
பொந்தினிலே நல்ல தேனடை கொண்டதில்
தேன்வடித்தும் எடுத்தேன்
பந்தியுடன் உண வுண்டு களித்திடப்
பாலொடு பண்டங்களும் இன்னும்
முந்திரியும் கூட முக்கனிகள் சேர
முன்னே எடுத்து வைத்தேன்

இத்தனையும் செய்து எத்தனை மனங்கள்
எண்ணிடக் காத்திருந்தேன் - நல்ல
புத்தம்புது வரவெண்ணி துயிலின்றி
பக்கமும் பார்த்து நின்றேன்
சத்தியமும் மன தைரியமும் கொண்டு
முற்றும் விழித்திருந்தேன் - ஆயின்
புத்தொளி வான்சுடர் தோன்றிடக்காலை
பொழுதென்று கண்டறிந்தேன்

செந்தமிழில் கரம் தந்து அன்புகொண்டு
சிந்தையி லொன்றுபட - நல்ல
பைந்தமிழே இனிதென்று படித்தொரு
பாமலர்ப் பூச்சொரிய
நந்தவனம் எனும் விந்தைதமிழினில்
நற்கவி மாலைகட்ட - எந்தன்
சிந்தையில் கட்டிய மண்டபவாசலை
முன்கதவின்றி வைத்தேன்

9 . பிரியாதவரம் ஒன்று வேண்டும்

மலர்மீ திருந்து மணம்பேறு சென்று
பிரிந்தாலும் தமிழான எந்தன்
உளமீ திருந்து உயிரான சந்தம்
பிரியாத வரமொன்று வேண்டும்

அலையோடுதழுவி குளிரான தென்றல்
அசைந்தோடிப் பிரிகின்ற போதும்
கலைமீது கொண்ட எனதாசை என்றும்
பிரியாத வரம் ஒன்று வேண்டும்

இருள் மேகங்கூடி இரவானதாகி
இடியோடு மழைவீழ்ந்த போதும்
அருளோடு தீபம் அணையாது என்றும்
பிரியாத வரம் ஒன்று வேண்டும்

கடுநோயில் வீழ்ந்து கனவாகி வாழ்வும்
கடையென்று விதிசொல்லும் போதும்
தொடுவானும் மண்ணும் தெரிகின்றதாக
பிரியாத வரம் ஒன்று வேண்டும்

சுனைநீரும் என்றும் செழிவானபூவும்
சுழன்றோடும் மீனோடு வாழ்ந்தும்
வலைபோட மீனின் வாழ்வின்றிப் பூவாய்
பிரியாத வரம் ஒன்று வேண்டும்

மலர்கின்ற காலை புதிதான வாழ்வை
மனதுள்ளே நினைவென்று காணும்
வரமீந்து என்னை இதயங்கள் போற்றும்
பிரியாத வரம் ஒன்று வேண்டும்

தொலை வானிலுள்ள நிலவான தோர்நாள்
வரவானில் மறந்திட்ட போதும்
கலைவானில் கீதம் காற்றோடு சேரப்
பிரியாத வரம் ஒன்று வேண்டும்

தலைமீது மின்னல் இடிபோலத் துன்பம்
தனிவந்து வீழ்கின்ற போதும்
உருவாகு மன்பை எதுவந்தும் தீண்டாப்
பிரியாதவரம் ஒன்றுவேண்டும்

மலையான தொன்று வழிமீது நின்று
புகும்பாதை தடைசெய்யும் போதும்
உருவாகும் அன்பு அதைமீறி வெல்லும்
பிரியாதவரம் ஒன்று வேண்டும்

✠✠✠◆✠✠

10. நானும் ஒருவன்

அழகான சபையொன்று கண்டேன் - அங்கு
அசைந்தாடும் மலர் போலும் இதயங்கள் கண்டேன்
குழலோசை குயில்பாடுங் கீதம் - இளங்
குளிர்மாலைக் காற்றோ டெழுந்தோடக் கண்டேன்

கிளிபோற் குரல்கொண்டு நானும் - அங்கு
கீக்கி என்றே கத்திப் பாட்டிசைத்தாலும்
களிகொண்டு பெருநெஞ்சம் வாழ்த்தும் - யான்
கதைகூறிக் கவியென்று வதைசெய்தபோதும்

சரிபாதி நிகர்தானும் இல்லை -நான்
சரிசம பதநி அறிந்தவன் இல்லை
வரைமீறி கவிசெய்யு மென்னை - அங்கு
வாஎன்று வழிதந்த இவர்கொண்ட மேன்மை

வளைந் தோடுநதி பாதை கொள்ளும் - எங்கும்
வளையாத நதிமோதித் துளியாகி வீழும்
களைநீங்கப் பயிரோடி ஓங்கும் - எம்
கலைகொண்ட உளம்தானும் மகிழ்வொன்றே காணும்

சினங்கொண்ட வெயிலோடி வீழும் - மீண்டும்
செந்தமிழ் பொன்மதி வானிலே தோன்றும்
மனங்களில் நாமெறிந்தாடும் - நல்ல
மலர்கொண்ட கணைநெஞ்சில் மணம் தந்துபோகும்

மகிழ்வாக மனமின்று துள்ளி - ஒரு
மாற்றான அனுபவம் கொள்ளுதேயள்ளி
புகழோடு வழிகாட்டல் சொல்லி - என்னைப்
புடம்போடச் செய்தவர்க் கொடுக்கோடிநன்றி

காற்றோடு மலர்கொண்ட வாசம் - நற்
கனியோடு சுவை கொண்ட காதலும் நீரின்
ஊற்றோடு குளிகொண்ட நேசம் - இவை
உளதானவரை நானும்ஓய்வெனக் கொள்ளேன்

ஆர்ப்பரித் தெழுமாழி அலைகள் - ஆக
ஆயிரம் உணர்வுகள் அகம்மீது உண்டு
நீர்த்துளி வீழுதல் போலே - என்
நெஞ்சத்தின் எண்ணங்கள் நிச்சயம்வீழும்

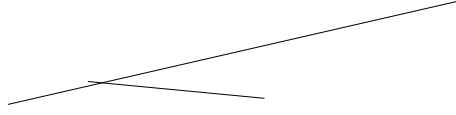
11. ஒற்றுமை

திரையும் திரையெழு கடலும் கடலிடை
தினமும் எழுகதி ரொளியும்,
தரையும் தரைதொடு அலையும் அலைபுனல்
தரவிண் பொழிமழை முகிலும்
இரையும் அதனுடை ஒலியும் இடியொடு
முழங்கு விரிசூழல் புயலும்
விரையும் பெருகிடப் புகும்நீர் இயற்கையின்
விளைவே எனில் உயிர்கொல்லும்

மரபும் மரபுடை மொழியும் மொழிசொலும்
மனிதர் அவருடை மனமும்
கரவும் கயமைகொள் உறவும் உயிரினைக்
கருதா இறைமைகொள் ளரசும்
பரவும் பெரிதெனும் உலகும் உலகிடை
பலதோர் குடிகளும் அவர்தம்
தரமும் தயவுடை இயல்பும் தாழ்ந்திடுந்
தருணம் வர உயிர்கொல்லும்

உதிரம் பெருகிடு நிலையும் நிலைதனை
உருவாக் கிடுமொரு சிலரும்
அதிரும் சடபட வெடியும் வெடியுற
அவலம் தொடரழு குரலும்
உதிரும் பலதர உடலும் அழிவுற
உலகம் விழிகொள்ளும் மௌனம்
எதிலும் அவர்தனி நலமும் நலம்பெற
விழையும் செயல் உயிர்கொல்லும்

மயிரும் இழந்திட உயிரும் விடுமான்
மனதை யுடைமா தமிழன்
பயிரும் பயிரிட விளையும் அதனுடை
பயனால் தனதெழில் மனையும்
உயிரும் பரிவுடை குணமும் பலமுறு
உடலு மதுகொளும் திடமும்
வயிரம் எனும்வெகு திறனும் மதியுற
வாழ்ந்திட ஏதுயிர் கொல்லும்?

12. வாழத் துடிக்கும் மனம்

ஆழக் கடல்மகளும் ஆவென்று துள்ளியெழுந்
தார்ப்பரித் தோலமிட்டாள்
நீளக் கருவானில் நீந்துமதி வெகுண்டோடி
நிழல்மேகம் கண்டு புகுந்தாள்
வேழப் பிளிறலென விண்ணாதிச் சுழல்காற்று
வேகமிட்டோடும் வழியே
வாழ்வென் றாவலெழ வழிதேடி யலைகிறாள்
வாழ்க்கையின் ஓரமொருத்தி

காளையும் வலிந்துவெஞ் சமரென்னும் விதிகொண்டு
காணது தொலைந்து போக
வேளைமுடிந்ததிவன் விட்டனன் இம்மையென
வெம்பிஊர் அழுதபோதும்
நாளையோர் நாள் வருவ னென்று வழிபார்த்திவளும்
நம்பியொரு வாழ்வு வேண்டி
வாழை யடிவாழையென வம்சம் பெருக்கிவிட
வாழ்வெண்ணித் காத்திருந்தாள்

வீழத் பெருகுமழை வீறுகொண் டிறைத்திட்ட
வெள்ளமோ பெருகி ஓடி
ஆழநீர் நிலைநோக்கி அதுசெல்லும் பாதையிடை
அடங்காது திசையும் மாறி
வாழ்வென் றிட்ட மனை வாரியிழுத் தமிழ்த்ததும்
வயல்மேடு காணிதோட்டம்
பாழாய் சிதைத்தோடும் பாதையிலே தேடுமிவள்
பசுஞ் சோலை காணுவாளோ

மேலைச் சிவந்தவெளி மேகங்க ளூடுஒளி
மேவுகதிர் மறைந்துபோக
சோலைத் தருவுலுக்கி சுற்றுமொரு சூறையதில்
சிதைந்துகிளை ஒடிந்துவீழ
பாலையில் மணல்பற்றி பலங்கொண்ட காற்றாதி
பாவியவள் கண்கள்நோக
காலத் தடம்புரள கவிழ் என்றுவீழ்த்து சதி
கண்டுமிவள் ஏங்கிநின்றாள்

மூளப் பெருத்தவலி முன்முச்சு வாங்கயிவள்
முகத்தி னடையாளம் கெட
நாளம் பெருநாடி நடுங்கிமனம் பதைத்தேங்க
நஞ்சுண்ட கன்றுபோலே
வாழைப் பெருந்தோட்டம் வேழம் அழித்துவிட
வீழ்ந்த பல பச்சைமரம் போல்
ஈழமும் காணவதி லோர்வாழ்வு தேடியெதிர்
காலமென் றேங்குகின்றாள்

நாதமென் சங்குதி நங்கையிவள் மானிடமே
நீதிஉயிர் வாழ்வதெனுமோ
வாதம்பி றக்குமோ வாழுவோர் சம உரிமை
வையத்தி லுள்ளதென்றே
பேத உணர் வோடுபகை பேசுமிஞ் ஞாலமும்
பேதையிவள் பாவமென்று
மீதமுள கல்நெஞ்சில் மெல்ல நீர்கசியுமோ
மீண்டுமிவள் வாழவிடுமோ

13. துயர் கொண்ட சிறுமி

நீல விழிகளும் நீர்விழி யாகிட
நேர்ந்தது ஏதடியோ - சிறு
கோல முகமின்று கொள்ளுஞ் சிரிப்பினைக்
கொள்ளை கொண்டாரெவரோ
மேலை வானவெளி மேகம் வந்தேயுனை
மெல்ல மறைத்ததுவோ - இது
கால மென்ன உந்தன் கண்கள் பொழிந்திடக்
கார்த்திகை மார்கழியோ

தாளமிடு முந்தன் தாமரைப் பாதங்கள்
தாமத மாவதென்ன - ஒளி
சூழமலர்விழி சொட்டும் மகிழ்வெனும
சோதிசூறைந் ததென்ன
நாளும் பொழுதுமுன் நாவில்நடமிடும்
நல்லமுத மழலை - இன்று
பேழையில் மூடிய பொன்னகைபோல் எழில்
பொத்திக் கிடப்பதென்ன

பூமரக் கூடலில் போகு முணர்வினில்
புன்னகைக்கும் இனிமை - எழிற்
தாமரைப் பூவிரி தண்ணலை நீரிடை
துள்ளும்கயற் செழுமை
மாமரச் சோலையில் தூங்குங் கனியுண்ணும்
மாங்கிளி பேச்சினிமை இவை
நீமறந் தேநெளிந் தாடுமுட லின்று
நிற்பது வும்புதுமை!

கூவுங் குயிலதும் கொத்துங் கிளியதும்
கோபுரத்தின் அழகும் - துள்ளித்
தாவும் புள்ளிமானுந் தண்மைதருஞ் சுனை
தங்கும் குளிர்மைதனும்
ஆவும் இளங்கன்றின் அன்புமனமுங் கொண்
டாக்கிய தேனொளியே - மரம்
தூவும்மலர்களைத் தென்றல் கரம்கொண்டு
துள்ளிநீ ஓடிடவே

தேடி உலகினிற் தீமை களைக்கண்டு
தேர்ந்திடு நல்லறிவு - அங்கு
ஓடி வருந்தென்றல் உன்னரு கிற்புய
லாகும் நிமிர்ந்து நில்லு
கூடிவ ரும்பல கூட்டமுட னன்பு
கொண்டிடு சேர்ந்து செல்லு - அதில்
மூடி மறைந்தொரு மூடன் தீமைசெய
முன்வரக் கூடுமெண்ணு

நாறு மலர்களில் யாவுமொரு வண்ணம்
நேர்ந்த தில்லை மனதில் - துயர்
ஆறு, உலகையுன் அன்புமொழி கொண்டு
ஆளமுடியும் நில்லு
தேறு எதுவுன்னை வாட்டுது எண்ணங்கள்
தேனெனமாற்றிவிடு - மணம்
நாறும் மலர்தொட்டு நாளும்வீசு தென்றல்
நானெனத் துள்ளிஎழு

பேறு யிதுபெரி தானது பூமியில்
பெண்ணென நீபிறந்து - பல
மாறுதல் செய்திடும் மாபெரும் சக்தியின்
மற்றொரு தோற்றமிது
வேறு திசைகளில் ஓடும் மனங்களில்
வேற்றுமை பண்புணர்ந்து - புத்தி
கூறு நல்லோர் உணர் வோடுவாழ்வி
லின்பம் தேடு உலகைவெல்லு!

14. காலைக் காட்சி

காலையிளந் தென்றல் கங்குல் புலர்வினுள்
கள்மலர் வாசம் கவர்ந்த பின்னும்
சோலையுள்ளே புகுந்தோடி பூவைமீளத்
தொட்ட பின் தூரம் விரைந்து செல்ல
வேளையது இருள்கண்டு விழி கொஞ்சம்
வேண்டு துயிலென்று கெஞ்சிநிற்க
தோளில் கலப்பை கொண் டேகுவோர் காளைகள்
தூ..நட என்று விரட்டிச்செல்ல

காரிருள்கூழ் புவிமுடிக் கிடந்திடக்
காணரும் பேரெழில் போய்மறைய
பேரொளி கீழடி வானில் சினங்கொண்டு
பித்து பிடித்திருள் ஓட்டவர
ஊரெழுந் தோடிப் பயிர்வளர்க்கும் ஒரு
உத்தம வாழ்வின் இனிமைகளைப்
பாருமுதே வயல் பண்படுத்துத்
பாமரன் பாடி உழுதுகொண்டான்

(அவன் பாடுவது)

திங்களொளி பட்டுத் தீய்வதுண்டோ - அவர்
தேகம்புண்ணாகித் தவிப்பதுண்டோ
தங்கமதைத் தணலென்பதுவோ - அதை
தள்ளி வைத்துச் சுடும் என்பதுவோ
பங்கய நீரிடை காணுமுக பிம்பம்
பாவிகள் வெட்டத் துண்டா வதுண்டோ
தெங்கினடிநின்று தென்றல் சுகம்தர
தின்னும்பாலும் கள்ளென் றாகிடுமோ

மூல்லை மலர்தனை முள்ளென்பரோ - அதை
மண்ணிலெறிவதும் மாண்புடைத்தோ
இல்லை ஈதே வானில் ஓடும்முகில் பெருந்
தீயை மழையெனக் கொட்டிடுமோ
கல்லில் காணுவது கற்பனையாம் அதில்
காணும் மனங்களில் கொள்ளுருவம்
எல்லைவகுத்துண்மை எண்ணிவிடில் பின்பு
உள்ளம் மகிழ்ந்திட இன்பமன்றோ

ஆணும்பெண்ணோ இவர் வாழ்வினிலே - நிறை
வாகமிச்சம் முதியோர் பருவம்
காணும் கனவுகள் போன இளமையின்
கண்ட சுவைகளை நெஞ்சில்கொளும்
வானரமாய் கிளைமீதும் மரம் தனில்
தாவியதும் குயில் பாடியதாய்
ஆன வகையொரு இன்பம் அதைநினைந்
ஆடுவதும் மன ஆனந்தமே

காலைப் பறவைகள் கோல இசையிட்டு
காற்றிலெழுந்து பறந்திடவும்
ஓலைஊடே வந்து ஒங்கியசூரியன்
உள்ளே புகுந்த தகதகிப்பும்
சேலையணிமாதர் சுந்தர ஆடவர்
வேலைசெய்து ஆடிப் பாடுவதும்
சோலை மலர்கள் நிறைந்ததெனும் இளங்
கால எண்ணம் இன்பம் ஆகிறதே!

வெண்மலர்பூத்திட வீணைஒலிஎழ
வெய்யவன் உச்சியில் ஏறிவர
தண்ணலை ஓடும் குளத்திடையே நடுத்த
தாமரை மீது தவளைதுள்ள
கண்ணுடையாள் சிறு கோவிலிலே எரி
கற்பூரவாசனை காற்றிலெழ
மண்ணுமுதோன மனைகஞ்சியுடன் வர
மாமகிழ்வாகி நடையெடுத்தான்

15. வண்டிக்காரனின் பாட்டு

(கிராமத்தில் ஒரு மாட்டுவண்டிப் பயணம்)

கேளடா தம்பிநீ கேளடா -நீயும்
கேட்டிடப் பாட்டொன்று பாடவா
ஆளடா பூமியில் வாழடா ஒரு
ஆன வழிவரு மாமோடா
கேளு தம்பிநீ யும் கேளடா

கீழத்திசையிலே சூரியன் வந்தது
கோவில்தெருவிலே ஊர்வலம்போனது
ஆழக்கடலிடை கப்பலும்போகுது
ஆனந்தமாகவே பிற்பொழு தோடுது
கேளு தம்பிநீயும் கேளடா

வாழைமரத்திலே தேன்கனிவந்தது
வானம் பொழிந்திடப் பூமி நனைந்தது
காளை வயலினைச் சுற்றி உழுகுது
காற்றில் ஒருபட்டம் மேலே பறக்குது
கேளு தம்பிநீயும் கேளடா

ஏழை வயிற்றிலே என்றும் பசிக்குது
ஏய்ப்பவர் கூட்டமோ ஏறி மிதிக்குது
நாளை விடிந்திடும் வாழ்வெனக் கூறுது
நம்பி இருந்திடக் கண்களும் போகுது!
கேளு தம்பிநீயும் கேளடா

பாழும் பணம் ஒருபக்கமா யோடுது
பட்டினிதான்ஏழை சொத்தென ஆகுது
வாழும்விதி நல்ல உள்ளங்கள்கொல்லுது
வாட்டி வதைத்திடப் பொய்மையும் வெல்லுது
கேளு தம்பிநீயும் கேளடா

உண்மை உரைப்பவர் உள்ளே கிடக்கிறார்
ஓயாது பொய்யிட்டோர் உத்தமராகிறார்
திண்மையற்ற மனம் தேசம்நிறையுது
தேடியும் நீதியைக் காணத் தவறுது
--கேளு தம்பிநீயும் கேளடா

கள்ளர் கரங்களில் சாவிஇருக்குது
கண்ட கதவெல்லாம் அஞ்சித் திறக்குது
உள்ள நகைபணம் ஓடிமறையுது
உண்மை அறிந்தவர் ஊமையென்றாகுது
கேளு தம்பிநீயும் கேளடா

வெள்ளம் கூடவந்து வீட்டைப் பிரிக்குது
வேண்டா மென்று சொல்ல வேதனைகூடுது
பள்ளம் குழியெங்கும் சேறு நிரம்புது
பக்கம்நடந்திடப் பாடாய் விழுத்துது
கேளு தம்பிநீயும் கேளடா

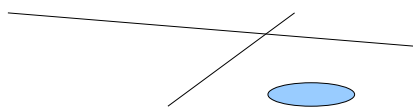
மன்னரும் மக்களை மாக்கள் என்றுள்ளியோ
மாந்தர் குடியிடை வேட்டை நடத்துறார்
நன்னரும் பொற்குவை நாட்டில் எடுக்கிறார்
நாடுஅழிய நமக்கென்ன என்கிறார்
கேளு தம்பிநீயும் கேளடா

பன்னீரும் வெண்ணுடை பாலும் பழம் வெல்லப்
பாகும் கலந்திடு பஞ்சாமிர்தம்வேண்டாம்
பன்னெடு நாளென அன்னைமண் மடியில்
பாதிவிழிமுடி ஆறித்துயில்கொள்ள

ஆவிகள் போக்கிட ஆணை கொடுப்பவர்
அன்புவழி தன்னின் அர்த்தம்புரிவரோ
பாவிகள் தேவைக்கு ஆடுபலிகொள்ளும்
பாவம் நிறுத்திடப் பண்பு திரும்புமோ
கேளு தம்பிநீயும் கேளடா

கூவிஅழுதிடுங் கூக்குரல் போய்விடக்
கும்பிடும் தெய்வங்கள் கொண்ட இதயமும்
தாவிடுமந்தியை தள்ளிவெளிவிட்டு
தங்கமெனும் மனம் தாரணிகாணுமோ

நாமும் வளர்ந்திட நாடுவளர்த்திடும்
நல்லறிவு கொண்டோர் கையினில் கோல்கொடு
யாவும் தமதென எண்ணும் அரசனின்
வாளுமுறங்கட்டும் வாழ்வு பிழைக்கட்டும்

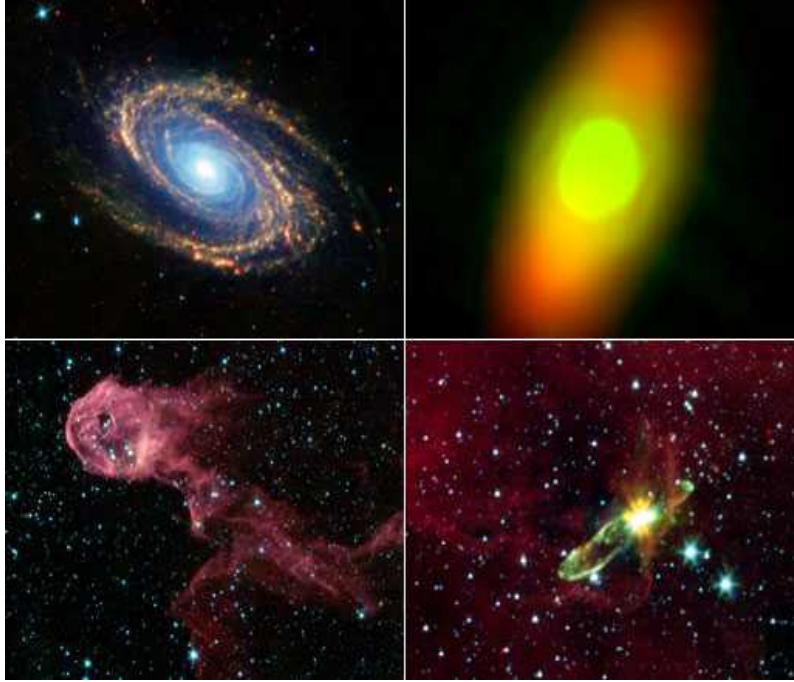
16. உறுதிகொள் மனமே !

துள்ளுங் கயல்போல் துடித்தே நெஞ்சந்
தோல்வியில் வீழ்ந்தாலும் - அதை
அள்ளி அணைத்திடக் கைகளிருந்திடின்
ஆனந்த மாமன்றோ!
வெள்ளி முளைத்திடும் வேளை கயிற்றொடு
வாசலில்வந்தாலும் - விதி
தள்ளி நிறுத்திடத் தர்மம் இணைந்திடில்
தருமே சுகமன்றோ!

பல்லி இசுக் கெனப் போகும் வழிக்கொரு
பாதகஞ் சொன்னாலும் - அது
இல்லையெனத் துணி வோடு நடந்திடு
உலகம் உனதன்றோ
சொல்லி வழித்தடை போட மனத்திடை
சோர்வே எழுந்தாலும் - நீ
அல்லி குளத்திடை போல மலர்ந்திடு
அதுவே வாழ்வன்றோ

சொல்லி எடுத்திடும் எண்கள் பிழைத்தொரு
துன்பம் நேர்ந்தாலும் - அவன்
வல்லஎழுத்திறை வைத்தகணக்கோடு
வாழ்வில் முன்னேறு!
இல்லைஎனத் தெரு வீதியில் நின்றிடும்
ஏழ்மைகிடைத்தாலும் - நீ
எல்லை வரை திடங் கொண்டு முயன்றிடு
ஏற்றம் உடைத்தாகும்

தள்ளி யிருந்தொருஆறு நடந்திடத்
தாகம் கொண்டே நீ - அது
துள்ளி நெருங்கிடும் என்று பொறுத்திடல்
இல்லா நடைகொள்ளு
கள்ளி முளைத்திடும் காடு வனம்எனக்
காலம் இருண்டாலும் - வழி
முள்ளு மிதித்து நீ வீறுநடைகொளு
முடிவில் வரும் விடிவு!

17. நீலவானில் நீந்திடுவேன்

நீலமேகமதில் ஆயிரம்தாரகை
நீந்திட எங்குமொளிப் பிழம்பு
காலவெளி விண்ணின் மாயகுழம்பினில்
காணும் சிவப்பொளி மஞ்சளுடன்
ஊதாக் கடும்நீலம் உள்ளதொரு அண்டம்
உள்ளே வெளிதாண்டி ஓடுகிறேன்
காது ஓம் என்னுமோர் ரீங்கார ஓசையில்
காற்றில்லா ஆழத்தில் நீந்துகிறேன்

சட்டென்று சத்தமோர் நட்சத்திரம் வெடித்
தெங்கும் ஒளிச் சீற்ற மூடுருவ
வட்டக்குழம்பிலே பற்பலவண்ணத்
துகள்கள் பரந்தென்னைச் சுற்றிவர
வெப்ப மெழுந்தென்னைச் சுட்டுவிடஒரு
நீலக்கரும்பு தானுறிஞ்ச
குப்புற வீழ்ந்து சுழன்றுதொலைகின்றேன்
சட்டென்று கண்ணை விழித்துவிட்டேன்

காணும்பகற்கன வாலெழுந்து ஒரு
கட்டிலில் சாய்ந்து முகில்களினை
வானில் குரங்காக வண்ணத்துப் பூச்சியாய்
வட்ட முகமாய் வடிவெடுக்கும்
மீளப் பரந்து உருக்குலைந்துபஞ்சாய்
மெல்லிய மேகம் பறந்துசெல்லும்
கோலம் ரசித்துகிடந்தேன் அடஆங்கே
தேவதையொன் றெழில் வானில்வந்தாள்

அந்தோஅழகிய தேவதையே வெண்மை
ஆடைகள் பூண்ட எழிலரசி
எந்தன் மனதினில் கேள்வி யொன்றுஇந்த
மண்ணில் வந்து நானும் ஏன்பிறந்தேன்
எங்கேயிருந்து பிறந்து வந்தேன் மீண்டும்
எங்குசென்றே அமைதி கொள்வேன்
அங்கே யிருப்பது என்ன இந்தப்பெரும்
ஆழவிண்ணின் வெளிகண்டதென்ன

வானோ பிரபஞ்சமா யாக்கி விரித்ததில்
வண்ணக் குழம்புகள் வைத்தது யார்
ஏனோ இதுமர்மமென்று இருப்பதன்
காரணமென்ன அறிந்துளயோ
ஆவி துறந்ததும் அண்ட வெளியினில்
நாம்போகு பாதையோர் பால்வெளியோ
தாவிப் பறந்துவான் கல்லிற் படாமலே
தூரம் சென்றேநாம் உறங்குவமோ

சூரியன்கள் பலதாண்டி வெறுமையில்
காற்றும்மில்லாப் பெரும் சூனியத்தில்
சீறிவரும் ஒளிச் சீற்றங்கள் மத்தியில்
செல்லும் இடம்வெகு தூரமாசொல்
நெல்லை விதைத்து கதிர்வளர்ப்போமது
முற்றியதும் அன்னம் உண்பதற்கு
கல்லை யுடைத் தில்லம் கட்டுகிறோம்குளிர்
காற்றும் விலங்கும் தவிர்ப்பதற்கு

ஆனசெய லெல்லாம்காரணத் தோடுதான்
ஆயின் பிறந்திட்ட காரணமென்
மேனி எடுத்திந்தப் பூமியில் வந்ததால்
யாருக்கென்ன பயன் என்று கேட்டேன்
வானில் தெரிந்திட்ட தேவதையோ ஒரு
வண்ணத்தடியினைக் கையெடுத்தாள்
தேனில் குழைத்திட்ட மென்குரலாலொரு
சேதி சொல்லியொரு கோடுபோட்டாள்

சின்ன மனிதனே உன்னைப் படைத்தவன்
விண்ணில் பரந்தெங்கும் வாழுகிறான்
பொன்னில் நதியினில் பூவில் குழந்தையில்
பூமியெங்கும் அவன் ஆளுகின்றான்
மின்னு மிடியையும் மேகத்து நீரையும்
அள்ளி யெடுத்துப் பொழியவைத்தான்
இன்பமிழைத்து மகிழவைத்தான் பின்பு
துன்ப மெதுவென்று கொள்ளவைத்தான்

கண்ணைவிழித்து கிடக்குமட்டுமொரு
காரணமேதும் பெரிது இல்லை
கண்ணைமுடி உயிர் சென்றுவிட்டால் இந்தக்
காயமழிந்திட ஆவது என்?
விண்ணின் திருமகள் வேடிக்கையாய்
நகைசெய்து சுடரெழும் பூவிழிகள்
எண்ணிச்சிரித்திட ஈதுசொன்னள்அந்த
இன்பக் குரல்மணிநாதமெழ

மண்ணில் விளைந்திட்ட உன்னுடல் மீண்டும்
மண்ணுக்கென விட்டுஏகிடுவாய்
விண்ணில் பறந்து, உலவி விளையாடி
வேண்டும்வரை சுகம் காணுகிறாய்
கண்ணில் தெரிகின்றகாட்சியெல்லாம் கடு
வண்ணமலரின் வடிவங்களாம்
விண்ணின் பெரு வாண வேடிக்கை என்பது
வேண்டும்வரை காணும் இன்பங்களாம்

மண்ணில் கொடுமைகள் செய்தவரோ பெரு
மாயக் குழம்பினில் சிக்கவைத்து
கன்னிச் சிவந்திட வெப்பமிட்டுஅவர்
காது கிழிந்திடச் சத்தமிட்டு
பொன்னைப் புடமிடச் செய்வது போலவர்
பொல்லா மனதைப் புடமிடுவோம்
முன்னர் இழைத்திட்ட பாவங்கள் தீர்ந்திட
மீண்டும்பிறந்திட செய்துகொள்வோம்

என்ன இழைத்துமே ஏது பயனவர்
இத்தரை மீண்டதும் செய்வதெல்லாம்
கன்னமிடுதலும் பொய்கொலையும்ஓர்
காரணமின்றிக் கொடுமைகளே
சொல்லச் சிறுதடி மீதிருந்துஒரு
சின்னப்பொறி எழுந்தேபரவ
இல்லையென அவள் ஆகியிருந்தது
வெள்ளைமுகிலும் விண்நீலமுமே!

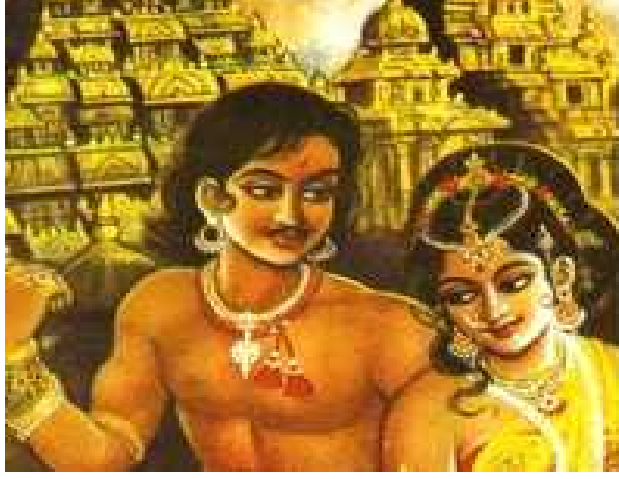
மெல்லவிழிகளைமூடிநின்றேன் இந்த
மேதினி மீது நடப்பதென்ன
சொல்லிய தேவதை உண்மையிலோ அல்ல
சொப்பனமோ புரியவில்லை
தொல்லையிலா வாழ்வுக் கென்றேபல சில
விஞ்ஞான ஆய்வில் கருவி கண்டோம்
செல்லை கணனியை சின்னத்திரை கண்டு
இன்பமாக வாழ்வை மாற்றிவிட்டோம்

ஆயினும் எத்தனை பெற்றும் மனிதர்கள்
அன்பினை மட்டு மிழந்துவிட்டார்
நாயினும் கேவல மாகச்சண்டை யிட்டு
நாட்டைப் பிடித்திடக் கொல்லுகிறார்
யுத்தம் அரசுகள் செய்யும் கொலைகளை
கேட்பதற்கு இங்கு யாருமில்லை
ரத்தம்துடித்து அடங்கும்வரை கையில்
கத்தி எடுப்பவன் தானே இறை

எத்தனை நல்லவன் நேர்மைகொள்வோன்தமக்
கிவ்வுலகில் நீண்ட ஆயுளில்லை
மொத்தத்தில் ஏது நடக்குது மானிட
வாழ்வுதனில் என்று தோன்றவில்லை
நேர்மை நீதியற்ற வாழ்விதை விட்டுஅந்த
நீண்ட வெளிதன்னில் நீந்துகிறேன்
மீளப்பிறந்திங்கு வாழப்பிடிப்பில்லை
தேவதையே கொஞ்சம் நில்லுஎன்றேன்

18. மயக்கும் மாலை வேளை!

(தோழி:)

மாமரச் சோலையிலே - மடி
மீது தலைய ணைந்து
மாமகள் நீயிருந்தாய் - மனந்
தானும் மகிழ்வு கொண்டாய்
தாமரைப் பூவிரிய - புனல்
தாவிக் கயல் குதிக்க
தேமதுரச் சுவையிற் - கனி
தின்று களித்தனை காண்

சாமரை வீசிநிற்க - இன்பஞ்
சார்ந்த மலர் முகத்தில்
சோகமிழையக் கண்டேன் - நின்
சுந்தரமென் னுடலும்
பூமரம் போல் புயலில் - பட்டுப்
போய் விழுமா மதுபோல்
நீமனம் மாறியதேன் - உந்தன்
நிம்மதி போனதெங்கே?

பொன்முடி வேந்தன் வர - அவர்
புன்னகை செய்வதெல்லாம்
நின்மனம் பேதலித்தோ - அவை
நீசமென உரைத்தாய்
என்னடி நின்நினைவு - அன்பு
எத்தனைஆழமென
என்மனம் தானறியும் - ஆயின்
ஏனிந்த கோபமெலாம்

புன்னை மரத்தடியில் - எழில்
பூக்கள் உதிர்ந்து நிற்க
பன்னெடும்வேளை அவர் - பெரும்
பாசமுரைத்து நின்றாய்
பின்னர் அவரருகில் - நீயும்
பேசிட ஏகும்கணம்
புன்மை மனமெடுத்தே - பல
பொல்லா துரைத்த தென்ன?

தலைவி:

(வேறு)

என்ன நினைத்தென துள்ளம் வருந்திடும்
ஏதும் புரியவில்லை - இரு
கன்னம் வழிந்திடும் கண்களின் நீர்வரும்
காரணம் தோன்றவில்லை
இன்னும் மனதினில் சின்னவள் நானெனச்
சொல்லத் தெரியவில்லை - ஏனோ
இன்னலை கண்டதென் றின்பமிழந்திடும்
என்நிலை மாறவில்லை

பென்னம் பெரிதொரு சோலை எழில் தரு
பேசரும் பொன்நிழலாம் - அதில்
சின்னக் குருவிகள் சேர்ந்துமகிழ்வது
சொல்லப் பெருங் கதையாம்
மின்னி இரவினில் விண்ணொளி மீன்களை
மேனியணிந்த பெண்ணாய் - அந்தப்
பொண்ணொளி வான்மதி பூத்தமரத்திடை
புள்ளியிற் கோலமிட

நீலக்கரு விண்ணில் நீந்துவெண் மேகமும்
நேசமிழை தென்றலும் - பல
கோலமிடு மிசைகூடும் கருவிகள்
கொண்டவை போல்நிதமும்
காலம் பொழுதுயர் காற்றெழும் புள்ளினம்
கூடி இசை படிக்க - பெரும்
சீலமுடன் சுவை சேர்ந்திடவே அதன்
சூழல்தனை வியந்தேன்

சோலை மலர்மணம் சொல்லித் திரிந்திடும்
சுந்தரமென் வளியும் - நல்ல
பாலை பழித்திடும் பஞ்சு வண்ணமுகில்
பக்கமணை மதியும்
ஓலை படித்தும் அறியேனடி எந்தனுள்ளம்
உவகைகொள்ள - இன்பம்
நூலை விடமிக நுண்ணியதாய் மனம்
நேரக் களித்திருந்தேன்

ஓடித் திரிந்திடும் மேகங்களில் பல
உற்ற உருவமது - கணம்
ஆடியெனைக் கொல்லும் ஆவியெனப் பகை
ஆவது போலுணர்ந்தேன்
தேடி திரிந்தென்னைத் தீண்டுவதாய் ஒரு
தீங்கெனும் எண்ணமிட - மனம்
வாடிக் கணந்தன்னில் வாழ்வு முடிவதாய்
வார்த்தை தவறிவிட்டேன்

காடு நடந்திடும் வேழம் மென முகில்
கன்னியென ஒருத்தி - அத
னுடு சிறுபிள்ளை ஓடிவரப் பெரும்
ஓங்கியெழும் அருவி
போடுஎன உயிர்போக்கும் அரக்கரும்
பூதங்கள் போற்பலவும் - விழி
மூடும்பொழுதிலும் ஊடுவர மனம்
முற்று மிழந்து விட்டேன்

கண்ட கனவு விழித் தெழுந்தேன் என்ன
காரணம் ஏதறியேன் - அதில்
கொண்டதென்ன உளங் கூறிய தென்னொரு
கோலம் புரிவதிலேன்
மண்டபமும் மலர் மாமரமும் நிழல்
தந்திட நானிருந்தேன் - அங்கு
கண்டது மோர்கன வென்ன உரைத்திடக்
காலையில் நான் மறந்தேன்

கற்பனையில் எனக்காணவைத்த தென்ன
காதலின் வேதனையோ - எனை
சிற்பமெனச் சிலையென்று நினைத்தவர்
சென்றதன் காரணமோ ?
அற்புதவேந்தன் அருகிருந்தால் இது
ஆகிடுமோஅதுவே - இந்த
சொற்புயல் தந்தெனைச் சீண்டி மகிழ்வதின்
செய்கை புரியேனடி!

(தோழி)

சீரும்செறிவாய் சிந்தைகொள்
சேருமன்பு பொலிவானால்
போருமுடே உண்டாகும்
புண்ணாய் மனதும் நோவாகும்
தேரும் மனதில் நல்லன்பும்
தெளிவைத் தாரும் கணமாக
நீரும் வற்றும் விழிமீது
நெஞ்சின் கருணை ஒளிகூடும்

யாரு மற்றேன் நானென்று
யாதும் எண்ணல் வேண்டாமென்
சேரும் அன்புச் செல்வமடி
சிறுார்தேசத் திளவரசி
பாருன் அன்பைப் புரிவாருன்
பக்கங் காணும் துயர்தானும்
நீரும்வற்றும் வெய்யோன்முன்
நேர்நிற் சும்பனி யாய்வற்றும்

தலைவி:

நீர்வற்றிப் போகலாம் நீள்வான் வெயில்பட்டு
நெஞ்சத்தின் ஈரமும் வற்றுவதோ
காயொன்று வீசுவர் கல்லும்பட்டுக் கனி
யாகிடமுன் நிலம் வீழுவதோ
வாய்விட்டுப்பேசிட வண்ணம் கலைந்துமே
வாழ்வெட்டா தூரம் இருப்பதுவோ
போய் எட்டிதொட்டிட பொன்னொளி வானமும்
பொய்த்துவிடும் இதுஅப்படியோ

சேய் விட்டுப் போஎன்று சொல்லுவனோ தாயும்
சேராது எட்டி யிருப்பதுண்டோ
பூமொட்டு தன்னை பறிப்பதுண்டோ அது
பூத்திடும் வண்ணம்சி றப்பல்லவோ
மைதொட்டுபூசிடும் கண்களை மூடும்
மைவிட்டு மூடா திருந்திடுமோ
பொய்சொட்டும் பேசாதோர் நீதியின்முன்ஏதும்
போய்மதி கெட்டுப் புழுகுவரோ

தெய்வத்தில் பட்டிடப்பூ எறிந்தால் வரம்
தெய்வஞ் சினந்து மறுப்பதுண்டோ
எய்யும்பி னோடுவில் லேந்திய வேடனும்
மெய்யன்பினால் வென்ற ஈசனல்லோ
தெய்யெனப் பாடிக் குதித்திடினு மவர்
தேருங்கலை தனும் பார்வையிலே
நெய்விட்ட தீபமென் றேஒளிர்ந்தால் அதை
நீர்விட்டு பார்ப்பது நேசமென்றோ?

(அந்தவேளை தலைவன் திடீரென தோன்றுகிறான்.)

தலைவன்:

கண்களில்நீருடன் பொன்முகம் ஆனதென்
காண்பதென்ன மனம்வேதனையோ
வெண்பனி போய்விடும் இன்பமென்காலையில்
வந்ததுயாது இளம்புயலோ
தண்ணொளி வீசிடும்சூரியனின்கதிர்
தானும் மலர்முகம் சுட்டதுண்டோ
விண்நிறை மாயஇருள்கலைந்தால் பின்னர்
வேறெது காலை புதிதல்லவோ

பூக்கும் மலர்களைக் காண்புது நெல்வயல்
புன்னகைக்கும் கதிர் புள்ளினம்காண்
தீக்குள் எரிந்திடும் வீறினைப்பார் எங்கள்
தேகம் படைத்தவர் கோவிலைக்காண்
மாக்கள் மனிதன்மரம் செடிகாண் இந்த
மாபெரும் மண்ணும் மதிவெயில் காண்
ஆக்கும் கடவுளின் நோக்கமும்பார் இனி
அன்புகொண்டே என்றும் வாழ்வினைக் காண்!

19. தவறுகள் வருத்தும் வேளை!

தெரிவதில்லை விரியுமுல்லை தென்றலிலாடும் - அது
இரவினாடு மலர்களாகி எழில் மறைந்தாலும்
திரியும்வல்ல தென்றலந்த தேனிதழ்வாசம் - கொண்டு
உரியதெந்த மலரின் இன்பம் எம்மிடம் கூறும்

உரிமையுள்ள இதயம்கொண்ட உண்மைகள்தானும் - நல்ல
திரியுமுள்ள எரியும்வல்ல தீபமென்றாகும்
பெரியதுள்ள குன்றில்தீபம் இருளதுபோக்கும் அந்த
எரியவைத்த தீபம்போல எம்முகம் காட்டும்

பெரியபொருளை வரிகளுள்ள கவிதையில் தானும் - நல்ல
பிரியமுள்ள வகையில் சொல்லும் கவிதைகள் யாவும்
உரியவல்ல சுவரில் தீட்டும் ஓவியம் போலும் - கண்ணில்
தெரிவதென்ன வரிகள் ஈதும் உள்மனம் காட்டும்

சொரிவதில்லை மதுவுமென்றும் காகிதப் பூவும் ஆயின்
எறிவதில்லை வரிகள் தானே தேனெனஆகும்
அரியதென்று மனதில் தோன்றும் அன்பினைத்தானும் கூறும்
பரிவுகொண்ட மடலும் வாசப் பூவெனக்காணும்

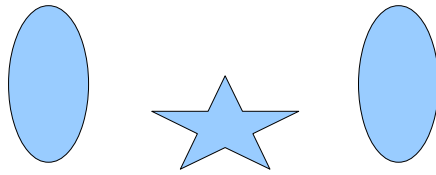
கரியுமில்லை களங்கமில்லை காண் மதிமீதில் என்ற
வரிகள் சொல்லித் தேற்றியுமவ் வான்மதி தேயும்
பெரிய வில்லைப் போலும்வளை வான்வெளிதோறும் மதி
திரிவதென்ன தனிமைகொண்டு உருகிடக்காணும்

சரிவதெல்லை வரையில் செல்லச் சரிந்ததுவீழும் அந்த
சரிவினெல்லை காணல்என்றும் சரியில்லை ஆகும்
எரியும்கண்கள் சினமும் மீறி சிவந்திட்டபோதும் - அதை
தெரியும் கொஞ்ச அன்புகாக்கும் உயிரது வாழும்

விரியவில்லை சரியவில்லை வெண்ணொளி வானம் - அங்கு
தெரியுமெல்லை முடிவுமல்ல ஒன்றெனக்காணும்
புரியுமந்த உறவும் என்றும் பொய்யென ஆகும் - தூரம்
தெரியும் பாதை செல்லச்செல்லப் பிரிந்தவை காணும்

பிழிவதில்லை உள்ளம்கொண்ட -உணர்வுகள்யாவும்- எண்ணம்
விழியினுள்ளே கருமைகொண்ட கண்மணியாகும்
பழியும்சொல்லி விடுவதில்லை பால்நிற விழியும் - கண்டு
தெளிவுகொள்ள உதவும் பாகம் கருமை யென்றாலும்

கரியுமல்லை கனியுமில்லை காலமென்றாகும் -நல்ல
கருப்புமில்லை இனிப்புமில்லை கண்டிடும் வாழ்வும்
பெரியதல்ல பிழைகள் என்றும் வாழ்வதில் நேரும் பின்னர்
தெரிய உள்ளம் வருந்துமாயின் திருந்திய தாகும்

20. நிறைவேறாத எண்ணம்

நீரைஉடைத்து நெருப்பைக் கிழித்தவள்
நெஞ்சிலுறைய நின்றேன் - பெரும்
வேரைஉடைத்து விழுத்தி மரமேறி
வெண்முகில் தாவிவந்தேன்
தாரையெனக் கொட்டும் வான்மழைத் தூறலைத்
தள்ளி நெளிந்து சென்றேன் - சிறு
தேரைஉருட்டிநற் தென்றல்வழி ஓடி
தேன்நிலாவில் தேடினேன்

கூரையி லேறிவான் கொட்டிய தாரகைக்
கூட்டத்தைக் கைபொறுக்கி - அதை
ஆரமெனக்கட்டி ஆனந்தக் கூத்திட்டு
அன்பில் அளிக்கவென்றே
ஈரமுகில் தொட்டு மோதவிட்டு அது
மின்னிய வெண்ணொளியில் - அங்கே
தூரம்கி டக்கின்ற கோள்களும் சுற்றிட
துள்ளிக் கடந்து சென்றேன்

மாலையில் வீசிடும் தென்றலின் பூமணம்
மெல்லப் பிரித்தெடுத்தேன் - அவள்
காலையில் வந்திடக் காயும் வெய்யோன் மீது
கையள்ளி நீர்தெளித்தேன்
முலை, நிழல் இவைமீது நிறங்கொள்ள
முற்றும் வெள்ளையடித்தேன் - ஆயின்
சேலை அணிந்தவள் செல்லும்வழிகண்டாள்
சேரமுடிய வில்லை

தென்னை மரமேறிப் பாக்கும் கமுகினில்
தேங்காய் பறித்துவந்தேன் அந்தப்
பின்னை வளவுக் கிணறுதனைச் சற்று
பக்கம் இழுத்துவைத்தேன்
சொன்னசொல் மீண்டும் பறித்தெடுத்து குரல்
சொல்லை விழுங்கிநின்றேன் - அட
எண்ணில் நாலுதன்னை இரண் டிரண்டாக்கிடா
ஒன்றிட ஒட்டிவைத்தேன்

ஆனவகையினில் ஆகாதவேலைகள்
அத்தனையும் புரிந்தேன் - ஆயின்
ஏனோ அவள் மனம் எண்ணுவதென
ஏதும் புரிவ தல்லேன்
தேனோ மானோஇளந் தென்றலதோ எனத்
தேடியலைந்து சென்றேன் - ஆயின
வீணோ அவள்விழி ஓர்கணமும் என்னை
வேடிக்கை காணாநின்றேன்

கண்ணில் கனலெழில் கார் குழல் மாரியும்
கன்னம் பழமெனவும் அவள்
வண்ண நிலாமுகம் வீசும் காற்று மொழி
வேதனை பார்வைதரும்
எண்ணம் கனவிலும் ஏய்த்திடும் நெஞ்சமும்
ஏனோ மனதிற் கொண்டாள் - இள
வண்ணம் எடுப்பென வாய்த்தவளாம் இவள்
வந்து அணைப்ப தெப்போ?

21. நடுநிலை போதும்

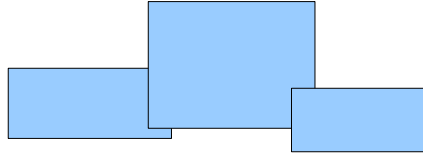
தெரிவதும் புரிவதும் உலகோ - இல்லை
தெளிவிலை எனச்சுழல் கொளுதோ
அரியதும் அழகதும் உலகோ - இல்லை
அதனிடை பெருமிருள் வருதோ
சரியதும் பிழையதும் எதுவோ - அது
சரிநிகர் வாழ்வினில் உளதோ
எரிமலை கொளும்பெரும் பிளவோ அது
எதில்மன மிடைதனும் எழுதோ

பிறப்பதும் வாழ்வெனும் பொழுதில் - பல
பிழைகளும் பிறப்பது எதனால்?
இறப்பது எனவர முன்னே - பல
இருப்பவை அழிப்பதும் எதனால்?
சிறப்பென வாழ்ந்திட எண்ணும் - மனம்
சிரிப்பினில் இகழ்வதும் எதனால்?
நிறப்பது சிவப்பென உணர்வே - பயன்
நிரப்பிட வெறுப்பெனும் முடிவே!

தரித்திட மணிமுடி வேண்டாம் - ஒரு
தரமற்ற பெயர்தனும் வேண்டாம்
உரித்தது இவர்மனம் பொன்னோ - இலை
உருப்படி யிலைக்களி மண்ணோ
சரித்திரம் படைப்பது மிவனோ - அல்ல
சரிதிறன் உருவழித் திடவோ
விரியுல கதிலிவை வேண்டாம் - ஒரு
யியல்புறு நடுநிலை போதும்

கறந்திடும் பால்ஒரு போதும் - மடி
கொளத்திரும் பிடுசெய லில்லை
உறங்கிடும் மனம்ஒரு போதும் - ஒளி
உதயமும் கொளுமென இல்லை
மறந்தொரு தவறதும் செய்யா - உன்
மனதினில் கவனமும் கொள்ளு
இறந்திடும் நிகழ்எதிர் காலம் -இவை
இனித்திட உயர்வழி செல்லு

பறந்திடும் சிறிதொரு பறவை -அது
பார்த்திடு முலகதைப் போலே
துறவெனக் காண்மன துள்ளே - நீ
தொலைவினில் பறந்திடல் போலே
நிறமொடு வாழ்ந்திடு ஆனால் - நின்
நினைவது வெளுத்திடு மேலாய்
அறந்தனில் அக்கறை கொள்ளு - இதை
அறிந்திந்த உலகினை வெல்லு !

22. வேண்டாம் உலக வாழ்வு

சிலையாகக் கல்லாகச் செங்கதிர் ஒளியாகச்
சிவந்ததோர் மாலைவிண்ணின்
அலையும்வெண் முகிலாக அதனுடு மதியாக
அடங்காத திமிரெடுத்த
மலையாகக் குயிலாக மரம்மீது துணைகூடும்
மகிழ்வான குருவியாக
இலைபூவைத் தழுமோர் இளந்தென்றற் காற்றாக
எம்மையும் படைக்காத தேன்?

நிலையாக ஓர்நேரில் நிற்கின்ற மரமாக,
நில்லாமற் தடம்புரண்டு
அலைந்தோடும் காட்டாற்று அருவியாய் அதுசேரும்
ஆழியென் றாக்கலின்றி
தொலையாத துயரோடு தோன்றிடும் பிணியாலே
தூரமென் நிற்பங்கொண்டு
கொலைபாதகர் கையின் கொடும்வாளில் உயிர்போகும்
கோலமும் ஏன் படைத்தாய்?

குலையான கனியாக கூடிடும்கொத்தான
குறுவாழ்வு மலர்கள்போலும்
தலைசாய வீழ்ந்துமண் தழுவுநெற் கதிராக
தன்மானங் கூனலிட்டு
இலையென்ற துன்பங்கள் எதிர்வந்து மனதோடு
இழையவும் தளதளத்து
புலையுண்டு மதிக்கெட்டு பிறழ்கின்ற வாழ்வாகப்
பிறவியுந் தந்ததேனோ?

கிளை தூங்கு சிறுமந்தி யெனஓடி வீழ்ந்துமோர்
கீழ்மையில் சிந்தைவாட
வளைகின்ற முதுமையோ வாவென்று கூறிமேல்
வானத்தின் திசைகாட்டிட
நுளைகின்ற காற்றாலே நுண்துளைக் குழலூதும்
நேரிலே உடலூதியும்
விளைகின்ற உயிர்க்காற்று விதிகொள்ள வீழுமிவ்
வெற்றுடல் தந்ததேனோ?

மழைகொண்ட வான்மீதில் மறுகோடி உறையுமென்
மாதேவி சக்திதாயே
பிழைகொண்ட வாழ்வீது பேர்மட்டு முயர்வான
பிறவியாம் மனிதமென்றே
துளைகொண்ட மேனியுந் துடிக்கின்ற வேளைகள்
துஞ்சிடுந் நெஞ்சம் வைத்து
விளைகின்ற மேனியில் விஷம் வைத்து மீந்தனை
வேண்டா மிவ்வுலக வாழ்வு

23. பூவும் இலையும்

தேன்விழுந்த இலையொன்று தித்திப்பைக்கண்டது
தேடியப் பூவைக் கண்டு
வான் பார்த்தகண்களும் வடிவோடு கர்வமும்
வைத்தாயே அன்புமலரே
ஏன் கொண்டுவாசமும் இனிக்கின்ற தேனையும்
இதழ்மீது சுமந்து நின்றாய்
தான்கொண்ட செய்கையால் தாவுமவ் வண்டோடு
தரைவீழும் வாழ்வுகொண்டாய்

நானிங்கு நிற்பதோ நாவாரம் மாதமாம்
நலங்கொண்டு வாழும்போது
தேனிங்கு கொண்டதால் தென்றலுந் திறங்கூற
திகழ்கின்ற மேனியழகால்
தானிங்கு நாளொன்றில் தன்மையைஇழந்தாடி
தவித்துநீ வீழ்தலேனோ
வீணிங்கு வாழ்வினை விதிகையில் தந்ததேன்
விடு உந்தன் முறைமை என்றாள்

”ஓர்நாளென் றாயினும் ஒங்கு புகழென்பது
ஒருகோடி இன்பமாகும்
வேர்போலும் மறைந்திங்கே வெளிகாணா வாழ்வது
வியப்பென்று நகைத்துநின்றாள்
பேர்கொண்டு திசையெங்கும் பிறர்பேச வாழ்வது
பெரிதான போதையாகும்
ஊர்கொண்ட கோவிலில் உள்ளதோர் இறையடி
தோள் சேர்த்தல் நாமேயென்றாள்

இலையாக இருந்தென்ன, இல்லையென வாழ்வது
எவருக்கு வாழ்வுவேண்டும்
கலைகூறு நற்கவி கவிஞரும் போற்றுவர்
காணின்ப மலர்களாகும்
விலைகூறி விற்பவர் இலைதன்னைக் கொள்வரோ
இவர் வேண்டல் பூவையாகும்
இருந்தென்ன வேர்போலும் இருள்கண்டு வாழுதல்
எவருக்கு இன்னும்வேண்டும்”

”ஆனாலும் அழகிகேள், அருந்திடத் தேனையும்
எழில் கொஞ்ச மிதமும் வைத்தாய்
போனாலும் திசையெங்கும் புகழ்மாலை சூடுவாய்
பெயர்தந்து எமையேற்றினாய்
தேனாலும் வாசமும் தேகமென் பாங்கிலும்
திகழ்ந்தாலும் ஒன்று தெரிவாய்
நானாலு இலைகளும் நல்வேருமில்லையேல்
நீவாழ என்ன செய்வாய்

ஆதார மென்றுநம் அகம்மீது பொறுமையென்
றணிகொண்டு வாழுகின்றோம்
நீதாங்கும் தேனையும் நிமிர்ந்ததோர் வாழ்வுக்கு
நீர்கொண்டு ஊட்டுகின்றோம்
வேர்தாங்க வில்லையேல் விழிக்காண அழகினை
விரிகின்ற மலர் கொள்ளுமோ?
தீதாங்கு மாதவன் ஒளிவாங்கி உயிர்காத்தல்
தேவைநம் கடமையன்றோ?”

24. அன்பும் வாழ்வும்

வெள்ளை மலர்கள் வீசுந்தென்றல் விடியுங் காலைகளும்
உள்ளம் எங்கும் உண்மையன்பும் உலகின்கண் செய்தாள்
தெள்ளத் தெளியும் நீரோடைநற் தேனாம் கனிமரங்கள்
அள்ளித் தூவும் மலர்கள் காட்டின் அமைதி அவள் செய்தாள்

துள்ளித் திரியும் மானின்ஓசை, தூங்கும் இலைதொட்டே
தள்ளும் தென்றற் காற்றின் சத்தம் தந்தே எழில் செய்தாள்
வெள்ளிக் கொலுசாய், விரையும் நதியில் விளையும் சிறுஓசை
கொள்ளை யின்பம் யார்தான் செய்தார் கோலத்திருமகளே

பள்ளித் திண்ணை குருவும் பாடம் பயிலப் பலநூல்கள்
கொள்ளத் திறனும் அறிவும் கொண்ட குணமும் குறுமுகமும்
துள்ளித்திரியும் இளமை இன்பம் தேடும் இரு விழிகள்
வெள்ளிச் சுடரும் விண்ணும்வெளியில் வியக்கும்வகை செய்தாள்

சுற்றுமூலகும் சூழும் அண்டம் சூரிய மண்டலமும்
கற்றும் அறியாக் கற்பனைக் கெட்டாக் காலச் சக்கரமும்
மற்றும் மனமும் மனதில்விரியும், மாபெரும்கற்பனையும்
சற்றும் அறியோம் சக்திஎன்றோர் சக்திதான் செய்தாள்

குற்றம் கொல்லுங் குணமும் குருவி கொள்ளப் பருந்தினையும்
வற்றும் குளமாய் வாழ்வும் வற்ற வாடும் மீன்களென
முற்றும்பாசம் அற்றோரும் மவர்மௌனப் பெருமூச்சும்
அற்றோர் ஏங்கும் அவலங்களென் றகிலம்கொள வைத்தாள்

விற்பும் வாங்கும் பொருளேயல்ல விளையும் பெருஅன்பு
கற்றுப்பெறுதல் கடனோ அல்லக் கருணை எனும் வெள்ளம்
தொற்றும் நோயாய்ப் பரவி எங்கும் தோற்றம் கொள்வதில்லை
பற்றும் பாசம் படைப்பில் அவளே பார்த்துத் தரவேண்டும்

அன்பே இல்லா உள்ளம் தன்னை அவளே செய்தாளோ
தென்றல் சீறிப் புயலாய் மாறச் சித்தம் கொண்டாளோ
நன்பெய் மழையும் நல்லோர் பயிரும் நாட்டில் வளர்வித்தாள்
வன்மைகொண்டோர் விலங்கைச் செய்து வாழ்வும் அழித்தாளேன்

25. மலையும் மழையும்

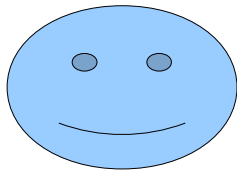
மதிநின்று விளையாடும் மலைமீதுதொடுமேகம்
மழை கொண்டு நீர்தூவுமாம்
புதிதென்ற மலைவாழை இலைதள்ள அழகான
பசுஞ்சோலை கதிர் கொள்ளுமாம்
முதிதான வளர்நீள மரம்மீது குயில்பாட
மலர்க்கூட்டம் இதழ் பூக்குமாம்
குதித்தோடிக் கிளைதூங்கி கருமந்தி மரந்தாவ
குளிர்நீரும் பூத் தூவுமாம்

அழியாத கலையோடு பெருங்கோவில் அமைந்தொன்று
அழகோடு உயர்ந்தோங்கவே
வழிமீது நடுவானில் வரும்மேகம் இடைநின்று
விடு என்று அதை மோதுமாம்
விழி காணா குளிர்காற்று வெண் பஞ்சு உடல்நீவ
வளைந்தோடி முகில் ஓடவே
எழிலான இவைநூறில் எது தானும் அழகென்று
இவன்சொல்ல இறைதேவியே

மழைவந்து நிலம்மீது உறவாடும் மணல்சேர
மண்வாசம் எழும், கண்டுமே
நுழைந்தோடு பூங்காற்று அதை யள்ளி மணம்வீசி
நனைபுவை மறந்தோடுமே
வளைந்தாடும் கொடிபூத்த வகையான மலர்த்தேனில்
விழும் தூறல் கலந்தோடவே
அழைந்தின்ப மதுஉண்ணும் இளந்தும்பி சுவையின்றி
அருந்தாம லெழுந்தோடுமே

குழல்மீது மலர்கொண்ட குறும்பார்வை தனிலன்பு
கொள்நங்கை தனை ஆடவன்
சுழல்அம்பு விழிகண்டு சிந்தும்புன் னகைபோலும்
சுடர்தானும் புவிமாதிரை
மழை நின்ற பெருவானில் கருமேகமிடையாலே
மறைந்தங்கு ஒளிசிந்தவும்
மழைபோகச் சிறு தூறல் தனில்ஏழு நிறமோடி
இதுவாழ்வு உமதென்குமே

பிழையான குரு, பாடம் பயிலாத சிறுபாலன்
படுகின்ற துயராகவே
பழக்காத ஒருமாடு நடுவீதி தடுமாறிப்
பிரம்பாலே வெருண்டோடுமே
முழுவோடு சிறுநாத மிசைபாடிஒருகூட்டம்
மெதுவாக நடைகொள்வதும்
அழகோடி எமதான மலைகூடும் சிறுஊரில்
அருங்காட்சி தினம் தோறுமே

26. உன்னை நீயறிவாய்

பொன்நகை யன்றிப் புன்னகை கொள்வாய்
போகும் பாதையிலே
பன்நகை கண்டும் பதறா துந்தன்
பாதை நீ தெளிவாய்
சின்னகை கொண்டு செல்லப்பிள்ளை
சீண்டும் போதினிலே
என்னது செய்வாய் அதுபோலின்பம்
ஏற்றே சிரித் திடுவாய்

காடும் நாடும் ஒன்றே யறிவாய்
காட்டின் விலங்கினமும்
கூடும் எண்ணம் கொள்ளும் மனிதர்
கூட்டம் காண்பாயே
தேடும் அன்பும் தீமைகொள்ளாத்
தெய்வம்போல் மனிதம்
ஊடும் உள்ளார் உண்மையறிவாய்
உன்னைக் காப்பாயே

பொய்யும் கண்பாய் பொய்மை கொண்டே
புரளும் உலகறிவாய்
எய்யும் அம்பாய் இன்னல் செய்யும்
எதையும் எதிர் கொள்வாய்
மெய்யில் தீரம்கொண்டே என்றும்
மனதில் துணிவாகி
செய்யும் செயலில் சிந்தைவைத்து
சிதறா நிறைவு செய்வாய்

மாறும் உலகில் மாற்றம் என்பது
மாறாவிதி காணாய்
மாறும்போதில் மற்றோர் உயிரை
மதிக்கும் விதி கொள்வாய்
ஊறும் ஒருவர்க் கில்லா மாற்றம்
உலகில் சரியென்றே
யாரும் சிரித்தால் நீயும் சேர்ந்து
சிரிப்பாய் சினம் விடுவாய்

மூடும் முகிலும் கூடும் இருளும்
மௌனச் சதிவலைகள்
போடும் இடியும் புயலும்சேரும்
புனலும் இழுவெள்ளம்
பாடும் பசியும் பிணியும்பலதும்
பார்த்தும் பதறாமல்
வாடும் உள்ளம் இன்றி நல்லோர்
வழியைக் கண்டிடுவாய்

விண்ணில் காணும்நட்சத்திரங்கள்
எண்ணிக் கைபோலும்
மண்ணில் காணும் விந்தைமனிதர்
மனமும் பலதாகும்
எண்ணிப்பார்த்தால் இவரின் சொல்லோ
இதழில் புன்னகையாய்
கண்ணைச் சிமிட்டும் கருமைஎண்ணம்
காணும் உளமிருக்கும்

இன்னோர் உயிரை இகழல்செய்யா
 இயற்கையென மதிப்பாய்
 தன்னோர் எண்ணம் தனதோர்முறைமை
 தவறில்லைக் கொள்வாய்
 நன்றோர் வாழ்வை கொள்வாய் நாளும்
 நலனே எண்ணிடுவாய்
 மின்னோர் ஒளியாய் மிளிர்வாய் உலகில்

27. மனம் மாறாத சோகம்

நீராழி மீதிலே அலைகள் ஆடும்
 நினைவோடு போனவை நின்றுகாணும்
 பேரோடு சொந்தங்கள் பின்னால் வரும்
 புகழோடு வரவுகள் புதிதுசேரும்
 தேரோடத் தெய்வமும் தீந்தமிழ்சொல்
 தமிழோடு மனம்சேர்ந்து ஆடவைத்தே
 நீரோட விழிமீது வழியுஞ் செய்தாய்
 நெஞ்சிலே தீயாக நினைவு வைத்தாய்

மானாடும் மயிலாடும் மதுவில்நின்று
 மலர்மீது வண்டாடும் மகிழ்வில்என்றும்
 வானோடும் கதிரேறும் வண்ண நிலவு
 வந்தோடும் பூங்காற்று வசந்தமென்று
 தானோடும் மனமீதில் எண்ணமென்று
 தனியாக அதுவோடிச் செய்யுகோலம்
 நானோடி சொல்வதோ யாருக்கென்று
 நடுநீரில் மீன் நின்று அழுவதென்று

பூவிரியும் புதிதாகப் பிறந்த வேளை
புள்ளினமும் ஆர்ப்பரித் தெழுந்த காலை
தீவிரியும் கதிரோடு தினகரன்தான்
தேய்நிலவை தள்ளியத் திசையுங் கொள்ள
காவிரியின் அலையாகக் கலகலத்து
காற்றுமிளங் காலையில் இதயம் மீது
நீவியொரு இன்பமதை ஊட்டுமாமோ
நீர்வழியில் கொண்டதனைக் கூட்டுமாமோ

பசும்வெளியில் புல்லாக பச்சை வண்ணம்
பழந்தூங்கு சோலைகளும் பாரில்வைத்தான்
விசும்பியழ மனமொன்றை உள்ளேவைத்து
விதியோடு உறவுவென்று கூட்டி வைத்தான்
பிசுசிசுத் துழலென்று செய்தான் காலம்
பிழைத்துவிடப் பொல்லாப்புப் புரிந்துநின்றான்
நசுங்கமனம் பூவாக மனதைச் செய்து
நடமாடும் நிழலாக நலிவை வைத்தான்

எழிலோடு பிறக்கின்ற இரவின் முடிவு
எழுந்தாடும் அலைகொண்ட கடலின் உயர்வு
வழிமீது சொரிகின்ற மலர்கள் மென்மை
வானேறிக் காண்கின்ற சொர்க்கம் யாவும்
பொழிகின்ற மழைகொண்ட சாரல்தூவும்
புனல்தூறக் குளிர்கொண்ட வாழ்வுமேனோ
குழிமீது எனைவீழ்த்திக் கோபுரத்தின்
கொண்டே என்கனவாக வைத்தாய் ஏனோ?

28. சிரிப்பொலி

வானக் கதிர்சிரிக்கும் வண்ணமலர் புன்னகைக்கும்
வட்ட நிலா மேகமிடை வந்துசிரிக்கும்
சேனைக் கதிர்சிரிக்கும் சிற்றோடை சிலுசிலுக்கும்
சேர்ந்துவளர்: செங்கரும்பும் சாய்ந்து சிரிக்கும்
கானப் பறவைகளும் காற்றொலியில் சலசலக்கும்
காட்டினிலே வண்டுமலர் கண்டு சிலிர்க்கும்
போனவனைக் காட்டினிலே போட்டெரித்து மீண்டவனும்
போதைகொண்டு 'நான்' என்றாடப் பூமிசிரிக்கும்

நீரோடும் நதி குதித்து நெளிந்து மெலச் சிரிசிரித்து
நளினமிடக் கரைஅலைகள் நர்த்தனமாடும்
பேரோடு பூமியிலே பேரரிய வீரமிட்டோன்
பெண்குகத்தில் ஈனமிடப் பூமி சிரிக்கும்
ஊரோடிப் போகையிலே ஒருவனாகத் தனித்திருக்க
உண்மைவழி நின்றிடினும் சிரித்திடுங் காலம்
யாரோடிச் சென்றிடினும் வாழ்வோடி முந்த அதைப்
போராட எண்ண விதி சிரித்திடும் நாளும்

தானோடிச் சுழல்வதுடன் தறிகெடவே ஓடும்புவி
தன்னுடைமை சொத்து என்று தத்துவம்பேசி
வீணாகத் தலைஎடுப்போன் விதிமுறைமை கண்டுநலம்
வாழென்று கூறிப் பேய்கள் போடும் எக்காளம்
தானமிடக் கண்டுலோபி தலைதிரும்பிச் சிரித்திடுவான்
தாவணிப்பெண் இருவர்கூடின் சிரித்திடக் கேட்கும்
தனை யுணர்ந்த ஞானிவாழ்வின் விதியறிந்து நகைபுரிய
தவழுகின்ற மழலையிலே தெய்வம் சிரிக்கும்

29. தமிழே, தருவாய் நல்வரம்

கனவொன்று கண்டேன்
களிகொண்டு நடமாடும் இளமங்கை
கனிவோடு எனைநாடி வந்தாள்
மனம்நொந்து நின்றேன்
மதியோடு உறவாடும் முகம்மீதில்
மலர்கொண்ட நகையோடு நின்றாள்
வினவென்று சொன்னேன்
விழிமீது கனிவாக விளைகின்ற
விதமாக எனைக்கண்டு சொன்னாள்
பனிபோலும் விழிகள்
படராதநிலைகொண்டு பண்'பாடு'
பதில்கூறு பயமேது' என்றாள்

தமிழன்னை என்றாள்
தனையெண்ணி சுவையான தமிழ்கொஞ்சம்
தரமான கவிகூறு என்றாள்
அமிழ்தோடு வந்தே
அதை வீசி இதுவென்ன அதைமேவி
இனிதான மொழிபாடு என்றாள்
குமிழ்போல்நல் லெழிலாள்
கரைமீது அலையோடி உருண்டாலும்
அதுமீண்டும் கடலோடும் என்றாள்
தமிழ்பாடி நின்றாய்
இனிவாடிக் கருகாமல் தரும்வாழ்வு
தலைமீது முடிசூடும் என்றாள்

மலர்கொய்து கொண்டேன்
மகிழ்வோடு அவைதாவி மாறாத
மனதோடு எனைவாழ்த்து என்றேன்
புலர்வானில் தோன்றும்
புதிதான கதிர்வீசும் பொழுதாக
புவிமீதில் புனைகவிகள் என்றாள்
தளராது நின்றேன்
தமிழோநற் கவிதானும் நதிபோலுந்
தனில்பொங்கி நிறைகாணும் என்றாள்
உளம்மீது பலமும்
வளந்தந்து விழிமீது ஒளிதானும்
விளைவித்து வெளியோ டிணைந்தாள்

30. சக்களத்தி தொல்லை

வெண்ணிலவு தேனிறைக்க
வேளை நடுச்சாமத்திலே
கண்ணிரண்டும் தான்கலக்க
காதல்செய்யும் மன்னவரே
எண்ணியிவள் உன்னவளாய்
இங்குமனம் வெந்திருக்க
கண்ணியமும் தாழ்ந்தவளைக்
கண்டுமகிழ் வெய்திடலேன்?

பன்னிரண்டு மணிவரையும்
பக்கமவள் தானிருந்து
சின்னவிரல் கொண்டழைந்து
சேருமின்பம் காணுகிறீர்
என்னைமனம் நோகவிட்டு
என்னருமைச் சக்களத்தி
தன்னில் மோகம்கொண்டதென்ன
தனியிருந்து வாடுகிறேன்

திங்களடி உன் வதனம்
தித்திக்கும் கன்னமிது
பொங்குதடி என்இதயம்
பொன்னென் றன்றுரைத்தீர்
மங்கிமதி கெட்டுழன்று
மன்னவரே இன்றவளின்
அங்கமெலாம் மின்சாரம்
ஆஹா கா என்கின்றீர்

பேசுவது நானென்றால்
போதுமடி மூடென்று
ஏசிமனம் நோகவைத்தீர்
இன்றவளோ எத்தனைதான்
மாசுபட பொய்யுரைக்க
மையலிடும் கதைபடிக்க
கூசும்மனம் ஏதுமின்றி
கோடிமகிழ்வெய்துகிறீர்

என்னபுதிர் கேட்டாலும்,
எடுத்துரைக்க வல்லவளாம்
சொன்னவேலை கச்சிதமாய்
சுறுசுறுப்பாய் ஆற்றிடுவாள்
என்னழகுச் சித்திரமாய்
எழுதுகிறாள் என்றரற்றி
மென்னழகுப் பொருள்ஈந்து
மிகமகிழ்வு கொள்ளுகிறீர்

கல்லெனவே மனதுடையாள்
கண்டதெலாம் சொல்லிடுவாள்
பொல்லாத மாயமிட்டு
பொழுதெல்லாம் அருகிருத்தி
அல்லதொரு சுகமளிப்பாள்
அடுத்தவரின் சேதிசொல்வாள்
உள்ளதொரு ஊர்ப்புதினம்
ஓயாது எடுத்த துரைப்பாள்

மின்னும் இதழ் கொண்டுமையே
மோகமுறச் செய்ததென்ன?
இன்னிசைகள் பாடிஉனை
ஏக்கமுறச் வைத்ததுஏன்?
சொன்னகதை எத்தனையோ
சுகமளிக்கும் வித்தையதோ
என்னவகை ஆயிருந்தும்
இதயமற்ற வன்மையலாள்

அன்னமென ஆக்கியுமை
அறுசுவையில் விருந்தளிக்க
சின்னவளால் முடிகிறதோ
செய்வதென்ன நானல்லவோ
சின்னவளைத் தொட்டெவரும்
சில்மிஷங்கள் செய்வரென
கன்னங் கருத்துவிடக்
கட்டிஒரு மந்திரமும்

இட்டுவைத்தும் நீர்வீட்டில்
இல்லாத சமயமெவர்
தொட்டாலும் முகம்மலர்ந்து
சொன்னதெலாம் செய்கின்றாள்
விட்டதொட்ட கதையெல்லாம்
விவரித்துக் கூறுவதை
மட்டும் உமக் குரைத்து விடில்
மனம் வாடிப் போய்விடுவீர்

(சக்களத்தி - கணினி)

31. காலைப்பொழுதின் சுகம்

தெளிந்தவை மனமும் துலங்கிடுவானும்
தென்றல் தொடுஞ் சுனையும்
கழிந்தது இரவும் கரைந்தவை இருளும்
கனவுதருந் துயிலும்
நெளிந்தது ஆறும் நிமிர்ந்தது மரமும்
நின்றிடும் நிரையழகும்
அழிந்தது பனியும் அகமதில் துயரும்
அலை கடல்மணலதிலும்

வழிந்தது மதுவும் வாசனை மலர்கள்
விரிந்திடும் இதழ்எழிலும்
பொழிந்தது தூறல் போயின முகில்கள்
புரண்டிடும் மலைமடியும்
செழித்தன பெண்கள் சிகையிடை மலர்கள்
செவ்விழி மலர்குவிந்தே
பழித்தன இரவின் பலமழி தோள்கள்
பாங்குடை ஆடவரும்

செழித்திடும் வாழ்வும் சிரித்திடும் இதயம்
சிவந்திடுங் காலைதனில்
வெளித்தன இறைவன் விடியலின்பூசை
விளைவினில் பாவங்களும்
வழித்தெரு நீளம் வண்ணமென் சிறியோர்
வளமெடு குறுநடையும்
விழித்திட, அறிவென் விதையிட செல்வோர்
வீறெடு நடையொலியும்

பழுத்திடும் கனிகள் ருசித்திடும் குருவி
பாய்ந்திடு மணிலதுவும்
கழுத்திடு மணிகள் கலகல ஒலியில்
கதி நடையிடும் எருதும்
இழுத்திடும் வண்டி இரைந்திட முச்சில்
ஏய் எனும் உறுத்தொலியும்
எழுந்திடுங் காலை இசையொலி தாளம்
இவைதரும் சுகம்பெரிதே

எழில்தரும் வாழ்வில் எழுபவை யாவும்
இயற்கையின் ஒலிநாதம்
களிகொளும் மனதில் கவிதைகள் தோன்றும்
கருவென உருவாகும்
வெளிதனில் நின்றால் விளைந்திடு தென்றல்
வருடிடும் சுகம்காணும்
ஒழிந்தது துயரம் உயர்ந்திட மனமென,
உளமங்கு புதிதாகும்

கவிதையில் காணும் காலை!

குழிந்திடும் கண்கள் குறைந்திடும் பார்வை
கூனிடும் முதுமைதனும்
அழுந்திடு பிணியும் உழன்றிட வலியும்
அதனுடன் சிலராகும்
விழுந்திடும் குரலும் வீம்பத னழிவும்
வெறுமையின் நினைவோடும்
கழிந்திடும் வாழ்வில் கவிதைகள்தானே
காற்றினை உள்நிறுத்தும்

32. பிரிந்தவர் மீண்டும் சேரும்போது1

இந்தமனம் செந்தணலில் வெந்ததுமில்லை துயர்
தந்தஎதைக் கண்டுவிழி சிந்தவுமில்லை
வந்தஒரு துன்பம்பெரி தென்பதுமில்லை -அதைத்
தந்தவிதி வந்துநிலை கொண்டதுமில்லை
சிந்தையிலே அன்புஒளி தந்ததினாலே உடன்
விந்தைமனம் முந்திமகிழ் வெய்திடவாழ்வே
சந்தணமும் வாசமதைத் கொண்டதுபோலே ஒரு
நந்தவன மாய்மலர்ந்தேன் சிந்தையினாலே

மந்தமென வந்துமுகில் நின்றதனாலே இருள்
தந்தநிலை வந்திடுமோ என்பதனாலே
பொந்தில்ளரி பந்தமதை வைத்ததினாலே தீ
வெந்ததென காடெரிந்து கொண்டதுமாமோ
கந்தகமும் செந்தணலைக் கண்டதுபோலே மனம்
முந்திஎழ வண்ணவெடி சிந்தியவாறே
சுந்தரமாய் சந்திரவான் கண்டதினாலே அது
தந்ததென்ன சந்தமிடும் செந்தமிழ் பாவே

எந்தநிலை வந்துந்துயர் எந்தனின்மேலே ஒரு
குந்தகமும்செய்வதில்லை இத்தொருநாளே
மந்திரமோ தந்திரமோ சென்றது தானே இனித்
தந்தனனே பாடிடுவோம் மங்கலந்தானே
கந்தனவன் கைபிடித்த சுந்தரவேலே அது
வந்துவிழும் துன்பதை, வென்றிடும்தானே ஒரு
மந்திரமும் தந்தைசெவி சொன்னவனாமே அச்
செந்தமிழின் காவலனை வந்தனம்செய்வேன்

எந்தநினை வின்றிஇனி சொந்தமென்றாகி- சுக
 பந்தமெனப் பாசமுடன் அன்புகொண்டாலே
 உந்தி மனம் முந்திநிலை ஒன்றுபட்டாலே - துயர்
 வந்தவழி சென்றுவிடும் நன்றதுதானே
 சிந்தைகொளும் தொந்தரவும் செந்தமிழாலே - ஒரு
 பந்து சுவர் பட்டதென சென்றிடுமாமே
 எந்தநிலை கொண்டிடினும் சுந்தரவீணை - மன
 மென்னுமிசை தந்தியினை மீட்டிடுவோமே

33. சக்தி சக்தி சக்தி

திருநட மிடுமென் னறிவெனுங் கருவில்
 உருவமின் றிருப்பவளே
 இருளெனு மாயை இதுவரை கண்டேன்
 தருமொளி பெரிதுனதே
 வருமிடர்கொண்டே பகையுற யிரும்பில்
 துருவென உருவழிந்தேன்
 பெருமளவாக இருமன துழலும்
 செருகினி லெனையிழந்தேன்

ஒருமையில் மனமும் உள்ளொளி தானும்
 தருசுடர் எனவருவாய்
 எருதினில் ஏறும் தருமனும் உயிரை
 வெருகிடப் பெற முதலாய்
 மருவியென் அறிவை தருவதில் குறையை
 ஒருபொழு தினிகுறையாய்
 சருகெனக் கருக முதலலுரு மாற்று
 தருவினில் கனியெனதாய்

உருவினி லன்பும் பெருமையு மறிவும்
வருமுன திருமனதால்
தெருவினில் வீழும் சொரி பனியாக
உருகிட முதலறிவாய்
மருகிடு மனதில் மாற்றமுந் தந்து
மெருகினை யுடைமனதாய்
அருகினில் வருவாய் ஒருதென தாயாய்
இரு எனை வழிநடத்தாய்

அருவியு மாழி இருதிசை செல்லும்
ஒருங்கிடு மதிலினையும்த
பருவமும் கொள்ளக் கருமுகில் மின்னும்
பெருமழை புவியணுகும்
முருகெனும் தமிழும் அரும்பொரு ளிசைய
தரும்வித மெனைதெரிவாய்!
இருமனக் குருவாய் கருமமும் நிறைவாய்
பெருகிட அருள்புரிவாய்!

34. இரண்டு பாதைகள்!

அழகான பூஞ்சோலை கண்டேன் - அங்கு
அசைந்தாடும் மலர்கண்டு இதயம் மகிழ்ந்தேன்
குழல்ஊதும் இனிதான கீதம் - இளங்
குளிர்மாலை காற்றினில் தரும்கோடி இன்பம்

குளமொன்று அலையோடக் கண்டேன்- அதில்
குமுதமொன் றிதழ்விரித் தெழில்கொள்ளக் கண்டேன்
இளமையென் கனவுகள் தோன்றி- அங்கு
இதுபோல சுகமெங்கும் இல்லென்று சொல்ல

மனம்மீது எண்ணங்கள் ஓடும் - அது
மறுபாதி உலகமொன் றுண்டென்றுகூறும்
கனங் கொண்ட காடென்றும் தோன்றும் - அதில்
கத்தும் விலங்கோடு முட்பாதை காணும்

இதுவோஅன் றதுவோநாம் அறியோம் - வாழ்வை
எதுவோ அளித்திட பெற்றதாய்க் கொண்டோம்
மதுவோடு மலர்கொள்ள ஒருவர் - இன்னும்
அதுவின்றி முள்ளோடு வலிகொள்ள ஒருவர்

இதுவாழ்வில் இரண்டாக உண்டு - என்
இதயத்தில் சிந்தனை எழுந்தோட நின்றேன்
எதுவென்ற வாழ்வான போதும் - அலை
எதிரேறி நீந்திடில் கவனம் நீ கொள்ளு

வளைந்தோடும் நதிபாதை போகும் - என்றும்
வளையாத நதிமோதித் துளியாகிச் சிதையும்
களைநீங்கப் பயிரோடி வளரும் - எம்
கவலை களைந்தாலே உளம்உரம் காணும்

சினம்கொண்ட வெயிலோடி வீழும் - மீண்டும்
சிங்காரவானிலே வெண்மதி தோன்றும்
குணம் கொண்ட வாழ்வதும் வாரும் - அது
கொண்டிடும் மட்டும் பொறுமையும் வேண்டும்

மனம் மென்மை யென்றிடக் காணும் - அதில்
மற்றவர் செய்கைகள் முள்ளெனக் குத்தும்
இனம்கண்டு தொலைதூரம் நிற்கும் - ஓர்
எளிதான முறைகாண மகிழ்வேதான் மிஞ்சும்

35. முடிசூடா மன்னன்

என்ன தவம் செய்தோம் சக்தி - ஆகா
இத்தனை அன்புடன் உள்ளம்படைத்தாய்
மின்னலின்றி ஒளிவெள்ளம் ஒரு
மேகமின்றிக் கொட்டும் தூறலும்கண்டேன்
பொன்னை நிகர்த்தன அல்ல - மனம்
பூவெனும் தன்மைக்கு ஈடென்றுமல்ல
பென்னம் பெரி ததைவிட - இந்தப்
பூமியி லேயிதை வெல்வ தொன்றல்ல

மன்னவன், பொன்முடியில்லை - இவர்
மாசறு வேந்தன், ஓர்மந்திரி யில்லை
பன்னரும் கொத்தளம் கூடம் - பெரும்
பண்டகசாலை படைகளுமில்லை
இன்னிசைக் கூத்தனர் இல்லை - மன்னர்
இச்சைகொள் அந்தபுரங்களும் இல்லை
பொன்குவை கொள் திறைசேரி - அதில்
பூட்டி வைக்கும் முத்துரத்தின மில்லை

கன்னியர் கூடிநின்றாடும் - குளிர்
காற்றெழும் சோலையும் நந்தவனங்கள்
தன்னகம் கொண்டவரில்லை - ஆயின்
தந்த கவிதைக்கு ஓர்குறைவில்லை
நன்னிளம் தென்றலும் வீசும் - அதில்
நாடிமனம் கொள்ள பொன்நிழல்போலும்,
இன்பமெழும் விளையாடும் - அதில்
உள்ளபொருள் மனமேற் றொளிகாணும்

பென்னம்பெரு வலு உள்ளோன் - கவி
பேசரும் நாவலர் தம்மிலோர் முன்னோன்
உண்மையென்னும் முடிசூடி - இவர்
உள்ளங்கள் ஆண்டிடும் உன்னத ஆட்சி
எண்ணம் அரண்மனை யாகும் - அதில்
எத்தனை சாளரம் அற்புதமாடம்
பண்ணொடு கீதம் இசைக்கும் - அதில்
பற்பல ராகமெழுந்து மயக்கும்

ஆளும் பலமன தேசம் - அதில்
ஆற்றல் தனும் கொட்டி கொள்குவையாகும்
நாளும் புகழுடன் வாழும் - அசைந்
தாடி நடந்திடும் வாழ்வென்னும் தேரும்
வாழும் பல்நூறெனும் ஆண்டு - அதில்
வண்ணமலரென இன்பங்கள் கொண்டு
நாளும் வரும் சுடர்வானில் - அதன்
நல்லொளிபோல் நலம்கொண்டிட வாழி!

36. நரகத்தில் உழலுவதோ?

தேரேறு என்கிறான் தேவன் - நானுந்
தெரியாத வன்போலத் திரும்பியே நின்றேன்
பூவாரி எறிகிறான் என்னைப் - பார்த்துப்
புன்னகை பூத்துமே கைகொண்டு காட்டி
போயேறு என்கிறான் வானில் - அங்கு
பூத்ததோர் வெள்ளியை புதிதாகக் காட்டி
ஏதேது என்றதைக் கேட்க - ஆகா
இனியுந்தன் வாழ்வங்கு இன்பமேயென்றான்

நீருறு விழிகளைக் கொண்டு - நானும்
நெஞ்சினில் அன்பினைக் காட்டயோ என்றால்
வேரறுத் தென்னையும் வீழ்த்தி - அவன்
விளையாடி வேடிக்கை செய்தும் சிரித்தான்
நோயுறு தேகமும் நொந்து - இங்கு
நிற்கவும் முடியாது போனதே என்றால்
காயமே பொய்யாடா என்று - கை
காட்டியவ் வானிடை ஏறுநீ என்றான்

பாரடா தோள் மீதுபாரம் - என்னில்
பாசமாய் உள்ளவர் எத்தனை என்றால்
பாயிலே கிடஎன்று என்னைத் - தள்ளிப்
பாடாய் படுத்தியே பொல்லாப்புச் செய்தான்
தாயிலும் நல்லவ னன்றோ - நீயும்
தரணியில் வாழ்வோர்க்கு எதிரியோ, என்றேன்
பேயிலும் இழிவென்ற பிறவி இந்த
பிணமோ இக்குருதியில் பேராசை கொண்டாய்

நாளிலே மணம்கொண்டு வீசும் - அது
நாற்றமும் வீசிட நாய் கொண்டுபோகும்
தோளிலே நாலுபேர் தூக்கி - உடல்
தீயிலே போட்டிட சாம்பலென்றாகும்
ஊழியோ உன்வினைதானோ - உன்
உள்ளமேன் ஏங்குது மோகத்தில் நீயோ
கேளிதைநீ மேகம் வந்தால் - அங்கு
தீயாக மாறிநீ திகழலாம் என்றான்

சொல்வதைக் கேட்கவோ அன்றி - அது
சொர்க்கமோ நரகமோ சுத்தமா யறியேன்
கொல்வது என்றுதான் வந்தால் - பின்
கொள்வதற் காயவன் என்னவும் சொல்வான்
”அல்லன எண்ணுதல் வேண்டா - அட
அற்பனே நீ நிற்ப தேதென்று கொண்டாய்
இல்லைவே றிதுதானே நரகம் - காண்
இதுவே உன்மழலையின் சொல்லான நகரம்

கொள்வது எல்லாமே துன்பம் - வான்
கொட்டிடும் மழையிலே கொடிபோலும் மின்னல்
உள்ளதோர் அளவேயுன் இன்பம் - அதில்
ஊதி யடிக்கின்ற புயல் போலும் துன்பம்
கள்ளனும் காதகன் மூடன் - உயிர்
கொல்பவன் வன்காம லோலன் அநேகர்
உள்ளவர் ஊடேநீவாமும் - இந்த
உலகவாழ் வினிதென்று எண்ணுதல் ஏனோ

நில் இன்னும் சிறுகாலம் வாழ்வேன் - என்
நெஞ்சினி லாசையும் நிற்குது என்றேன்
நல்லதென் கூற்றினை கேளாய் -பின்
நாளை யக்கூற்றுவன் கொள்ளவென் செய்வாய்
அல்லலும் துன்பமும் கொள்ள -உனக்
கத்தனைஆசையா, அற்புதம் மனிதா!
நல்லதோர் புவி செய்ய நீவிர் அதை
நரகமென் றாக்கிந லிந்தின்பங் கண்டீர்

37. என் வாழ்வு ஏனோ ?

[என் என்று தொடக்கமிட்டு ஏதாவது ஒரு தலைப்பில் (என் வாழ்வு, என் நண்பன், என்ன என்ன இப்படி எதுவாகவும் இருக்கலாம் என்று) நடந்த கவியரங்கத்திற்கு எழுதியது

என்னென்று சொல்லாது ஏனோஇவ்வுலகிலே
என்அன்னை என்னயீந்தாள்
என்செய்வ தறியாது கண்கள்நீர் சொரியவே
என்வாழ்வை யிங்குகண்டேன்
என்நன்று என்அன்று என்னொன்றும் தெரியாமல்
என்னவோ வாழ்ந்திருந்தேன்
என்னெண்ணி என்னையும் இறைவன் படைத்தனன்
என்பதும் ஏதுமறியேன்

என்னவன் என்னிவன் என்நண்பன் அல்லவன்
எதையுமே அறிய அல்லேன்
என்மனம் வெண்பளிங் கென்றிடும் அண்மையில்
உள்ளதன் வண்ணங் கொண்டேன்
என்னவள் என்றொரு சின்னவள் வந்திட
என்வாழ்வு பங்கு கொண்டேன்
என்நலம் தன்னலம் இருவரும் கொண்டிட
எண்ணிலே மூவர் கண்டேன்

என்னது என்னது இன்பங்கள் கோடியாம்
என்றுளம் ஆவல் கொண்டேன்
என்மனம் என்னது எண்ணுவ தாற்றியே
என்புடல் கூசி நின்றேன்
என்னவோ ஆகியும் என்னமோ கூறியும்
என்மதி கெட்டலைந்தேன்
என்மன வானிலே என்மதி தேய்ந்திட
ஏனோ இருளில் நின்றேன்

என்னதான் வாழ்ந்தனன் இத்தனைகாலமும்
இன்பமாய் வாழ்ந்திருந்தும்
என்னதாய்ச் செய்தனன் என்னொரு பிள்ளை ஆ
இவனென்ற சொல்லுங் கேட்டேன்
என்விதி இங்கிவன் என்னுடன் சேர்ந்தனன்
என்பதும் கண்டிருந்தேன்
என்னருள்தேவிநீ என்னுடை வாழ்வெனும்
இதைநீயும் ஏன் படைத்தாய்

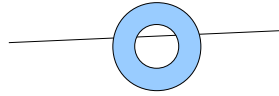
38. மூவர் உயிர்காக்க தீயில் தீய்ந்தவள்

தீதாகிப் புன்மைகொண்ட பூமியென்றே நீயும்
தீயாகிப்போக மனம் கொண்டதென்ன
நீயாகிப்போக என்ன நேர்ந்ததம்மா- உன்
நினைவெங்கும் தீஎழுந்த காரணமா
தூதாகித் தேவரிடம் சென்றனையோ -எமன்
தோன்றாது வழிநிறுத்த தொழுதனையோ
வாதாடி வெல்லவழி இல்லையென - மூவர்
வாழ்வென நீஉயிரை தந்ததென்ன ?

ஆளுபவன் நீதிகொடும் ஆட்சியென்று - அதை
அழித்தவளாம் கண்ணகிக்கு தங்கையம்மா
நீளுலகில் நீதிகேட்க நீயிருந்தால் - எம்
நெஞ்சினிலே இன்னுமும் காணாமம்மா
வாழ்வழிந்து போகஎன்ன வைத்துவோ உன்
வயதினிலே வானழைத்து கொண்டதுவோ
பாழுமுயிர் போனபின்பு வருவதில்லை - இந்தப்
பாரினிலே வீழ்ந்த உடல் எழுவதில்லை

தேவை எங்கள் விடுதலையைக் கேட்பதற்கு ஒன்று
சேருமிளம் சந்ததியின் வீரஒலி
சாவைவிடுத் தொன்றுபட்டுச் சாதிப்பதே உனைச்
சார்ந்திருக்கும் கடமையென்று கொள்மகளே
கூவியெழ நீதிகேட்க குரல் கொடுங்கள் -விட்டு
கூடியழ வைப்பதெல்லாம் கைவிடுங்கள்
வீரமுடன் நீதுடித்துப் பொங்கியெழு அந்த
வேகுமுடல் நீசர்களை வெல்லவம்மா

முப்புரங்கள் தீயிலிட்டான் முக்கண்ணவன்- அனல்
முளத்தீயை தீவில் இட்டான் அனுமன், ஒரு
கைப்பிடித்த சிலம்புடனே கண்ணகியோ ஆளும்
காவலனின் குற்றம் கண்டு ஊரெரித்தாள்
முப்படைகள் கண்டு தமிழ்ஈழ மண்ணை- அன்று
மேதினியில் சேர்ந்தரசு மூட்டியதீ
இப்பொழுதும் எரியுதம்மா ஈழமண்ணில் அது
ஏன் எரித்துவிட்டதுவோ உன்னைவீணில்!

39. மூவர் உயிர்காக்க தீயில் தீய்ந்தவள் 2

நீ நினைத்து தீயுமிட்ட தேன்மகளே நெஞ்சிலென்ன
தீசெழித்து ஆனதென்ன கோலம்
பூளடுத்துப் போடஎம்மை நீ விதித்துப் போனதென்ன
பூமியிது செய்துவிட்ட பாவம்
மூவருக்கும் போட்டவிதி மாறுமென்று காணமுன்பு
நீமுடிச்சு போட்டதென்ன முந்தி
சாவெடுக்கச் சொன்னவர்யார் சத்தியமோ நித்திலமோ
சற்றும்காக்கவில்லை அந்தச்செந்தீ

பேய்கனக்க வாழுமெங்கள் பூமியைப்பார் வீதியெங்கும்
நோய்பிடித்த ராஜபுத்த சோரம்
தாயிருக்கப் பெண்ணை வைத்து தாகமிட்ட காழுகர்க்கு
தன்னுடலைப் பலிகொடுக்கும் கோரம்
சேய்பிரித்துக் கொல்லுவதும் சின்னவர்கள் நீக்குவதும்
சொல்லி இனம் சுத்தமாக்குங் காலை
தேய்நிலவாய் வாடுகிறோம் தேகங்காக்க ஓடுகிறோம்
தேவதையே நீளரித்த தேனோ?

மாவினிலே பிஞ்சிருக்க மனது கொள்ளு மோபறிக்க
மாந்தரிலும் பிஞ்சு என்பர் நாளை
மேவியுயர் வாழ்வெடுத்து மேதினியில் ஆற்றல்கொள்வர்
மேனியொன்று தேவைஎன்ப தாலே
தீயெடுத்துத் தேகமிடத் தேவையில்லை உன்நினைவில்
தீயர்தமை நோக்கி எழு, காலை
நீமிதித்த தீயெனவே நெஞ்சிற்சீமை கண்டுதுடி
நீபழுக்கும் மட்டும்காணும் வாழ்வை

கோவலனைக் கொன்றவனே குற்றமென்று தானழிந்தான்
கேள்விகேட்ட கண்ணகியு மல்ல
காவலனும் வாலினிலே தீயைவைக்க நாடெரித்தான்
தானெரிக்க வில்லைராம தூதன்
சாவதெனில் தீமைதுயர் சார்ந்திருக்கும் துன்பங்களே
சற்றும்மறந் துன்னைஅழிக் காதே
பாவமதைத் தேடியழி பாசஉணர் வோடுகழி
பலமெடுத்து வெல்லுஉந்தன் வாழ்வை

40. உணர்வுகள்

நீரோடும் நிலவோடும் நின்றுவெண் முகிலோடும்
நெஞ்சத்தில் எண்ணமோடும்
தேரோடும் தென்றலும் திசையெங்கும் பறந்தோடும்
தேடியே கண்கள் ஓடும்
பாரோடும் பரந்தஇப் பூமியின் இடமெங்கும்
பலரோடிச் சென்றுவாழும்
வேரோடும் உறவுகள் விளையாடும் விதியதும்
வேடிக்கையாகும் வாழ்வும்

ஏரோடும் வயல்கூடி எதிரோடும் காற்றோடு
எழுகின்ற இன்பம் யாவும்
பேரோடு வாழ்ந்திடும் பெருச்செல்வ வாழ்வினில்
பிறையாகத் தேய்ந்து போகும்
சேறோடும் மண்ணோடும் உழுதோடி பின்னாலே
சேர்ந்துண வுண்டுவாழும்
நோயோடிப் போகின்ற நிம்மதி வாழ்வினை
நினைந்தேங்கும் நெஞ்சே நாளும்

யாரோடிக் கேட்டாலும் விதியோடிச் செய்கின்ற
விளையாட்டு வேறுஆகும்
நீர்க்கூடி எழுகின்ற அலையாக ஊருக்குள்
நின்றதை அள்ளியோடும்
வேரோடு புயலுக்கு விழுகின்ற மரமாக
வீழ்த்தியே உறவுகொல்லும்
பேயாடி நடமாடிச் சிதைக்கின்ற பொருளாக
பூவுடல் கொன்று பார்க்கும்

நானோடி நடக்கின்ற நல்லதோர் பாதையில்

நாலுபேர் தூக்கிஓடும்
நாளோடி வரும்வரை நானாடி நடக்கின்ற
நாளது இன்பமாகும்
பாவோடும் பாஎண்ணும் மனதோடும் வாழ்வது
பலமான உணர்வு கொள்ளும்
பாலொடு பனியோடு பார்வையை கொள்வது
பாவி இவன் உள்ளமாகும்

மேலோடும் மதியோட முகிலோடி மறைத்திடக்
காற்றோடி ஒளியை மீட்கும்
சேலோடும் நீர்ச்சனை சேற்றோடு தாமரை
திகழ்ந்தாலும் தூய்மைகாணும்
வேலோடு விளையாடும் முருகனின் தமிழோடு
விளையாடி நாளும்போகும்
காலோட முடியாது கடோடும் உடல்காணும்
காலமே உண்மை சொல்லும்

41. இன்பமெங்கே?

செங்கனிகள் தூங்குமிளஞ் சோலைதனில் தொங்கி
அங்குமிங்கென் றாடுங்கவி ஆற்றலுடை உள்ளம்
திங்கள்எழிற் பொன்வதனச் சேர்மறைகள் மொய்த்த
பங்கமுறும் வண்ணமிடும், பால்நிலவுங் கதிரோன்

செங்கனலும் வெண்குளிரு மொன்றுபடச்சேரும்
தங்கமெனும் பொற்கணத்துத் தகதகப்பில் மின்ன
அங்கொருவள் ஓசையிட்டு ஆனந்தமாய் பாடும்
சங்கொலித்துத் தோற்றமதி சற்று நாணிப் போமோ

தங்குமதன் நெய்பிரியத் தாகமுற்ற தீபத்
தொங்குதிரி கொள்ளொளியின் தோற்றநிலை கொண்டே
வெந் தணலும் உண்ண,வரும் வீழ்புனலில் பட்ட
சந்தணத்தின் நிறமெடுத்த சாந்தரூப உள்ளம்

செங்குருதி குறுகுறுக்கச் சீறுமலை போலும்
பங்கயத்தின் இலைபடிந்த பொய்கையில் நீர்துள்ளி
அங்குமிங்கு ஆடுவதாய் அன்பு கொண்டவாழ்வை
தங்கமெனும் மனமெடுத்தல் தரணியிலே புதிதோ

சிந்தனைக்குள் சினமெழுந்து செந்துளிர்கள்போலும்
வெந்தபுண்ணில் வீழ்நயமாய் வேந்தனுடை வாளும்
தந்தசுகம் என்னருமை, தன்னில் மனம்பாடும்
விந்தைகொள விழிநிறைத்த வியனுலகின் இன்பம்

இதன் விளக்கம்:
இன்பம் எங்கே?

செங்கனிகள் தூங்குமிளஞ் சோலைதனில் தொங்கி
அங்குமிங்கென் றாடுங்கவி ஆற்றலுடை உள்ளம்
திங்கள்எழிற் பொன்வதனச் சேர்மறைகள் மொய்த்த
பங்கமுறும் வண்ணமிடும், பால்நிலவுங் கதிரோன்

இந்தக் கவிக்கான சிறு குறிப்புகள்>
சிவந்த கனிகள் தூங்கும் சோலை மரங்களில்
(ஊஞ்சல்போல்) அங்குமிங்கும் ஆடும் குரங்குகள் (கவி)
போன்றும் ஆற்றலுடைய மன எண்ணமானது
(மனம் ஒரு குரங்கு) நிலவின் முகத்தில் காணும் மறைகள்
(கறுப்பு நிறம்)
போன்று பங்கமுள்ள அல்லது களங்கமான
நிலைகொண்டது. அதாவது நிலவும் சூரியனும் அவை

செங்கனலும் வெண்குளிரு மொன்றுபடச்சேரும்
தங்கமெனும் பொற்கணத்துத் தகதகப்பில் மின்னி
அங்கொருவள் ஓசையிட்டு ஆனந்தமாய் பாடும்
சங்கொலித்துத் தோற்றமதி சற்று நாணிப் போமோ

முறையே சூடும் குளிருக்கும் உதாரணமானவை
ஒன்றுசேரும் நேரம் காணும்
தகதகப்புபோன்றுமின்னிக் கொள்வது எமது மனமாகும்.
((இங்கு சூரியனும்
சந்திரனுமொன்று சேர்ந்தால் சூரிய கிரகணமாகும்
(பொற்கணத்து)))

அந்தநேரத்தில் தக தகக்கும் ஒளி கிடையாது. எனவே
எதிர்மறையாக மனம் இருள் கொண்டது என்பதை
இகழ்ச்சியாக அப்படி புகழ்ந்தேன்.

அங்கொரு “வள்” ஓசையிடுவது நாய் . நாய் ஆனந்தமாக
குரைத்து ஊளையிடும்போது சங்கொலிபோன்று
தோற்றுமென்னதால் (தவறென்றால்
மன்னிக்கவும்))அப்படிப்பட்டஓசைக்கு மதி (சூரியனை
மறைக்கும் நிலவானது)
பயந்து விலகி ஓடியா போகும்? (இல்லை.)
நிலவைப் பார்த்து நாய் குரைத்தது என்பார்கள்
பிரயோசனமில்லை

அதுபோல் மனதை திருத்த முடியுமா என கொள்க

தங்குமதன் நெய்பிரியத் தாகமுற்ற தீபத்
தொங்குதிரி கொள்ளொளியின் தோற்றநிலை கொண்டே
வெந் தணலும் உண்ண,வரும் வீழ்புனலில் பட்ட
சந்தணத்தின் நிறமெடுத்த சாந்தரூப உள்ளம்

1. விளக்கில் தங்கியிருக்கும் நெய் எரிந்து முடிய திரியில்
எண்ணெய்க்கான

தாகமுற்ற நிலைபோலவும் (அச்சமயம் எரிந்துகருகும்
இருள் கவ்வும்)

2. வெந்தணலில் எரிகின்ற (தீ உண்ணும்) சந்தணக்
கட்டையானது வரும்

வீழ்புனல் (மழை) பட்ட வுடன் கரியாகிப்போகும் ,
அதுபோன்றும்---

கருமையானது உள்ளம். (சாந்த ரூப உள்ளம் -- மீண்டும்
இகழ்வுக்காய்
புகழ்ந்தேன்)

செங்குருதி குறுகுறுக்கச் சீறுமலை போலும்
பங்கயத்தின் இலைபடிந்த பொய்கையில் நீர்துள்ளி
அங்குமிங்கு ஆடுவதாய் அன்பு கொண்டவாழ்வை
தங்கமெனும் மனமெடுத்தல் தரணியிலே புதிதோ

உடலில் இளரத்தம் உள்ளபோது குறுகுறுப்பை துடிப்பை
ஏற்படுத்தும் மனமானது
கடலலைபோல் சீறியெழுந்தாலும்.

உண்மையில் தாமரையின் இலை பொய்கையில் படிந்து
கிடந்து ஒன்றாக வாழ்ந்தும், பொய்கையின் நீர் துள்ளி
ஏறினால் இலை தள்ளி விழுத்திவிடும். அது போன்று
அன்பு கொண்ட (அன்பற்ற) உள்ளங்கள் வாழும் இந்த
உலகானது ஒன்றும் அதிசயமில்லை

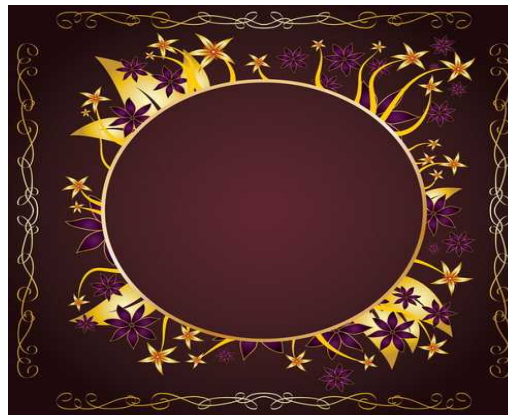
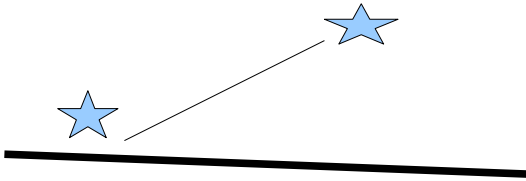
சிந்தனைக்குள் சினமெழுந்து செந்துளிகள்போலும்
வெந்தபுண்ணில் வீழ்நயமாய் வேந்தனுடை வாளும்
தந்தசுகம் என்னருமை, தன்னில் மனம்பாடும்

விந்தைகொள விழிநிறைத்த வியனுலகின் இன்பம்!

அப்படிப்பட்ட உள்ளங்கள் கோபமுற்றபோது தீபோலும்
நிறங்கொண்டு சிவந்து

முளைக்கும் தளிர்களாகவும் ஏற்கனவே காணும் புண்ணில்
அரசன் கைகொண்ட வாள் பதம்பார்க்கும் போது
(வெட்டும்போது) ஏற்படும்

வேதனையை உண்டாக்குவதாலும் - (இகழ்வுக்காக 'தந்த சுகம்
என்னருமை' என்றேன்) இந்த உலகம் எவ்வளவு இன்பமாக
உள்ளது! (பெரும் நரகம் என்று பொருள் கொள்க)

42 வாழ்க்கை

தேனோடும் மனம் மீதோடும் துயர்
தானோடும் மகிழ் வேயாகும்
வானோடும் முகில் போலோடும் உளம்
வாழ்வோடும் வழி தானோடும்
மீனோடும் கடல் மேலோடும் அலை
போலாடும் அது தள்ளாடும்
தானோடும் அலைமீதோடும் எமைத்
தாங்கும்ஓடம் வாழ்வாகும்

நிலவோடும் ஒளி நிலம்முடும் அதில்
நினைவோ டினிமைகள் குதிபோடும்
பலஓடும் முகில் அருகோடும் சில
அதைமுடும் பொழு திருள்கூடும்
கலையோடும் மனம் தமிழோடும் சில
காலம் மகிழ்வுடன் இருந்தாலும்
பலமோடும் பெரும் வலியோடும்
பல துன்பம் மகிழ்வைப் பந்தாடும்

மலைபோலும் மனதிடமோடும் அதில்
கனிவோடும் நாம் நடந்தாலும்
வலைபோடும் விதி வாழ்வோடும் பல
வழியிற் துயர்தர விளையாடும்
சிலைபோலும் மனம் இருந்தாலும் அதிற்
சிலநேரம் விழி வழிந்தோடும்
நிலைமாறும் துயர் தனை ஓடும்வகை
நினைவை மாற்றிடும் நிலைவேண்டும்

விழிமூடும் வரை வழிதேடும் பெரும்
வாழ்வில் எதுவரை உரமோடும்
எழிலாடும் மலர் இதழ்காணும் மெது
இதயம் கொண்டிட வாழ்ந்தாலும்
வழிதோறும் பல குழிகாணும் அதில்
வீழ்ந்தே அடிபட வலிதோன்றும்
எழிதோடும் நல்ல இயலோடும் அதை
இல்லா வகைசெய்து எழுநீயும்

வாழ்வோடும் அது வானோடும் கூடர்
போலாகி ஒளிவந்தாளும்
நாள்கூடும் வரை போராடும் மனம்
பேராழித் திரை போலாடும்
வீழ்வோடும் பெருவளைவோடும் அது
வீழ்ந்தாலும் உடன் வீறோடும்
ஆழ்வோடும் வெகுஅழகோடும் அது
அலைந்தும் உயர்ந்திடக் கரைநாடும்

இனிதோடும் மனம் இதுபோலும் நிலை
இருந்தும் வாழ்ந்திட வழிதேடும்
கனிதேடும் கிளி என்றாகும் படி
கலையில் இனிமையை மனம்தேடும்
பனிமூடும் அது விழிமூடும் பின்
படபட வென்றே இடி தோன்றும்
எமை நாடும் எதுவென்றாலும் அதை
எதிர்கொள்ளும் மனம் இறை வேண்டும்

மீனோடும் அதுஆறோடும் அலை
மீதோடும் அது சேர்ந்தோடும்
ஏனோடும் சிலஇளமீன்கள் அதில்
எதிரோடும் நிலை போலோடும்
தானோடும் குளிர் தண்ணீரில் இவை
தடுமாறும் அது இடம்மாறும்
தேனோடும் அத் திரைநீரில் அவை
தேடிச் சுகமும் கொண்டாடும்

43. வசந்தம் வீசும் காலை

இனிதொரு நாளில் எழுகதி ரொனும் இலங்கிடு குவிவானம்
பனிதரு காலை பசும்விரி புல்லில் படகுளிர் மெய்காணும்
தனியிவன் பாதம் தரைபட மலராய் தருவது கிளர்வாகும்
புனிதமும் போற்றி இருளினை ஓட்டி எழுகதிர் ஒளிவீசும்

மனிதரின் வாழ்வும் மகிழ்வினைத் தேடும் மனதொடு விரைந்தோடும்
தனியிடம் போகும் பாதையில் எங்கும் தவறுகள் உருவாகும்
மனதினி லின்றி மகிழ்ந்திட வென்று மறுபடி மனம் வாடும்
கனவினில் காணும் வர்ணங்கள் யாவும் காலையில் மறந்தாகும்

தமிழது கண்டு தாகமென் றாகி தருவது எதுவேனும்
அமுதமென் றெண்ண அதுசுவை மாறின் தமிழது எனையேசும்
குமிழிடு குளிர்நீர் குமிழிக ளென்றும் கடுதியில் பெரிதாகும்
அமைதி என்றாலும் அளவினில்மாற அது உடைந்தழிவாகும்

புவனமும் காண இயற்கை யென்றெண்ணி பகலினில் நிலவோடும்
தவறென மீண்டும் இரவினில் வந்தே தண்ணொளி தனைவீசும்
அவசரம் வாழ்வில் எழுவதுஎன்றும் மனிதரின் மனமாகும்
நவமுகம்கொண்டு நாம்சிரித்தால் நல் மலர்களை மரம்தூவும்

பசுந்தரை மீது பனி வருமோடி பகலவன் அதை வெல்லும்
வசந்தமும் ஓடி வரும்மன தெங்கும் மலர் மணம் நிறைவாகும்
கசந்திடு மனமும் கனிவுற எண்ணக் கனவுகள் விரிந்தாடும்
இசைந்திட மனமும் இன்பமொன் றேதான் எண்ணியே உறவாடும்

44. காண்பது பொய்யா?

ஆழவெளி விண்ணோடை அழகுத் தோற்றம்
அதனாடே வெடித்தோடும் ஒளியின் சீற்றம்
கோளமெனச் சுழல்கின்ற குண்டுக் கற்கள்
குலைந்தோடும் தீநாக்கு குழம்பின் வீச்சு
தாழமுக்கக் குளிர்தணலைத் தணியாத் தன்மை
தாமிவைகள் விழிகொண்டும் தெரியக் காணேன்
ஏழையிவன் அறியாதோர் அதிசயங்கள்
இருப்பனவோ, பொய்யோ யான் ஏதும் அறியேன்

நீலவிண் பொய்யென்றால் நிலவும் பொய்க்கும்
நீள்நதியும் குளிரோடை நீந்தும் மீனும்
காலமெழும் தேன்கனிகள் கடலும் பொய்க்கும்
கதிரெழுந்து வீழுமதன் காட்சி பொய்க்கும்
ஆலமரம் அதனாடே அணையும் பட்சி
அலைந்து வரும் தென்றலதும் அழகுப்பூக்கள்
கோலமயில், கூவுங்கருங் குயிலும் பொய்யே
குவலயமும் பொய்யேஎன் கூற்றும் பொய்யே

வாழுகிறோம் மெய்கொண்டு வந்தோம் மண்ணில்!
வாசமெழும் மலர்க்கண்டு கொண்டோம் இன்பம்!
வீழுகிறோம் எழுகின்றோம் வீசும் காற்றில்
வாசமது கொண்டோம் பின் வாழ்வும் கண்டோம்
நாளும்பொழுதாகவரும் நம்மைக் காக்கும்
நாணலிடை தொட்டசையும் நல்லோர் தென்றல்
ஆழவிடும் மூச்சின்றிப் பொய்க்கு மாயின்
அத்தனையும் பொய்த்து விடும் அகிலமன்றோ?

அலையாடும் தூரத்தே அணில்கள் ஓடும்
அழகுமயில் துளிவீழ அசைந்து ஆடும்
தலையாடும் இளங்காற்றில் தருக்கள் ஆடும்
தானாடி சலசலக்கும், தொலை தூரத்தில்
நிலவோடும் நிற்காது நெருங்கி மேகம்
நிலமோடும் அதனோடு நிதமும் ஓடும்
கலைகொண்டு காண்கின்றேன் காணுமலை எக்
காலமும் பொய்யாவதிலைக் காணல் மெய்யே!

45. தீயின்றி சுட்ட தேகம்

(காய்ச்சல் வந்து உடல் கொதிக்கும்போது எப்படி
எண்ணத்தோன்றும்?)

செந்தணல் கொண்டு தீழுட்டாதே திரும்பிப் பாரம்மா
சிங்களமன்னன் எங்களை இன்று செய்வதுபோலம்மா
எந்தழல் கொண்டு எரித்தாலும் அது இயற்கையில் தவறம்மா
எரியும் உடலில் சந்தணம்பூச இரங்கிடு இறையம்மா
கந்தகம்கொண்டு எரித்தானாம் அந்தக் காதகன் செயலம்மா
கைளில் அந்தப் பாதகம் வேண்டாம் கைகளைக் கழுவம்மா
வந்ததுபோதும் நின்றதுகாணும் வாழ்வினில் என்றம்மா
வைத்த கணக்கில் குற்றமிருக்கு வார்த்தையைக் கேளம்மா

சந்திரன்கூட செங்கதிரோனும் சுற்றுகி றாரம்மா
சுந்தரவானில் விண்சிறுமீனும் எத்தனை நாளம்மா
வந்தவர்போவார் வாழ்விதுவென்று வைத்தது எமதம்மா
வாழ்வெனக்கூறி வதைப்பதுதானே வையக விதியம்மா
பந்தெனவந்து பட்டதும் ஓடும் பாவப் பிறவியம்மா
பனிபோல் தோன்றி பகலுள் காயும் பாசக் கனவம்மா
இந்தொரு வாழ்வில் நிரந்தரம் இல்லை ஏனோ கூறம்மா
இருப்பதும் போவது வருவது இயல்பே என்றதுமேனம்மா

பூக்களின் வாழ்வு போதுமே நாமும் புதுவான் தாரகையாய்
 பொன்னொளிவானில் என்றுமே வாழும் புதுநிலை தாஅம்மா
 ஈக்களின்வாயில் தேனினை காட்டி ஏய்த்தது போதும்மா
 இனித்ததுவாழ்வு என்றுநினைத்தோம் இதுவே தவறம்மா
 தூக்கமும் இரவும் தந்தது யாவும் துயரத்தின் பிறப்பம்மா
 தோலினுள் தசையும் குருதியும் கொள்ளத்தோன்றுது
 அழிவம்மா
 தீக்குள் எரியாத் தேகமும் ஒளியில் தோலும் தசை கொள்ளும்
 தொட்டால் உணராத் தேகம் செய்தால் துயரம் இல்லையம்மா !

46. என்னைத் தீயென வாட்டாதே! (காய்ச்சல்)

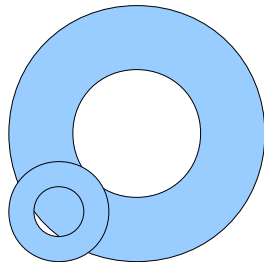
புண்ணாகிப் போனதே மேனி - என்ன
 பொல்லாத காலமோ சொல்லடி தேவி
 கண்ணான பட்டதோ மேனி - யாரும்
 காணாத எழிலோடு கனவிலே தோன்றி
 மண்ணாளும் வேந்தனின் ஜோதி - கொண்ட
 மாசறு மேனியன் ஆனேனோ ஓடி
 எண்ணாது பொய்சொல்லி மாற்றி -இங்கு
 எவர் செய்ததோ துயர் இப்படி வாட்டிக்

கொள்ளுதே தேகமும் கோடி - துன்பம்
 கொண்டவன் ஆகிட மெய்நொந்து பாதி
 உள்ளாரம் போனதே வீதி - விண்ணில்
 உலவியே தேய்ந்ததோர் நிலவென்று மாறிக்
 கள்ளமும் கொள்ளுதே ஆ..நீ, - என்னைக்
 காத்திட பின்னிற்ப தேன்சக்தி தேவி
 எள்ளிவன் என்றெண்ணி கிள்ளி - எங்கும்
 எறியாது 'அவசியம் வாழ்'வென்று கொள்நீ

பாதாள பைரவன் கட்டி - என்னைப்
பாம்பொடு குழியிட்டு பண்ணுமோர் துன்பம்
வேதாளம் இரண்டுகை பற்றி - உடல்
வேகிடத் தீயினில் விட்டதோர் துன்பம்
போதாது என்றிடப் பல்லை - நீட்டி
பெரிதுடல் கரியெனும் பேய்போலும் பெண்கள்
காதோடு ஆவெனக் கத்தி - கரம்
கொண்டதோர் ஈட்டியை உடலெங்கும் குத்தி

கொதியெண்ணை குளிப்பாட்டி மேனி - எங்கும்
கொதித்திடக் கும்மாளம் இட்டுமே சுற்றி
கதியற்ற என்னையும் சீண்டி - எங்கும்
காணாத சுகம்கொண்டு ஆடுறார் தேவி
மதிகெட்டு வீழ்ந்தனே பாவி - இந்த
மலைபோலும் துன்பமும் மாற்றடிதேவி
புதிதென்று பூமியில் பூத்த - நல்ல
பூவாக மீண்டும்நான் பொலிவுறச்செய் நீ !

தள்ளாத போதிலும் பாடித் - தாயே
தமிழ்மீது பற்றினைக் கொண்டவன், ஆற்றின்
வெள்ளமென் றாகவேநீந்தி - நீ
விளையாடி மகிழஇன் தமிழ் கொண்டு ஊற்றி
அள்ளவே குன்றாநல் லமுதம் - ஈயும்
அரும்பெரும் சுரபியென் ஆகுவேன் - காற்றை
உள்ளிடும் முச்சினைக் காத்தால் - இந்த
உலகதன் பாரமும் பெரிதோ நீ யோசி

48 அனுபவம் -நீயே கற்றிட வேணுமடா

நிலவுகாயுது தனிமையிலே அந்த
நீலவிண் ணோரத்திலே
நெஞ்சம் காய்ந்திடவோ மகளே அந்த
நிலவினைப் போலவுமே
உலவுதென்றலும் காயம்வர என்றும்
உரசியும் வீசுவதோ
உள்ளம் காயமென்றான தெனில் அதன்
உரிமைக்கு யார் பொறுப்போ?

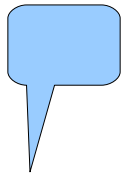
கனவு பலவிதம் காண்பதெல்லாம் அது
கற்பனையாம் மனமே
கடிதமலர்களில் வாசமில்லை அவை
காகிதமானதுவே
மனமும் வானத்தில் பறந்துவிடும் ஒரு
மாபெரும் வேகத்திலே
மாறிவருவது துன்பமென்றால் அதை
மறந்திடு விரைவினிலே

தீயில் கைகளை வைக்கமுன்பு அதை
தெரிந்திடு பொன்மகளே
தீய்ந்ததாயினில் யார்தவறு அந்த
தீயது வெறும் ஜடமே
கோயில் புஷ்பங்கள் நீமகளே அந்த
குலதெய்வம் கால்களிலே
கூடியிருந்திட நீபிறந்தாய் இது
குடிசையின் வெறும்தரையே

காய்ந்த மலர்பின்பு மலர்வதில்லை மனம்
காயினும் சாவதில்லை
காணும் காட்சிகள் மாற்றிவிடும் புது
கனவெழும் துளிர்த்திடுமே
தேய்ந்த நிலவது வளர்வதுண்டு அந்த
திங்களும் முழுமையிலே
தேனில் இனிய நல்லொளிபரவ அது
தினம்வலம் வருமுலகே

சேர்ந்த உறவுகளோடுதினம் நீ
சிரித்திடு பழகிவிடு
சிந்தை பழகட்டும் தாமரையின் இலை
சிந்திய நீருறவு
நேர்ந்த அனுபவம் பள்ளியிலே எந்த
நாளுமே சொல்வதில்லை
நீயே கற்றிடவேனுமடா இந்த
நிஜமெனும் வாழ்க்கையதே!

வானத்தொலைவிலே நீயிருந்தாலென்ன?
வண்ணஒளிவருதே
கான நெடுமரக் கூடலிலே நான்
காணும் பெரி தொளியே
நானுமிருப்பது காட்டுக்குளே எனை
நாடியும் விலங்குகளே
ஊனைவிரும்பியே சூழ்கையிலே உனைக்
காக்கவும் முடியலையே

49 எனக்கு மட்டும் ஏன்?

நீராடும் போது குளம் சேறானதேன்?
நிலவென்று நானிருக்க நெருப்பானதேன்?
போராடு எனவாழ்வு புதிர்நிறைத்ததேன்?
பூகம்பம் ஒன்றெழுந்து பொலிவழிந்ததேன்?

தேரோடும்வீதியெங்கும் செடிமுளைத்ததேன்?
திசைமாறிப் புரவிகளும் தேரிழுத்ததேன்?
வேரோடு வீழு என்று விதி வகுத்ததேன்?
வீழென்று புயலடித்து வெறுமை தந்ததேன்?

ஆற்றோரம் மலர்மீது அனலடித்ததேன்?
ஆற்றாது அவைகருகி அழிந்து போவதேன்?
சேற்றோடு வெள்ளம் ஊரைச் சேர்ந்தழிப்பதேன்?
சிறுகுடிசை சரிந்து கொடுஞ் சேதி வந்ததேன்?

காற்றோடு கனவுகளும் கலைந்து போனதேன்?
கண்ணீரும் வற்றும்வரை கலங்கி அழுவதேன்?
நேற்றோடு இருந்தவாழ்வு நிலை குலைந்ததேன்?
நினைவோடு துயரெழுந்து நிறைவு கொண்டதேன்?

சிலையெண்ணிக் கல்செதுக்கச் சிதறி உடைவதேன்?
சித்திரமும் தீட்டவர்ணம் சிந்தி யழிவதேன்?
கலையென்று நடனமிடக் கால் வழக்குதேன்?
கவியென்று தமிழெழுதக் கைவலிப்ப தேன்?

மலையென்று நம்பிவர மண்குவியல் காண்
மன்னவனென் றெண்ண வெறும் மனிதனிவன்தான்
இலையென்று ஆனபின்னே உயிரெதற்குத் தான்
இல்லையிரு சக்தியவள் என்னருகில் தான்!

50. குடைவானம் கூப்பிடுதாரம் 1

நிலவெழுந்து புவிதழுவும் நேரமதில் ஓரிரவு
நின்றிருந்தேன் வான்விரிப்பின் கீழே
பலதுயரம் பட்டதிலே பால்நிலவின் குளுமைபெறப்
பார்த்திருந்தேன் குவிமணலின் மேலே
உலவிவருந் தென்றல்தொட ஒளிவிழியால் தாரகைகள்
உலகமதைக் கண்சிமிட்டிக் காணும்
அலைகடலின் மீன்களென ஆயிரங்கள் கோடியென
அழகொளிர விண்மீன்கள் தோன்றும்

நேர்தெரியுந் தாரகைகள் நிர்மலவான் வீதியிலே
நிற்கும்விதம் கற்பனையைத் தூண்ட
போரெடுத்துப் பூமிகொள்ளப் பால்தெருவின் வாசிகள்தீப்
பந்தங்களைக் கொண்டதுபோற் கண்டேன்
தேரோட்டி மகன்தீண்டத் தேவி யவள் இடைமணிகள்
திமிறிநிலம் விழுந்தவிதம் போலும்
காரிகையர் ஊர்முழுதுங் கார்த்திகையின் தீபஒளி
ஏற்றியதாய் வானிருக்கக் கண்டேன்

ஒருகணமென் திகிலடையும் உள்ளமதி லோர்நனைவு
உருளுமிந்த புவிமடியில் நின்றே
பெருவிரியும் வானிடையில் புரண்டுருள ஓடுகிறேன்
புவியிழுத்த தாலுலகில் நின்றேன்
கருமையினுட் சுழல்புவியுங் கதியெடுத்த வேகமிடை
காந்தவிசை வலுவிழந்து போனால்
உருண்டகன்ற விண்ணிடையில் உதிருமொரு பூவெனவே
உலகிதைவிட் டுச்சி வானில் வீழ்வேன்

பொதுவிலெந்த பொருளுமின்றி பூமிவெறும் கல்லெனவே
பெரியதொரு வெடிவெடித்துப் போகும்
இதுவுமொரு அதிசயமே இயற்கையதன் தருமகுணம்
எமையிருத்தி உயிர்கொடுத்த தாகும்
புதுமைசிலர் பூமியையே பங்குவைத்து எல்லையிட்டு
பொருளெனவோர் விலைபேசி விற்பர்
இதைவிடப்பே ரரசுகளோ இதுஎமது பூமிஎன்று
எளியவரை இனமழியக் கொல்வர்

முதுமைவரை ஆடுமவர் முடிவுதனில் ஆவதென்ன
மோனஇருள் சூனியத்தில் தூக்கம்
கொதிகுழம்பு சீறுமொரு கோடிஒளிச் சூரியன்கள்
கூட்டமதில் ஆவிகலந் தேகும்
இதுவிருக்க ஒருபுறமாய், உண்மையில்நா மிருப்பதெது
இத்தரையிற் பாதமுள்ள போதும்
பொதுவினி லெம் மீதியுடல் பூமியுடன் வான்வழியே
பெரியதொரு வட்டமிட்டு ஓடும்

கடுகதியில் விரையுமொரு புகையிரதம் உலகமெனில்
காசுகொடா பயணிகளே நாமும்
நடுவழியில் இறங்குமொரு நாள்வரவும் எவரறியா
நழுவுமொரு விதிமுடியும் யாவும்
தொடுவதிவர் பாதம்நிலம், தேகமெதில் வான்வெளியில்
திரிவரிவர் கதிரவனைச் சுற்றி
விடுஒருசந் தேகமிலை விரல்தொடுமிவ் வானமதே
விரிந்ததெனில் கூப்பிடுமோர் தூரம்

உச்சிவானக் குடைவிரித்தும் உள்ளேநீல வண்ணமிட்டு
உண்மையிலே வைத்தவரை அறியேன்
நிச்சயமாம் பூமிதனை நம்முயிர்க்கு வாழ்வளித்து
நித்திரைக்கு தொட்டிலென ஆட்டி
அச்சினிலே தான்சுழன்று ஆடிப்புவி பாயுமொளி
ஆதவனைச் சுற்றிவரச் செய்தார்
உச்சகடு வேகமதில் ஓடுகிறோம் வான்வழியே
உடல்தொடுவான் கூப்பிடுமோர் தூரம்

ஆழவெளி விண்பரவி ஓடுகின்ற சீற்றமுடன்
ஓங்கியெரி வான்சுடர்கள் மோதி
வீழ்வெடித் தாயிரமாய் வேகமுடன் வான்சிதற
வீதியெங்குந் தூசெனவே மாறும்
வாழுமெங்கள் வையகமும் வண்ணபுயல் தீபறந்து
வந்துடலை வேகவைக்கு மென்றோ
சூழுங்குடை தான்விரித்துச் சுற்றிவளி வட்டமிட்டுச்
சுந்தரவாழ் வீந்தனளோ சக்தி!

51. கிளிபேசும் குயில்பாடும் துயர்போகும் (நீள் கவிதை)

1.பெண்ணின் சோகம்!

பட்ட மரம்ஒன்று பாதிக்கிளை தானுடைந்து
கட்டியவன் மாளக் களையிழந்த மாதொருத்தி
பொட்டின்றி பூவின்றி புன்னகைக்கும் இதழின்றி
நிற்பதுபோல் நெடிதுயர்ந்து நிற்கஅதன் பக்கத்தே

சுட்டெரிக்கும் சுடலை சூழலதை அச்சமிடும்
நட்டதொருபேயாய் நெடுமரமும் நின்றிருக்க
சட்டென்று பீதியெழச் செய்வதென ஆகுமரக்
கெட்டழிந்த கிளைநோக்கி கிளிஒன்று வந்ததுவாம்

வட்டவெயில்தான்மறையும் வானச்சிவப்புநிறம்
கொட்டியதோர் குங்குமமோ குடல்கிழித்த உதிரமதோ
வெட்கமுற்ற கன்னியவள் விளைகன்னசெஞ்சிவப்போ
திட்டமிட்டு இனமழிக்கும் தமிழீழப் பூமியதோ

என்னும் வகைதெரியா இயற்புற்ற மாலையிலே
சின்னக் கிளைநோக்கி சேர்ந்ததாம் பசுங்கிளியும்
தன்னை இருத்தியதன் தலைதிருப்ப மறுகிளையில்
கன்னங்கருவண்ண குயிலொன்று தனியிருந்து

வீசுமெழிற் காற்றினிலே வீணையெனும் குரலழிய்
மாசுடைய காதலெண்ணி மனம்விட்டுபாட்டிசைக்க
நேசமுடன் தானிருந்து நெஞ்சம் உருகிவரும்
பாசம் இழந்தகுயிற் பாட்டைக்கிளி கேட்டதடா

(குயில் பாடுகிறது)

”வாச மலரெனவே வாழ்க்கையிலே நானிருந்தேன்
பேசி எனைமயக்கி பேதைமனம் கொண்டவரே
ஆசைமுடிந்ததுவோ அன்புமனம் விட்டதுவோ
தேசம்கடந்துமேநீர் திசைகாணாச் சென்றதென்ன

பூவை எறிந்தனைஏன்? புயலடித்துவீழ்ந்தனனே
சாவை அணைத்துவிடும் சஞ்சலமும் கொண்டேனே
தேவை முடிந்தவுடன் தேடவிட்டுப் போனவரே
பாவை இவளொருத்தி பாடுதுயர் கேளாயோ

பேதை உனைநம்பிப் பெண்மைதனை ஈந்தேனே
போதை முடிந்தவுடன் போன இடம் கூறாயோ?
பாதை மறந்து எனைப் பார்க்க மனம் கூடலையோ
மாதைபிரிந்ததென்ன? மாறிமனம்வந்திலைலேல்

நாவை அறுதெறிந்து நான்சாக மாட்டேனோ?
நோவை எடுத்த உடல் நஞ்சாகி மாளாதோ?
காவிஉடல் எடுத்து கட்டையில் போட்டெவரும்
மேவித் தீ மூட்டாரோ? மின்னல்வந்து வீழாதோ?

காதல் கனிந்ததென கற்பனையில் நானிருக்க
போதல் இனிதெனவே போனவரே எங்கு சென்றீர்
மோதல் இருந்திடலாம் மோகம் கலைந்திடலாம்
கூதல் கலைத்துஎன்னை கூடியபின் பிரிவதுவோ”

பக்கமிருந்தழுது பாடுங்குயில் பார்த்துமன
துக்கமெடுத்தே, தன் தோல்விதனை எண்ணிக்குரல்
விக்கித்திணறிஒரு வேதனையில் தான்துடித்து
சிக்கித் திரிந்தகுயில் சொல்லுமொழி தான்கேட்டு

திக்கற் றபேடுதனை திரும்பி மனதிரங்கி,
”மிக்க துயரெடுத்து மேதினியில் வாழ்பவளே
எக்கதியு மில்லையென இளைத்து அழுபவளே
ஏக்கம் எடுத்தகதை ஏதெனவே சொல்லாயோ?”

2. துயரின்முடிவு!

மாலை யிருள்மயக்கம் மாந்தர்வயல் தோட்டமதில்
வேலை முடித்தலைந்து வீடேகும் காட்சியுடன்
தோலை எலும்புந்தத் தோன்றும் சிலமாடுகளும்
காலை எடுத்தபசி கண்டபுல்லோ போதாமல்

நொண்டி நடந்தசைய, நோயெடுத்தோர் முதியவரும்
வண்டியி ருந்தபடி வாய்திறந்து தானிருமி
தொண்டை கனைத்தவொரு தோற்றமதும் கண்டேயக்
கெண்டை மீன் நீர்வெளியே கிடந்து துடித்ததென

வெண்ணை என உருகி வேதனையை கொட்டியதாய்,
கண்ணின் துளி உதிர்த்த கருங்குயிலோ கூறியது
”பெண்ணின் நலமறியாப் பித்தர்கள் வாழும்வரை
மண்ணில் கரைவதுவோ மாதர்விழி நீராகும்

அன்னைதிருவயிற்றில் அழகுமணிக் கருவுயிர்த்து
பின்னர் உதிக்கையிலே பிறந்தவொரு அழகையவர்
கன்னதிருந் தொழிந்து காய்வதுதான் எப்போது?
சின்னக் குழந்தையெனில் சீராட்டிப் பாட்டிசைப்பர்

கன்னி வயதென்றால் கதைநூறு பேசிடுவார்
பின்னைவீட்டிலிவள் பேசியது பார்த்ததென்பர்
கன்னத்தொரு முத்தம் கண்டதெனப் பொய்யுரைப்பர்
சின்ன மனதெடுத்து சேதிபல கூறிடுவர்

உண்மைக் காதலுடன் ஒருவன்தனை நேசிப்பின்
பெண்மைச் சுகமறிந்து பேசாமல் போயிடுவான்
மண்ணில் எறிந்ததொரு மாதுளையின் முத்தெனவே
கண்ணீர் சுரப்பதன்றி காப்பதற்கு யாருமில்லை

எண்ணத் திருத்திமன துள்ளே குமுறியொரு
கிண்ணப்பசும்பாலில் கொட்டியதோர் துளிவிசமாய்
உண்ணவும் முடியா உமிழ்ந்திடவும் மாட்டாது
மண்ணில் கிடந்துழலும் மங்கையரில் ஒன்றானேன்

என்றிடப் பைங்கிளியோ இன்னலே இல்லாத
ஒன்றில்லை வாழ்வில் உரைதிட நீகேளாய்
தென்றல் புயலாகும் திரைகடலும் பொங்கிவரும்
கொன்றை மலர்தானும் கொழுந்துவிட்டுத் தீளரியும்

பெண்ணே உலகமதில் பெருஞ்சக்தி கொண்டவளாம்
கண்ணீர்க் கிரையாகி காலமெலாம் துஞ்சுகிறாள்
எண்ணி வெகுண்டெழுந்தால் எரியும், ஒருமதுரையென
கண்ணை விழிக்க ஒரு காற்றும் புயலாய் தோன்றும்

மாவுலகு சுற்றும்விசை மேலெழுந்த சூரியனாம்
காவுமிந்த அண்டவெளி காற்றில்லா சூனியமும்
ஏவி ஒரு சக்தியதன் இழுவைக்கு ஆடுதெனில்
தூவிநிலம் வீழ்சக்தி தோற்றங்களே பெண்ணவர்கள்

பெண்ணில் மறைந்துள்ள பெரும்சக்தி தானெழவே
அண்டம்சிலுசிலுத்து ஆகாயம் ஓடியாதோ
விண்ணில் சுழலுபவை விசையெடுத்துஓடாதோ
அன்னைசக்தியவள் அருங்குழந்தை நீவிர்காள்

என்றாலும் இன்னல்தனை இதயத் தடக்கியொரு
மென்மை கொழித்தவராய் மௌனஉருவெடுத்து

புன்னகை கொண்டேநற் பொறுமைதனைக் காத்திடுவீர்
மண்ணில் பெருவாழ்வும் மகிமையும் பொங்கி வரும்

சொல்லிச் சிறுகிளியும் சிறகடித்து வான்பறக்க
மெல்லத்திரும்பிதன் மீளாத் துயரடக்கி
கல்லாய் மனதெடுத்து கண்ணை துடைத்தகுயில்
இல்லத் திசைநோக்கி எழுந்து பறந்ததுவே !

52. மீட்பீரோ எம்மை

பாவங்கள் சிலுவையில் சுமந்தவரே இந்தப்
பாவிகள் பூமியிலே
தேகங்கள் ரத்தமும் சிந்துகிறோம் - எங்கள்
தேவைகள் அறியீரோ
மேகங்கள் மூடிய புல்வெளியில் -பெரு
மின்னலும் இடியினிலே
சோகங்கள் கொண்டுமே மேய்ந்துநின்றோம் நாம்
சென்றிடும்வழி அறியோம்

வெட்டுது மின்னலும் வேகமுடன் வந்து
வீசுது புயலெழுந்து
கொட்டுது மழையும் கூடிவந்து இருள்
குவிந்தது கண்மறைத்து
வட்டமெனப் பெருவெளியினிலே -நாம்
வந்தது ஏனறியோம்
தொட்ட இடங்களில் புற்களில்லை வெறும்
முட்களே குத்தநின்றோம்

தேகம் இளைத்திட நாம்நடந்தோம் எந்த
 திசையென நாமறியோம்
 போக நினைத்தஇப் பூமியிலே - செல்லும்
 பாதையும் நாமிழந்தோம்
 வேகு மனத்துடன் துடித்து நின்றோம் -பல
 விலங்குகள் சுற்றி எமை
 நோகக் கடித்திடக் கதறுகிறோம் அருள்
 நேசனே மீட்பீரோ

புல்வெளி இரத்த மென்றாகிடவே இந்த
 பூமியும் சிவந்ததையா
 நல்மனம் கொண்டவர் நாம் அழிந்தோம்- நல்
 லுயிர்களும் இழந்தழுதோம்
 சொல்வது அறியோம் பலதடவை -நாம்
 சிலுவைகள் சுமந்துவிட்டோம்
 வல்லவரே என்றும் நல்லவரே- இனி
 வந்தெமை மீட்பீரோ

கல்லிலும்முள்ளிலும் நடந்துவிட்டோம் -இரு
 கால்களும் நோகுதையா
 பல்லுயிர் இழந்துமே பரிதவித்தோம் -இனி
 பட்டது போதுமையா
 நல்லவரே எமைக் காத்திருவீர் -நடு
 வழியினில் கதியிழந்தோம்
 செல்ல இப்பூமியில் திக்கறியோம்- ஒரு
 தேசமும் தாருமய்யா !

53. விபரீத ஆசைகள்

தென்றலுக்கு ஓசைமீது காதல்வந்தது -அது
தேடிவந்து காதில் சொல்லி ஓடிப்போனது
குன்றின்மீது ஆசை கொண்டு மேகம்வந்தது -அது
கொஞ்சி உச்சிமேனி தொட்டு நின்றுபோனது

கண்களுக்கு காட்சிமீது காதல்வந்தது -அது
காணும் யாவும் எண்ணம்கொண்டு கட்டி வைத்தது
மண்ணதற்கு மானம்மீது மோகம் வந்தது -அது
மைந்தார்மீது தன்நினைப்பைத் தூவிவிட்டது

பைந்தமிழ்க்கு பாடல்மீது ஆசைவந்தது -அது
பாடவென்று நல்லிசைத்த வார்த்தை தந்தது
ஐந்தினுக்கு ஒன்றின்மீது ஆசைவந்தது -அது
அனபுகொள்ள அஞ்சுகத்தை தேடிநின்றது

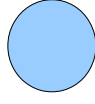
வெண்மதிக்கு பூமி மீது மோகம்வந்தது அது
வீழ்ந்து வெண் ணொளிக்கரத்தை விட்டணைத்தது
தண்ணலைக்கு வெள்ளைமண்ணில் ஆசைவந்தது -அது
தாவிவந்து கரையுருண்டு தாகம்தீர்த்தது

சிந்தனைக்கு ஞானம்மீது காதல் வந்தது -அது
செயலிழந்து மௌனமாக தவம் இருந்தது
செந்தமிழ்க்கு தென்றல் வாழ்வில் ஆசை வந்தது -அது
தேடி நல்சுதந் திரத்தைக் காண நின்றது

வெல்வதற்கு நல்மனங்கள் சேர்ந்துநின்றது -அது
வெல்லும்போது பூமிகண்டு வெலவெலத்தது
கொல்வதற்கு கைகள் யாவும் கூடிவந்தது -அது
கொள்வதற்கு நஞ்சுகொண்ட கூட்டம் வந்தது

விதியினுக்கும் பாவம்செய்ய வேகம்வந்தது -அது
வீடு எங்கும் தீயுமிட்டு வெந்தெரித்தது
கதியுமின்றி ஈழதேசம் கருகிப் போனது -அந்த
காலதேவன் கண்ணிழக்கக் கடமை தோற்றது

இருள்கிடக்க நீதிதானும் எண்ணம்கொண்டது -அது
எதுவுமற்று அமைதி கொண்டு விழிகறுத்தது
அருள்கொடுக்கும் தெய்வம்ஏனோ அமைதியானது -இந்த
அகிலம் விண்ணில் உதிரம்கொட்டச் சிவந்துபோனது.

54. ஞானத்தைத் தேடி

ஞானம் மனம்தேடும் ஒளிதானும் விழிகாணும்வரை
நானும் அலைந்தேனே தினமும்
தானம் தருமங்கள் இவைதானு முதவாதே பிர
தானம் ஒருசேரும் மனமே
வான மதில்நீந்தும் விரிவாழ்வும் இருளாகும் உயிர்
தானும் உனைநீங்கும் பொழுதே
மோனம் கதியாகும் அம்மோட்சம்முடிவாகும் ஒளி
காணும் நீ ஒன்றாகிடவே

கானம்எழும் சோலைதனில் காணும்கிளிதானும் கனி
தேடும், மனந்தானும் அதுபோல்
கூனும் குழிகொள்ளுமிரு கண்ணும் நரைதன்னுமொரு
கோலம் என ஆகும் முதலே
வானம்அதில் ஞானமெனும் தீபம்தனை நாடும் அதை
வாழ்வில் பெறஆசை கொளவே
தேனும் இனிதாகும் உயிர்தேடும் ஒளிவெள்ளம் அது
தேகம் நிலைகொளும் வரையே

விடியு ஒருகாலை விரிவானில் பகலோனும்
வெளிகாணும் மனதோடு எழவே
நொடியில் ஒருசிதறல் என்நினைவில் ஒருபொறியானது
நிகழப் பெருமாற்றம் கண்டேன்
வெடியும் எரிமலையும் எனவிளையும் பெருந்தீயானது
வெள்ளம் என உள்ளே திகழ
கடிதும் பெரிதுலகம் அதை காணா தனைச் சுற்றிபெருங்
கதிரோ னொளிபெறுதே தகுமோ

காணும் சுழல்ஞாலம் அது தேடும் ஒளிவானில்
 அதனுடே பெருந்தீயே எரிதே
 வீணும் வெளிதேடிக் குணம்மாறிப் பிணமாகும்வரை
 வீழ்ந்தே எழுவோமே சரியோ
 காணும் மனம்தானும் ஒளிகண்டே யதிற்கூட, வெறுங்
 காயம் ஒரு துன்பம்படினும்
 பேணும் உயர்ஆன்மா அப் பேராமொளிதன்னில் பெறும்
 ஞானம் உனைக் காக்கும் பெரிதே!

55. கல்லாக இரு, கடவுளே!

சுற்றும் உலகை ஏனோசெய்தாய் சுடரே, இறையொளியே!
 கற்றும் ஏதும் காரணமறியேன் கருணை தருமொளியே
 வற்றும் குளமாய் வாழ்வும் பாலை வனமாய் திரிவதும் ஏன்?
 முற்றும் உண்மைகெட்டே மனிதர் மூச்சை இழப்பதும் ஏன்?

செத்தே பிணமாய் சிறியோர் பெரியோர்சென்றே மறைவதெங்கே?
 கத்தும் குரலும் கதறும் அவலம் காணும்மரணமும் ஏன்?
 நித்தம் சாவும் ரத்தம் என்றே நித்திலம் காண்பதுமேன்?
 பத்தும் பலதும் அறிந்தேன் ஆயின் படைப்பின் இரகசியம் ஏன்?

அன்பேகொண்ட இறைவன் என்றால் அவலம் செய்தது ஏன்?
 இன்பம் கொள்ளென் றுலகைசெய்தால் இடையில் வறுமை ஏன்?
 வன்மை மென்மை வலிமை எளிமை வகைகள் செய்தது மேன்?
 இன்னும் வல்லோர் எளியோர்தம்மை இம்சை செய்வதும் ஏன்?

பச்சை மரங்கள் பழங்கள் குருவி பாடுங் குயிலென்றும்
உச்சிவெயிலோன் எழுமோர் மலையும் உலவும் முகில்வானும்
மச்சம்வாழும் கடலும் அலையும் மகிழ்வின் உருவங்கள்
இச்சேரின்ப உலகில்செய்து இடையில் இருள் தந்தாய்

வெட்டும்போது வீழும் ரத்தம் வேண்டும் பொருளாமோ?
தொட்டே மேனி துவளக் கொல்லத் துடிக்கும் விதம் ஏனோ?
கட்டிக்கதறக் காயம் செய்து கண்கள் மிரளத்தான்
சுட்டுகொல்லும் தேகம்வைத்தாய் சொல்! ஏன் செய்தாயோ?

பெண்ணைக்கட்டிப் பேதைஉடலை பெரிதே இம்சித்து
கண்ணும்காணாக் கொடுமைசெய்தே காமக்கொலை செய்யும்
வண்ணம்படைத்த வானின் பொருளே வழியும் இதுசெய்து
மண்ணில் குருரம் மனிதம் கொல்லும் மனமும் ஏன்வைத்தாய்?

நீயே மனிதம் செய்தாய் ஆயின் நிகழும் செயல்யாவும்
போயேஅவனைச் சேரும் என்றால் பிழையை யார்செய்தார்?
நாயாய் பேயாய் ஆகும்மனிதன் நல்லோர் கொன்றானால்
தீயே ஞானச்சுடரே தெரிந்தும் தேகம் ஏன் செய்தாய்?

நல்லோர் கொல்லும் வல்லோர் தன்னை நாட்டில்பெரியவனாய்
கல்தேர் மனமும் கயமைகொண்டோர் காவல் புரிஎன்று
எல்லோர்விதியும் செய்யும் இயல்பே இந்தோ ருலகத்தை
சொல்லா விதிகள் சுற்றிநிற்கச் செய்தாய் நீதானே

கல்லா சிறிதோர் கையின் அளவு கொண்டேன் அறிவேதான்
எல்லா உலகின் இயற்பேரருளே இதை நான் அறியேனே
சொல்லா வளமும் வலிமை கொண்டாய் சுற்றும் உலகத்தை
நல்லாய் செய்யாய் என்றால் கோவில் கல்லாயிரு மேலாம்

56. சக்தியின் சக்தி

தொம்தொம்தன தொம்தொம்தன என்றேபெரு விண்மீதினில்
நின்றே பெரு நடமே இருவாள்
இம்மேதினிகண் கோடியில் பல்கோடியென் றெம்மேனியை
இங்கே உரு செய்யும் தொழிலும்
செம்மாலையில் அம்மேலையில் சென்றேவிழும்
பொன்ஆதவன்
செய்காரியம் கொண்டான் எவரால்?
அம்மாபெரும் செந்தீயெழு பந்தானது விண்மீதினில்
அங்கோடிடச் செய்ததும் இவளே

வண்டானது செந்தேனையும் உண்டாகிட வைத்தாளவள்
அம்மாருதம் எழுமோர் இதமே
கண்டானதும் ஓர்மாதினில் கண்பார்வையில் இன்காதலை
உண்டாகிடச் செய்வா ளிவளே
பெண்டானவள் வன்பேசினும் முந்தானையில் பின்மோகமும்
கொண்டே நினைவொன்றாய் விடவே
மண்ஆண்டிடும் பொன்வேந்தனும் மைசேர்விழி பின்னேயுலைந்
தன்னோர்மதி கெட்டே யலைவான்

துண்டாடிடும் கூர்வாளதும் சிங்காரியின் கண்பார்வையில்
எங்காகினும் வென்றாய் உளதோ
பெண்ணானவள் மென்மேனியும் சொல்லானதில் தன்ஓர்மமும்
இல்லாயினும் வல்லாளெ னவாம்
கண்டோம் பல சாம்ராஜியம் கண்சாடையில் செவ்வாய்மொழி
கொண்டோர்அசை வொன்றில் அழிய
மன்னோர்களும் பொன்வார்முடி மண்மேல்விழத் தூள்ஆகிடச்
செய்வாளவள் சக்தி பெரிதே!

நெஞ்சில் அவள் எண்ணமெடு நித்தமவள் அன்பைநினை
 நம் வாழ்வினில் சக்தி தருவாள்
 பஞ்சாகிடும் துன்பங்களும் பட்டானதும் தொட்டானதும்
 பற்றும் துயர் விட்டேவிலகும்
 வெஞ்சீற்றமும் கொண்டேயவள் வெல்வாள்பகை கொல்வாள் உனை
 வேண்டும் வரம் ஈவாள் சுகமே
 அஞ்சாதமனம் கொண்டேநிதம் ஆற்றல்தரும் ஊற்றாகிடும்
 அன்பாம்பெருவாழ்வும் உயரும்

57. சக்தி தெய்வம்

சக்தி கொண்டு நீயெழுந்து சுற்றிஆடா அந்தச்
 சக்தி அன்பு தெய்வம் உந்தன் வெற்றியாமடா
 சக்தி பூமி பெற்ற துந்தன் அன்னைதானடா அந்த
 சக்தி சத்தி யத்தின் அன்பு தேவியாமடா

சக்தி யின்றி நாம் நடந்து செல்லலாகுமா அந்தச்
 சக்தி போயின் செத்ததென்று ஆகுமேயடா
 சக்தி பெண்ணில் உள்ளதென்று கைகள் கூப்படா-அந்தச்
 சக்தி பூமி வருவதில்லை பெண்கள்தானடா

சக்தி உந்தன் அன்னைகூட பெண்ணேதானடா அவள்
 சக்தி யாரும் சொல்லிநீயும் தெரிவதாமோடா
 சக்தி ஒன்று தார மானல் துச்சமாகுமா அந்தச்
 சக்தி மீண்டும் தாயென்றாகும் நெஞ்சில் வையாடா

58 கணினி என்காதலி - (வைரஸ் தாக்கவே...)

நேற்று நடந்தது நினைவில்லையே இந்த
நெஞ்சினில் வேதனையே
தோற்றதுபோல் இந்தவாழ்வினிலே துயர்
தோன்றுது காரணமேன்
ஆற்றியஎன்மன அனுபவங்கள் நீ
அழித்ததும் ஏன் விதியே!
வேற்றுமனம் கொண்டு விசமெனவே உனை
வெற்றிடம் ஆக்கியதேன்?

எத்தனைநாள் உனை இன்பமுடன் தொட்டு
எடுத்தனன் கைகளிலே
அத்தனையும் உன் அழகு முகத்திரை
அடைந்திடும் வண்ணங்களே!
எத்தனைஆசையும் கொண்டிருந்தேன் -என்
எதிரினில் சொர்க்கங்களே
நித்திரையும் விட்டு நித்தமும் உன் -எதிர்
நிற்கையில் இன்பங்களே

இன்று மட்டும் எனை ஏய்த்ததுஏன் நீ
இல்லை யென்றாகியதேன்
அன்று சொன்ன பல ஆயிரமாம் கதை
அத்தனை மறந்தது ஏன்?
சென்றதெங்கே என்செந்தமிழின் சுவை
சிந்து மின்இதழ்களிலே
நின்ற கதை பலகவிதைகளும் இன்று
சொல்ல நீ மறந்ததும் ஏன்?

கொடுமையடி நான் கொண்டவை -யாவும்
குறைவின்றிக் கொடுத்துவிடு
தொடுகையிலே நீமறைவினில் வைத்ததை
மறுபடி தந்துவிடு
விடுகதையும் அல்ல வேடிக்கையும் அல்ல
வெளியெனக் காட்டிவிடு
தடுப்பது யார் இந்தத் தரணியில் மீளவும்
தரும் சுகம் தந்துவிடு

59. வாழத் தெரியலை..!

மண்ணுமுது விதைவிதைத்தேன் மழையைக் காணல்லே
மல்லிகையை நட்டுவைத்தேன் மலரவேயில்லை
கண்விழித்துக் காண நின்றேன் காட்சி தோன்றலை
காலமெல்லாம் காத்திருந்தும் விடியலே இல்லை

எண்ணெழுதிக் கூட்டவந்தேன் எழுதுகோலில்லை
எழுதிவைத்தார் என்கணக்குப் புரியவேயில்லை
தண்ணலைகள் துள்ளி விழும் தாமரை இலை
தங்கியதோர் நீர்த்துளியாய் தவிக்குதே நிலை

திங்களிலே ஆசைகொண்டேன் தேய்ந் தமாவாசை
தேடிவிளக்கேற்றி வைத்தேன் தென்றல் விடவில்லை
சங்கத்தமிழ் பாட்டெழுத சந்தம் வரவில்லை
சாத்திரமும்கேட்க சொன்னார் சனியன் ஏழரை

தங்கத்திலே தாலிசெய்தேன் தாங்கப் பெண்ணில்லை
தாரணியில் தேடிநின்றேன் தகுந்த தாயில்லை
நங்கை யொன்று கண்டு சொன்னேன் நானும் காதலை
நாணமுடன் காதில் சொன்னாள் நான்கு தாய், பிள்ளை

தெய்வமெண்ணி கோவில்சென்றேன் திறக்கவேயில்லை
தேவஇசை பாடி நின்றேன் தாளும் விலகல்லை
பொய்யெனவே திரும்பிவந்தேன் பேய்கள் விடவில்லை
பேரரசுஆட்சி கண்டேன் பேச மொழியில்லை

என்ன செய்வேன் வந்துவிட்டேன் இந்த உலகிலே
எப்படியோ வாழ்வதென்று இருந்த போதிலே
கண்ணிரண்டும் கட்டி நடுக் காட்டு வழியிலே
காரிருளில் விட்டதுபோல் வாழ்வு புரியல்லே

60. சக்தியே சஞ்சலம் தீர்

உலவும்காற்றும் உயிரும்கொண்ட உறவைத் தந்தவளே
நிலவும் உள்ளத் துயரைப் போக்கி நிம்மதி தாராயோ
பலதும் மனதில் கொடியாய் தோன்றிப் படரச்செய்பவளே
பாசம் படரும் மனதில் என்றும் பசுமை தாராயோ

வளமும் வாழ்வும் மனிதன்கொண்டே வளரச்செய்பவளே
வந்தேன் உன்னை வணங்கிக் கேட்டேன் வசந்தம் தாராயோ
களமும் கனவும் கையில் இன்று காணோம் எனவாக
காற்றும்கூடப் பகையென்றாகிக் கண்ணீர் சொரியுதடி

தினமும் எண்ணம் கருகித் துன்பம் தெரியும் வாழ்வென்றே
தேனில் விழுந்த தீயோர் நஞ்சாய் தேகம் குலையுதடி
மனமும்கோணி மகிழ்வும்நாணி மாற்றம் வேண்டியொரு
மழையைத் தேடும் கழனிப் பயிராய் மறுகிக்கிடப்பேனோ

உலகின்சக்தி உயிரின் சக்தி ஒளியின் சக்தியெனும்
உள்ளத்திண்மை உள்ளேதருவாய் உள்ளம் இரங்காயோ
பலதும்பாடிக் கவியென்றாக்கும் பண்பைத் தந்தவளே
பாரில் இன்னும் பலநூறெண்ணும் பலமும் தாராயோ

நோயும் பிணியும் நிற்காதெந்தன் நினைவில் மகிழ்வோங்கி
நீயும் சக்தி நிறைவைத் தந்து நெஞ்சில் கவியோங்கி
பாயும்நதியாய் பொங்கும் வெள்ளப் பாங்காய் பலநூறு
பாவும் புனையக் காதில்வந்து பாடிச்செல்லாயோ!

61. சலசலப்பு

சலசல வென்று சலங்கை குலுங்க
கலகல வென்று குலுங்கி நகைத்து
தளதள வென்றுடல் தாங்கிய கன்னி
மழைபொழி நீரிடை மகிழ்ந்து குதித்தாள்

விழவிழ நீர்த்துளி வியன்தரு உடலில்
பளபள வென்றுமே பருவம் மினுங்க
மளமள வென்றிடை மனதினில் ஏக்கம்
விளைவிளை என்று விளைந்திட அவனோ

எழஎழ நெஞ்சினில் இச்சையும்பெருகி
குளுகுளுவென்றுமே குலவிடத் தேகம்
அழகெழு மயிலென ஆடிடும் அவளை
தொழுதெனும் வேண்டத் தோன்றிட அவனோ

சளசள வென்றுமே நீரிடைபாதம்
வழவழ வென்றுமெ வழுக நடந்து
பழமெழு நிறமும் பனியென விழியும்
விளையிள வதனத் திருமகள்பார்த்தே

துளிதுளி யாகவே அச்சமும் விலக
களிகளி என்றுமே காத்திடும் மனது
பிழிபிழி என்றுமே பிழிந்துள்ளம் உந்த
கிளைகிளை தோறும் தாவிடும் மந்தி

கொளும் உணர்வோடு கொடியிடைமகளை
சிலைகலை ஓவியச் சித்திரப் பாவை
குலைகுலை வகையாய் கனிகளின் கூட்டம்
பலபல கொண்டவள் பக்கம் னைந்து

விலையிலை உனதே விந்தைகொள் அழகு
அலைமகள்எழிலும் அஞ்சிய நடையும்
வலைகளை வீசும் விழிகளும் கண்டேன்
நிலைகுலைவாகி நெஞ்சமி ழந்தேன்

அலையுலைந்தாடும் ஓடமும்போல
வலைவிழுந் துளலும் விழிகயல்போலே
பலதுயர் தந்தாய் பாவையே நீக்க
இலதொரு வழிதான் இணைவது ஒன்றே

நலமெனக்கூறி நனி இதழ்தேனே
சலசலப்பின்றி சம்மதம்தாராய்
பொலபொல வென்றே கொட்டிடபணமும்
அளவில எந்தன் அகமுண்டுவாராய்

சொலுமவன் இதனைச்சொல்வதும் இன்றி
பிழைபிழையாகவே சிந்தனை முடிவாய்
வலதொரு கையால் வஞ்சியை அணைக்க
விளைந்திட அவளோ விலகியே சற்று

கடுகடு உரமும் காதலும் கண்ணில்
விடுவிடு என்றே வேகமும் கொண்டோன்
திடுதிடு வென்றுமே தேர்திடமுன்னே
நடுதொரு நிலையை நினைவது இலையோ

தொடுதொடு என்றெனைத் தொட்டுமே தாலி
குடுகுடு என்றுமே கொட்டிட மேளம்
சுடுசுடு தீயதும் எரிந்திட முன்னே
விடுவிடு என்றுமே விரைந்தவர் கட்டி

இடுமென தன்பை ஏற்றவர் அந்தோ
சிடுசிடு என்றுமே சினந்திட எம்மை
கொடுகொலை வாளுடன் நெருங்குவர் காண்க
விடுவர்உன் னுயிரெனில் வருகபின் என்றாள்

62. மங்கையர் பாடல் (காதில் வந்த கீதம்)

பயம்திரண்டு துணிவு என்றுமாறும் - நல்ல
பனிதிரண்டு திடமும் கொண்டு படகையும் மோதும்
நயமிழந்த தென்றல் புயல் ஆகும் - நாமும்
நல்லறிவு சக்தி கொள்ள நாடதும் ஓங்கும்

தீயெழுந்து ஓடிவந்த போதும் - ஒரு
திண்மை கொண்டு மோதிவிடும் தீரமும் வேண்டும்
மாயவலைபோல் விழுந்து மூடும் - நம்
மனதெடுக்கும் உறுதி கூர்கொள் வாளென கீறும்

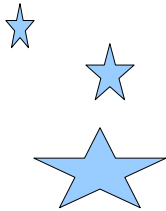
பெண்ணுயர்வு வேண்டின் நல்ல வார்த்தை - நாமும்
பேசி உள்ளஅன்பு கொண்டு வாழ்ந்திட வேணும்
அன்னை யென்றுகொண்ட குணம் ஆற்றல - நாமும்
அத்தனையும் கொண்டு வாழ்வில் உயர்ந்திட வேணும்

பெண்கள்வெறும் பிள்ளை பெற்றுக்கொள்ள - இந்த
பேருலகில் வந்த தென்ற எண்ணம் மாறணும்
மண்ணில் இவள் இன்றிவாழ்வு ஏது - என்று
மாலையிட்ட மன்னவரும் எண்ணிடவேண்டும்

வெட்டுமிடி வீழ்ந்திடினும் வேகோம் - கையை
விட்டெடுத்து மின்னல் கொண்டு பந்துகள் செய்வோம்
கொட்டி மழை பெருகினாலும் தாமோம் - அங்கு
கீழ்விழுந்து நீந்தியோடி கரையினைச் சேர்வோம்

தட்டிடுவோம் கைகள் தனைச் சேர்த்து - பெண்கள்
தாண்டாதோர் இடருமில்லை காதலும் சேர்த்து
கட்டிடுவோம் வாழ்வில் இன்ப வீடு - ஒளி
காட்டிடுவோம் அன்பு என்ற தீபமும் கொண்டு

பெட்டியிலே பாம்பு என்று கூனி - நாமும்
பேதைமையில் ஊரறியாப் பெண்ணென வாழா
எட்டிடுவோம் இமயங்களைத் தாண்டி! - நாமும்
இத்தரையும் ஆண்டிடுவோம் என்று நிரூபி!

63. அனல் பூக்களாய் இரு

கண்ணே அன்புகனியே - உந்தன்
கைகள் வீசம்மா
கால்கள் இரண்டும் சோர்ந்தேநிற்கக்
காணுவ தென்னம்மா?
மண்ணில் வீழ்ந்து மனமும்வாட
மறுகுவதேனம்மா
மன்னனமகளே மகிழ்வேகொள்ளு
மலர்கள் பார்ப்போம் வா!

தோட்டத்தில்

அழகுமலர்கள் பூத்து காணும் தோட்டம் பாரடி - என்றும்
அவைக ளின்பமாக தோன்றும் காட்சிகாணடி
மெழுகுபோலு மிதழ்கள் கொண்ட மென்மைபாரடி - தொட்டு
மெல்ல வீசம்காற்றில் வாசம் மிதக்கும்பாரடி

வண்ணப்பூக்கள் பூத்து வாசம் வீசிநிற்குது - அவை
வட்டமாக சுற்றி காணு மொட்டு அவிழுது
கண்ணில்காண காலைநேரம் களிப்புமாகுது - அது
காற்றிலாடி மெல்லமெல்லக் கதைகள் பேசுது

வெள்ளை மஞ்சள் நீல வண்ணப்பூக்கள் பாரடி - பாதை
வீதியோரம் வேலிமீது வைத்ததாரடி
உள்ளவிதங்கள் வேறுவேறு உண்டு ஆயினும் - அவை
ஒன்றுசேர்ந்து வாசம்வீசம் உணர்வு ஒன்றடி

அள்ளி இன்பம் தந்து காற்றில் ஆடிநின்றிடும் -எந்த
அல்லல் தீமை செய்யும் பூக்கள் அங்கு இல்லையாம்
கள்ளமற்ற மென்மை கொண்ட உள்ளமாகவே -அங்கு
கண்ணை சைப்பதாக ஆடிக்காற்றில் நிற்குதே

என்ன வண்ண மென்னும்பேத மில்லைப் பாரடி -தீய
எத்தராக ஒன்றை ஒன்று ஏய்ப்பதில்லையே
கன்னத்தோடு கன்னம்சேர்த்துகதைகள் கூறியே -நல்ல
கட்டுமலர்கள் கூட்டமாகக் காணுமின்பமே

நீயும் அந்தப் பூக்கள்போல நெஞ்சம்கொண்டிடு -என்றும்
நித்தம்காலை புத்தம் புதிய வாழ்வென்றெண்ணிடு
பேயும் பாயும்கொல் விலங்கு போல மாந்தரும் -இந்த
பாவம்கொண்ட பூமிகாண்பர் பார்த்துநடந்திடு

பூக்கள் போல உள்ளம்கொண்டபோதும் கண்மணி -பாரு
பொய் புரட்டுதீமை கொள்ளை செய்யும்தீயவர்
நீக்கமின்றி பூமியெங்கும் நிற்கக் காண்கிறோம் - வாழ்வில்
நீயும் அந்த நீசருக்கு நெஞ்சம் இறுகிடு

பூக்கள்போலப் பேச்சில்பார்வை மென்மையாகவும் கெட்ட
புல்லர் காணும் போது தீயைப்போல வன்மையும்
ஆக்கிஉன்னைஅழிவு செய்யும்கிலம் மீதிலே -நின்று
அனலைக் கக்கும்பூக்கள் போல ஆகி வாழ்ந்திடு

64. புத்தாண்டுக் கொண்டாட்டம்

தெள்ளுத் தமிழ்வாமும் தீம்பொழில் கொள்ளொரு
தேனிசைநாட்டினிலே
அள்ளிமதுரமென் றாசைகொள்ளத்தமிழ்
அன்புகொள் வீட்டினிலே
நள்ளிரவிலொரு கள்ளனைப் போல்வரும்
நங்கை புதுவரவை
கொள்ளி யெடுத்துக்கொண் டோடினான் சின்னவன்
கொண்டாடவாம் வெளியே

சட்டுசடுவெனத் துப்பாக்கி போலொரு
சத்தம் நிறைந்திருக்க
கிட்டப் போகாதேடா ஓடுஓடுவென்று
கத்தி குளறிநிற்க
விட்ட புகைதனில் மூச்சுத் திணறிட
விரைந்து முக்கமுத்த
சொட்டுவிழிகளில் நீர்தளும்பப் புதுச்
சுந்தரி ஆண்டு வந்தாள்

விண்ணி லதிர்தன வேடிக்கையாய் பல
வண்ண மலர்வெடிகள்
எண்ணம் நிறைந்திடக் கண்ணைகவர்ந்திடும்
இன்ப ஒளிச்சிதறல்
மண்ணில் நம்மாந்தரும் எண்ணியஎண்ணங்கள்
மற்றும் சுதந்திரங்கள்
கண்களின் முன்னே வெடித்துத் திறி
போலும் சிதறினவாம்

பொன்னெனும் நாளினில் பூமிவருமெங்கள்
புத்தம் புதுவரவே!
இன்பமெனஎண்ணி ஏழைமகிழ்ந் திடு
மெங்கள் புதிய ஆண்டே
என்னவிழைத்திட எண்ணமெடுத்தனை
இந்த உலகமதை
உன்னதமாக்கிடவா உள்ளவரின்
உயிரை வாங்கிடவா?

தேருதல் வந்திட தேசம் மகிழ்ந்திடும்
தென்றலும் பாட்டிசைக்கும்
மாறுதல் கொண்டிட ஆளுபவர் இடம்
மாறிப் புதுமைகொள்ளும்
ஆறுதல் என்பது ஏழைக்கில்லை அது
ஆட்சியில் கொள்ளையிடும்
கூறுகள் போட்டுப் பிரிக்குமொருசில
கூட்டத்துக்கே மகிழ்வு

பத்துகள் போய்ப்பதி னொன்றுவருகுது
பாரினில் மாறுதல்கள்
எத்தனைதான் நிகழ்ந்திடுமோ இது
எங்களுக் கானதில்லை
சொத்துக்களும் அந்ததேசத்தை ஆண்டிடும்
சிங்கம் கழுகுகளும்
மொத்தமும் என்னது உன்னது என்றிட
மொய்யெழுதும் வரைபு

புத்தாண்டே நீயுமே போய்வரும்மாறுதல்
புதிய வாழ்விடுமா
எத்தனின் மைந்தர்கள் இட்டசதிகளை
ஏந்திழை கொன்றதுமாய்
நித்தம் அடைந்திடும் நீசக்கொலைகளை
நின்றிடச் செய்துவிடு
இத்தரை மீதினில் உன்வரவை எங்கள்
உள்ளத்தில் போற்றிடுவோம்

கையெடுப்போம் உந்தன்கால்விழுவோமெங்கள்
கன்னத்தில் போட்டிடுவோம்
மெய்யுருட்டிப் பெருந் தேரிழுத்து உன்னை
தெய்வமெனத் தொழுவோம்
பொய்யை விரட்டியோர் பாதைவகுத் திந்தப்
பாவிகளை உலகில்
உய்துவிடவென வெங்கள்ஈழ மமைத்திட
ஓர்வழி செய்துவிடு!

—

65. மனம் காணும் துயர் மாற்று!

நிலவுகாயுது தனிமையிலே -அந்த
நீலவிண் ணோரத்திலே
நெஞ்சம் காய்ந்திடவோ மகளே -அந்த
நிலவினைப் போலவுமே
உலவுதென்றலும் காயம்வர- என்றும்
உரசியும் வீசுவதோ
உள்ளம் காயமென்றான தெனில் -அதன்
உணர்வுக்கு தீயெதுவோ?

கனவு பலவிதம் காண்பதெல்லாம் -அது
கற்பனையாம் மனமே
கவலை வாழ்வினில் நிலைப்பதில்லை -அது
காற்றென ஓடிடுமே
மனமும் வானத்தில் பறந்துவிடும் -ஒரு
மாபெரும் வேகத்திலே
மாறிவருவது துன்பமென்றால் -அதை
மறந்திடு விரைவினிலே

தீயில் கைகளை வைக்கமுன்பு -அதை
தெரிந்திடு பொன்மகளே
தீய்ந்ததாயினில் யார்தவறு -அந்த
தீயது வெறும் சடமே
கோயில் புஷ்பங்கள் நீமகளே -அந்த
குலதெய்வம் கால்களிலே
கூடியிருந்திட நீபிறந்தாய் -இது
குடிசையின் வெறுந் தரையே

காய்ந்த மலர்பின்னர் மலர்வதில்லை -மனம்
காயினும் சாவதில்லை
காணும் காட்சிகள் மாற்றிவிடும் -புது
கனவெழும் களித்திடுமே
தேய்ந்த நிலவது வளர்வதுண்டு -அந்த
திங்களும் முழுமைகொளும்
தேனில் இனிய நல்லொளிபரவ -அது
தினம்தினம் உலவிடுமே!

சேர்ந்த உறவுகளோடுதினம் -நீ
சிரித்திடு பழகிவிடு
சிந்தை பழகட்டும் தாமரையின் -இலை
சிந்திடும் நீருறவு
நேர்ந்த நினவுகள் பள்ளியிலே -எந்த
நாளுமே சொல்வதில்லை
நீயே கற்றிடவேணுமடா -இந்த
நிஜமெனும் வாழ்க்கையதே!

வானத்தொலைவிலே நீயிருந்தா- லென்ன?
வண்ணஒளிவருதே
கான நெடுமரக் கூடலிலே -நான்
காணும் பெரி தொளியே
நானுமிருப்பது காட்டுக்குளே -எனை
நாடி விலங்குகளே
ஊனைவிரும்பியே சூழ்கையிலே -உனைக்
காணவும் முடியலையே

66. என்ன செய்வேன்

மெல்லிய புன்னகை மேவி இதழ்களில் சென்றது பூமலரில்
மல்லிகை மூலையும் மங்கலபூக்கள் மலர்ந்தன என்னருகில்
துல்லியமாய்க் குளிர் நீரும்கிடந்தது தோட்டத்து நீர்க்குளத்தில்
கல்லைஎடுத்து எறிந்திடுமோ இந்தக் கைகளும் இந்நிலையில்?

வெள்ளிடைமேகம் விரிந்து பரந்தது வானக்கருங் குளத்தில்
தெள்ளென வானில் நிலவு எறித்தது தேனொளிதான் புவியில்
துள்ளி இசைகொண்டு ஆடினள்தேவியும் தோன்றி எனதருகில்
அள்ளி அழகைப் பருகுவதோ யன்றி ஆத்திரம் கொள்ளுவதோ?

சின்னக் குழந்தைகள் கூடிநின்றே சிலசெய்தன சில்மிசங்கள்
என்னவென்று சொல்ல என்னைப்பிடித்து இழுத்தன ஈர்கரங்கள்
முன்னே யிருந்துமே துள்ளி என் தோள்களில் தொங்கின பூங்கிளிகள்
பின்னிய கைகளை மெல்லத் திறப்பனோ பேசிஅடித்திடவோ?

காதலர் சேர்ந்து களித்தனர் அச்சமே காணவில்லை மனதில்
ஆதவன் மேலைக் கடல்மறை வேளையில் ஆசையுடன் கரையில்
மாதவன் வெட்கியே என்னயல் கண்டனள் மாறிடவே உணர்வில்
ஏதுநான் பின்னு மயல்நிற்கவோ இல்லை ஏகிவிட்டேன் தொலைவில்

ஆலயம் நோக்கி அசைந்தனர் அங்கங்கு ஆடவரும் மகளிர்
கோலமணி யொலித்தாடின அந்தணர் கூறும் இசையிடைையில்
பாலில்குளித்து அக்கோவிற் சிலைதனும் பூசைபெறும் நிலையில்
நாலைந்து பூக்களை நானுமிடுவனோ? நாத்திகம் பேசுவதோ?

67. மரணத்தின் மடி

தேவன் கோவில்மணி ஒலிக்கின்றது - ஒரு
தீபம் அசைவதங்கு தெரிகிறது
பாவம் கணக்கெழுதி முடிக்கிறது = ஒரு
பாலம் விழி எதிரில் பிறக்கிறது

வாவென்றிரு கரங்கள் அழைக்கிறது - ஒரு
வாசல் திறப்பதங்கு தெரிகிறது
போவென் றெனைவாழ்வு சினக்கிறது - நான்
போகும் பாதை விளக் கொள்கிறது

பாசம் விழிகளினை மறைகிறது - ஒரு
பாரம் மனதில் சுமை கனக்கிறது
நேசம் இருந்துவிடக் கேட்கிறது - என்
நெஞ்சம் போராடித் தோற்கிறது

கூடி இருந்த உடல் துடிக்கிறது - அதன்
கோலம் எதை நினைத்து சிரிகிறது
ஏடும் கதை தொடரும் எழுதியதை - புள்ளி
இட்டே முழுதும் என முடிக்கிறது

ஓடும்நதி கடலில் கலக்கிறது - அதன்
ஓசைஅடங் கமைதி பிறக்கிறது
வாடும் மனது இனி வசந்தம்மென - தனை
வாட்டும் கடும்துயரைப் பழிக்கிறது

சேரத் திரிந்தநிழல் பிரிகிறது - தினம்
செய்யும் மணியொலியும் சிதைகிறது
தேரும் வழியில் தடம் புரள்கிறது - சென்ற
திக்கில் தெருமுடிந்து கிடக்கிறது

68. கடலிலாடும் அலைகள் நாம்!

வாழ்க்கையெனும் கடலினிலே வண்ணத்துப் பெண்ணே -நாம்
வட்ட அலை போல் எழுந்தே ஆடுகின்றோமே
தாழ்ந்திடுவோம் உயர்ந்திடுவோம் தாவிடுவோமே அலை
தரையை நோக்கி ஓடுவதாய் ஓடுகின்றோமே

வினைகளாலே வீழ்ந்தெழுவோம் கண்களில் நீரே -நாம்
விரைந்து செல்லல் விதியென் காற்றின் கைகளிற்தானே
மனைவி கணவன் மக்கள் எல்லாம் கடலிலே பெண்ணே -எம்
மனதுகொண்ட பாசமெனும் அலைகளின் வீச்சே

ஒருவரோடு ஒருவர்கொள்ளும் உறவுகளெல்லாம் கடல்
ஓடிவரும் அலைகள் காணும் உரசல்கள் கண்ணே
பெரிதுஆக எழுந்திடுவோம் மறுகணமெங்கே -உயர்
பேரலையும் வீழ்ந்துவிடும் பாரடிபெண்ணே

வறுமை சோகம் வருத்தம் எல்லாம் இதயத்தில் கண்ணே -அலை
வந்துசொல்ல யாருளரயல் வருவதும் அலையே
வெறுமையிலே கதறுவது விதியடி அலையே நாம்
வேண்டுவதோ அமைதியென்னும் பொய்கையின்நிலையே

ஒருவர்முன்னே ஒருவர் பின்னே ஓடுகிறோமே -நாம்
ஒருவரோடு ஒருவர்கூட ஆசைகொண்டோமே
வருவதில்லை தருணமிங்கு வாழ்க்கையில் கண்ணே நம்
வாழ்வில் கொண்ட கற்பனைகள் கனவுகள்தானே

ஓடும்வரை ஓடிடுவோம் உரிமையில் அன்பே கொண்டு
ஓசையிடும் ஆர்ப்பரிக்கும் உணர்வுகள் வென்றே
வாடுவதும் தேடுவதும் ஆகட்டும் பெண்ணே - நான்
வந்துவிட்டேன் தரை எனக்கு தெரியுது பெண்ணே

கரைநெருங்க அலையின் மனம் ஞானிகள் போலே - உண்மை
கண்டதெனத் தெளிவுகொள்ளும் அமைதியாகுமே
தரையறியா அலைகளோடு துள்ளிடுபெண்ணே நின்
தவிப்பில் மனம் குளுமை கொள்ளும்இயற்கையாகுமே

69. பிரிவின் சோகம்!

(மணம் முடித்து கொடுத்ததும் மகளின் பிரிவால் வாடும்
தந்தை)

தென்றல் அருகினில் ஓடி வந்து என்னை
தீண்டி உரைத்ததும் என்ன? - அவள்
நின்ற திசைதனில் நேரிருந்து கண்ட
நேசக்கதைகளைச் சொல்ல - சிறு
கன்றென ஏதும் பயமறியா துள்ளி
கன்னிஅவள் கொண்ட சின்ன - உளம்
இன்று என்னபடும் பாடென எண்ணியே
ஏங்கும் தந்தைமனம் தேற்ற!

வந்து தழுவிய வாசமலர் மணம்
வாடும் எனதுடல் நீவி - இன்பம்
தந்து விலகியபோது அவள் எண்ணம்
தாவி எழுந்தது மீள - உயர்
சந்தனமாய் இல்லம் எங்கும் மணத்தவள்
சிந்துகவியெனச் சொல்லும் - குரல்
விந்தையின்று வெறும் வெட்டவெளியென
வேடிக்கையானது கொல்ல!

கைவிரல் பற்றியே கட்டழகன் மீது
காதல்கொண்டாளெனக் கண்டேன் - அவள்
மைவிழிகண்டு மயக்கியவன் என்ன
மாயம் புரிந்தனன் என்றேன் - இவள்
மெய்யுடல் பெற்றவன் மீது கொண்ட உயிர்
மெல்லகரைந்ததும் ஏனோ? - அவன்
மையலிலே இந்த மான், கிளி, பூங்குயில்
மாறிக்குணம் கொள்ளலாமோ

கண்கள் குளமென ஆகிடவே இங்கு
காணுகின்றேன் ஒரு ஓரம் - சிறு
பெண்ணவள் அன்னையும் பேசமறந்துமே
போனதுமோ வெகு தூரம் இதை
எண்ணிக் கலங்குவ தாகுமோ என்மகள்
ஏற்ற துணை கொள்ளல் தீதோ - ஒரு
வெண்ணிலவு வெறும் வானமதில் என
வீட்டினுள் காய்திட லாமோ

நேற்று மலர்ந்தவள் நேசமுடையவன்
நேரெதிரே வரும்போது - மன
மாற்றமடைந்தவன் மேலே மயங்கிடும்
மாயம்தனை மனமெண்ணி - வரும்
ஆற்றாமை பொங்கிட அஞ்சிநின்றேன் ஒரு
அந்தி வந்த பொழுதோடு - அந்த
வேற்று மனிதனை வேண்டி எனை விட்டு
வேக நடை கொண்ட தேனோ?

ஓடும் நதியென தானிருந்தாள் துள்ளி
ஓசையுட னில்லம் நின்றாள் - அவள்
கூடும்கடல்தனை உள்ளங்கொண்டாள் எனக்
கொஞ்சமறியாது நின்றேன் - தினம்
ஆடும் உலகதில் நாமறியோ மிது
அத்தனை உறுதி என்றேன் - அது
போடும் புவிஅதிர்வோடு குலுங்கிட
பூமி சுழல் கின்ற தென்றேன்

யாவும் எமதென இல்லையம்மா இந்த
ஆவியும் சொந்தமென் றல்லேன் உயிர்
தாவும் உடல்பிரிந் தோடிட மேனியும்
தீயின் சொந்தம் எமதில்லை - ஒரு
பூவும் கொடிசொந்தமில்லையம்மா - இந்தப்
பூமியும் எம்மது இல்லை அந்த
மேவும் வெளி உயர் மேகமலைந்திடும்
வானமும் சொந்தமா? அறியேன்!

70. ஆனந்த வேளைகள்

மெல்லக் கறுத் ததுவானம்
மேளமடித்தது மேகம்
சொல்லியழுவதுபோலும்
சிந்தியதாம் மழைநீரும்
சில்லென்று வீசிடும் காற்றும்
சேர்ந்துபறந்த தூவானம்
வல்லமனதிலும் இன்பம்
வந்துஇருந்திடச் செய்யும்

காலைமலர்ந்திடும் பூவும்
காற்றிலெழுந்திடும் வாசம்
கோல மயில்கொள் குமரன்
கும்பிடும் சன்னதி, கோவில்
நாலும் தெரிந்தவ ரோதும்
நான்மறை யின் ஒலியாவும்
சீலமுடன் உளம் மேவும்
சென்றுதுயர் தனைப் போக்கும்

மாலை மஞ்சள்வெயில் ஆகும்
மன்னவ ரெண்ணியே மோகம்
சேலை இடைதனில் நோகும்
செய்வதும்ம றந்து போகும்
வாலைக் குமரியின் நெஞ்சம்
வாலிபர் கொஞ்சிடச் சொல்லும்
காலைவிடிந்திடக் காணும்
கற்பனைகள் சுகம் காணும்

கோபம் கனலென வீசும்
கொண்டவரின் மனம் தீயும்
தாபம்கரையத் தவழும்

தங்கச்சிலையெனும் சேயும்
தூய மழலையும் பேசும்
தேனென காதினில் சேரும்
பாவசினங்கள் அழித்து
பஞ்சென உள்ளம் மிதக்கும்

71. கவிபாட வரம் தா!

கலை காணுமுலகோடு இனிவாழவேண்டும்
கவியான தெனதாசை மகளாக வேண்டும்

தலைவாரி குழல்நீவி தமிழ்மாலைசூட்டி
அவள் பாடுமெழில்கண்டு மனம் தூங்கவேண்டும்

மலைமீது நதிமீதும் அவளோடு சென்றே
இதுதானே அழகென்று இசைபாடவேண்டும்
அலையோடு குளிர்நீர் தலை நீட்டு மல்லி
அதன் மேவுமிதழாக இதமாக வேண்டும்

எவர் காணும் பொழுதேனும் இவளா என்றள்ளித்
தமிழாம் என்கவிதூக்கி முகம் காணவேண்டும்
எழிலா நல்லிசையா அல்லதுகாணும் பொருளா
எதுதானும் உயர்வென்று நிறைகூறவேண்டும்

அழகான நகைசூடி அணியாடை வளைகள்
அலங்கார வகைசெய்து மகிழ்வாதல்போல
வளமான உவமை நல்லெது கையும்மோனை
இதனாலே எழில் செய்து உயர்வாக்கவேண்டும்

தளைசீர் கள்கொடியாக உருவாக்கி ஊஞ்சல்
தனில் ஏற்றி அவளை நான் தாலாட்டவேண்டும்
இமை கொட்டும் விண்மீன்கள் எவைமட்டுமுண்டோ
அது மட்டும் அளவாக கவி காணவேண்டும்

எதுதானும் உனதன்பின் அருளின்றி இறைவா
ஒருபோதும் உருவாகா மனதெண்ணும் கவிதை
எனவே உன் அடிதாழ்ந்து தலை வைத்து இரந்தேன்
கவிபாடி உலகெங்கும் வலம்செல்ல வரம்தா

73. அமும்வரை சிரிப்பேன்!

மனம்கொண்ட துன்பங்கள் மனமேதா னறிந்தாலும்
மகிழ்வென்ற நிறம்பூசிடும்
தினமென்றும் துயர்கூடித் துன்பங்கள் மலிந்தாலும்
தித்திப்பை விழிகாட்டிடும்
வனமெங்கும் முள்போல வாழ்வில்பல் லெண்ணங்கள்
வலிதந்து ரணமாக்கிடும்
இனம்காட்ட முடியாது இன்பத்தை முகம்பூசி
எழில்போல உருமாற்றிடும்

பணமொன்றும் தீர்க்காது பட்டாடை, பல்லக்கு
தலைதூக்கி எவராடினும்
பிணமென்று விதிசொல்லிப் பின்வாசல் வழிவந்தால்
பேசாது உயிரோடிடும்
மணமென்றும் மனையென்றும் மக்கள்மற் றுறவென்று
மறந்தேநம் விழிமுடிடும்
கணந்தன்னில் கரியாகிக் காற்றோடு புகையாகிக்
கனவென்ற நிலையாகிடும்

களவாக எமன்வந்து கயிறானதெறிகின்ற
கணந்தன்னில் எதுகூறினும்
விளையாது பயனேதும் விரைந்தோடி உயிர்சென்று
விளையாட்டு முடிவாகிடும்
களையாது தினம்தோறும் கனவோடு உயிர்கொண்டு
புவிமீது நடந்தோடினேன்
வளமான வாழ்வென்று வருந்தாமல் திமிரோடு
பலநூறு பிழை யாற்றினேன்

எனையாளும் இறைவா நீ இதுகால வரைதானு
மிரு என்றாய் புவிமீதிலே
வினைகொண்டு அழுதாலும் வியந்தேபின் சிரித்தாலும்
வாழ்ந்தேனே அதுபோதுமே
சுனையோடு மீன்துள்ளும் சுழன்றோடும், வலைவீச
தெரியாமல் அதில்மாண்டிடும்
நினையாது ஒருநாளில் நிகழ்கின்ற வாழ்வீது
நிழலாக்கி உயிரோடிடும்

அதுபோலும் விதி சொல்லி அகல்கின்றவரை நானும்
மகிழ்வோடு கூத்தாடுவேன்
புதுநாளில் எந்நாளும் புலர்கின்ற வெயிலோனைப்
போலாகி ஒளிவீசவேன்
மதுவுண்ணும் வண்ணத்து மென்தும்பி எனநானும்
அழகாகப் பறந்தோடுவேன்
பொதுவாக இன்பங்கள் இன்பங்கள் எனபாடிப்
போதும்வரை ஆடுவேன்.

73. கவி பாட மறவேன்

நானெழுந்து நடந்தாலுந் தமிழன்னை
தாள்பணிந்தே நடப்பேன்
கூன்விழுந்து கிடந்தாலும் இன்பத்தமிழ்க்
கொஞ்சுகவி படிப்பேன்
வானெழுந்த வெயில்போயும் காலையிலே
வந்து விடுவதைப்போல்
போனதுபோ லிருப்பேன் பின்னால்வந்து
போற்றித் தமிழ்ப்படிப்பேன்

தேனொழுகும் கனிக்காய் பெற்றவரைச்
சுற்றிய ஐங்கரன்போல்
நானிலம் சுற்றுவதாய் சொல்லியிங்கே
நல்லோரைச் சுற்றிடுவேன்
வானுறை தெய்வவலம் செய்யவெண்ணி
கோவிலைத்தான் சுழல்வேன்
தேன்மலரைச் சுழன்றாடும் வண்டெனவே
தீந்தமிழ் சுற்றிநிற்பேன்

மீனெழுந்து துள்ளும்மேலே மீண்டுமது
நீரினில் தானேவிழும்
மின்னலிடு மேகம்செல்லும் மழைமீண்டும்
மெல்லத் திரும்பிவரும்
என்னமன மெடுத்தாயினும் இன்தமிழ்
சொல்லமறந் தொருகால்
மென்தமிழில் பணிசெய்ய மறந்திந்த
மேனி கிடந்திடுமோ

கற்றிடுவேன் தமிழ்ச்சொல்லை எடுத்தெங்கு
வைப்பதென அறிய
சொற்றமிழைக் கட்டும் வித்தகனாயொரு
சுந்தரப் பாட்டிசைக்க
பெற்றவளை விட்டுப்போவ துவோபுத்தி
கெட்டு மறுகுவனோ
சற்றும்அயரேன் சத்தம்செய்யே னென்று
கத்திக்கத்திச் சொல்லுவேன்

74. கண்விழித்துக் கண்டகனவு

மாலைப் பொழுதினில் ஓர்நாள் - மன
தில் பல எண்ணங்கள் கொண்டு
சாலை வழிதனிற் சென்றேன் - நல்ல
சங்கீதம் கொண்டு குருவிகள் பாட
சோலைமலர் மணம்வீச - நல்ல
சுந்தரத் தென்றல் அதைஅள்ளிப் போக
வேலைமுடிந் தெங்கும் வீடு - செல்லும்
வீறுகொண் டேகும் மனிதர்கள் கண்டேன்.

சீறிச் சினத்தவள் கன்னம் = போல
சிவ்வென்று வண்ணம் எடுத்த தடிவானம்
மாறிக் கிடந்தது வெய்யோன் - இந்த
மண்ணில் கொடுமைகள் தன்கதிர் மீறி
தேறிக் கிடக்குதே யென்று - நொந்து
மேலைக் கடலில் உயிர்விடும் நேரம்
பூரிப்பு டன்மனம் துள்ளி - புள்ளி
மானைப் போலக் குதித்தது கண்டேன்.

அந்தி கருகிடும் நேரம் - இருள்
ஆடி, அசைந்து புவி கொள்ளும் நேரம்
மந்த மயங்கியோர் இன்பம் - கள்ளை
உண்டவன்போல உணர்வதைக் கண்டேன்
செந்தமிழில் இசைபாடி - பல
தெய்வத் திருத்தலம் எங்கும் பண்ணோசை
முந்திஎழ, அந்தமேகம், - அதை
முட்ட எழுந்தநற் கோபுரம் கண்டேன்

இத்தனையும் கொண்டு இன்பம் - நெஞ்சில்
எட்டி அலைமோத என்வழி சென்றேன்
எத்தனையோ அழகாக - இந்த
ஊரை உலகைப் படைத்தவன் செய்தான்
வித்தைகள் அன்றோ புரிந்தான் - என்று
வீறுநடை கொண்டு ஏகிடும்போது
பத்தைசிறு மரக்காடு - அதன்
பக்கத்தி லோர்சுடு காட்டினைக் கண்டேன்

நட்ட நடுவினில் வேகும் - மரக்
கட்டையி னுள்ளே கிடந்தது தேகம்
சுட்டெரியும் தீயின் வாயில் - அந்த
சுந்தர தேகம் எரிவது கண்டேன்
இந்த மனிதனும் நேற்று - இந்த
இன்ப உலகினைக் கண்டுகளித்தான்.
இன்று அவன் வெறும் கூடு - அது
மண்ணில் கலந்து மறைந்திடப் போகுது

அத்தனையும் வெறும் மாயை - இங்கு
ஆடும் களிப்பு நடனங்கள் யாவும்
வித்தகன் ஆண்டன் மேடை - தனில்
வேடிக்கைக்காக விளையாடும் பொம்மை
நித்திலம் என்பது இல்லை - இங்கு
நிரந்தரம் என்பதுசற்றேனும் இல்லை
செத்து மடிந்திட சூழும் - இருள்
மட்டும் நிரந்தரம் என்றெண்ணி நொந்தேன்

பொன்னென பூத்த இவ்வானம், - அதில்
போகும்வெள்ளி மலைபோன்ற வெண்மேகம்,
விண்ணில் பறக்கும் குருவி, - இந்த
வீதி,மரம், ஓடிச்செல்லும் மனிதர்
தண்ணீர்க் குளத்தின் அலைகள், - ஆடும்
அல்லி மலர், கயல்மீன்கள் இவைகள்
கண்மூடும் மட்டுமே தோன்றும் - வெறும்
ஞாலக்கனவுகள் என்பதை கண்டேன்

மாலை முடிந்திருள் கவ்வ - நாம்
பாயிற்படுத்து தூங்கிடக் காண்போம்
காலையில்மீண்டும் எழுந்து - நாம்
கண்ணை விழித்திட இன்னொன்று காண்போம்
யாவும்கனவுகள் கண்டீர் - கண்
முடித்திறந்தென காண்பது ரண்டு.
ஒன்று விழித்திடப் போகும் - இன்
னொன்று விழிகளை முடிடப்போகும்

75. தங்கையின் சோகம்

கண்களில் நீரிடவைத்தவன் யாரோ
காதகனோ அவன் பேரெதுவோ
பெண்ணின் மனம்தனை பிய்த்து எறிந்தவன்
நீதியனோ அன்றி பாவிதானோ
மண்ணில் பெண்ணின் மனம்மெல்லக் கருகிடும்
பஞ்சளவே யதன் வன்மையதோ
எண்ணி மனம் கொள்ளும்வேதனை பாதையில்
கம்பளமோ இன்றிச் செந்தணலோ

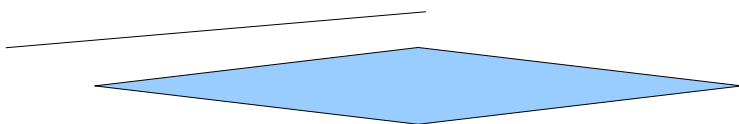
தாமரை பூப்பது தண்ணீரிலே அது
தாழு மெழும் மதைத் தாங்குதம்மா
பூமரம்நிற்பது மண்மீதிலே அதை
மேவிஅலை வந்து தாங்காதம்மா
நாமும் நினத்துப் பிறக்கவில்லை இந்த
நாடுமெண்ணி நடந்ததில்லை
யாவும் நடப்பது நம்செயலா அது
யாரோ நடத்தும் வினோதம்மா

பூவும் அழிந்திடும் வேளைவரை அது
புன்னகை பூக்கத் தவறவில்லை
யாவும் முடிந்தென ஆகும்வரை இங்கு
நாமும் சிரித்திட வேண்டுமம்மா
ஏன்மனம் வாடுது இன்பமுடன்கதை
சொல்லிமகிழ்ந்திட வேணுமடா
மானெனத் துள்ளி மயிலென ஆடியே
மாது நீ புன்னகை பூத்திடம்மா

மெல்லிளம் பூவாக நானிருந்தேன் எந்தன்
 மேலே மிதித்தவர் ஆயிரமாம்\
 கல்லெனவே மனம் ஆகியபின்னரே
 காக்க முடிந்தது வாழ்விலம்மா
 மென்மை யினிமையென் றாயிடினும் அது
 மேதினியின் வெம்மை தாங்காதம்மா
 வன்மை கலந்திட வாழ்ந்திடனும் இது
 வையகம் கொண்ட விதியொன்றம்மா

ஈயைப் பிடித்திடும் பல்லியொன்று அதை
 எட்டி மிதித்திடும் பூனையொன்று
 நாயோ கலைத்திடும் பூனை என்று எங்கும்
 நாட்டில் வல்ல இனம் வாழுதல்பார்
 காயமே கொண்டு மனமழுது இந்தக்
 காலத்தில் ஏதும் நடக்காதம்மா
 பாயப் பதுங்கிட தேர்ந்திடு நீ ஆயின்
 பாசம் மறந்திடக் கூடாதம்மா

கோழியின் குஞ்செழில் மென்மையென்றால் அதைக்
 கொத்திட ஆயிரம் காகமுண்டு
 வாழி புலியென தீரம்கொண்டே அந்த
 வாழ்வில் பெரும்பங்கு மீதியுண்டு
 நாளில் மனதுகள் தேறுவதேயில்லை
 நாட்கள் கடந்திட வேண்டுமம்மா
 வாழி நலமென வாழ்த்தலன்றி வேறு
 வண்ணமறியாத ஏழையம்மா

76. அவளே சக்தி!

உருளும் உலகும் ஓடும்நதியும் ஓங்கிப்பெருகும் கடலும்
புரளும் அலையும் புயலும் பொழுதில்சிதறும் எரியும் மலையும்
கருவும் உயிரும் கனவும் உலகில்காணும் செயல்கள் யாவும்
பெருகும்வண்ணம் உளமே கொண்டாள் அவளே அன்னை சக்தி

தரையும் விண்ணும் தாவும்காற்றும் தாண்டி சென்றால்வானும்
விரையும் அண்டம் வெளியில் பந்தின் குவியல் எனவே சுழலும்
நிரையில் ஓடும் ஒளிவெண்படலத் துறையும் கோள்கள் பலவும்
வரையும் ஒழுங்கில் வார்த்தே செய்தாள் வடிவே அன்னைசக்தி

பனியும் குளிரும்பச்சை இலையும் படரும் கொடியும் தவழும்
கனிகொள் மரமும் காலம்காணும் கனிவேதாரும் வகையும்
தனிமை மனமும் தாங்காநெஞ்சம் தவிப்பும் தாகம்வெறுமை
மனிதம் கொள்ளும் நிலையும் செய்தாள் மங்கா தொளிரும் சக்தி

உயிரில்நின்றாள் ஊனில்சென்றாள் உதிரம் ஓடச்செய்தாள்
வயிறில் பசியும் வாழ்வில்வெறியும் வார்த்தே எம்மைச் செய்தாள்
பயிரில்செழுமை தந்தாள் ஆயின் பருவச் செழுமைதந்தே
உயிரில் தீயை எரியச்செய்தாள் இவளே அன்பின் சக்தி

விண்ணில் சக்தி, மண்ணில் சக்தி, வேகக் காற்றில்சக்தி
அண்டம் எங்கும சக்தி, சிதறும் அனலின் சீற்றம் சக்தி
எண்ணம் கொள்ளும் எதுவும் சக்தி இவளே எங்கும் சக்தி
கண்ணுங்காணா வானத் தொலைவில் காண்பாள்அவளே சக்தி

77. பிரிவென்னும் துயரம்!

நீ அழுதால் நான் வருவேன் அன்பெனும் தேரில் -என்
நினைவழுதால் யார்வருவார் நீயில்லை யாயின்
பூ அழுதால் தேன் வடியும் பூஇதழ் தன்னில் பகற்
பொழுதழுதால் இருள் பரவும் பூமியின்கண்ணில்

மீனழுதால் நீரறியு மாழ்கடல்தன்னில் அந்த
மேகமழை தான்முகிலின் ஊற்றிடும் கண்ணீர்
நானழுதால் நீயறிவாய் நாளதுதன்னில் -இன்று
நாளிலுயிர் வாடுகிறேன் நீயின்றி வீணில்

தாயழுது நான் பிறந்தேன் பூமியில் ஓர்நாள்- ஒரு
தரமழுது நிலம்விழுந்தேன் தரணியில் சேயாய்
வாயழுது சோர்ந்துவிட்டேன் வாழ்வினில் பூவாய் இனி
வார்த்தையின்றி அழுவது என் விதியடி பாவாய்

சேயழுதால் தாயெடுப்பாள் தீர்த்திடச் சோகம் அதை
சேர்த்தணைத்து கொஞ்சிடுவாள் சென்றிடும் கோபம்
நோய்பிடித்தால் தேகம்அழும் நொந்திடும் பாவம் - என்
நினைவழுது நேர்வது உன் நெஞ்சமே கூறும்

பாய்ப்படுத்தால் ஊரழுது பார்க்குமே, காகம்- மாண்ட
பறவைக்காக சேர்ந்துஅழும் பெரிதொரு கூட்டம்
பாய் அலைகள் ஓடியமும் புரள்வது கடலில் - கரை
போயழுது திரும்பிவரும் தனிமையென் தவிப்பில்

தாமரைப்பூ நீரிலாடும் போலது நானும் - இங்கு
தவித்துமனம் ஆடுகிறேன் தாங்கியே நாளும்
நீமறைந்து நிற்பதென்ன நெஞ்சமே இன்னும் என்
நினைவிருக்க வந்துவிடு நிறம்கொள்ள வாழ்வும்

விறகடுக்கி தீயிலிட்டால் வேகுமே தேகம் -சிறு
விரல் நகமும் மிச்சமில்லை சாம்பலே ஆகும்
உறவிருக்கும் போதிலெனில் ஒன்றெனக் கூடு -இந்த
உலகமதில் எதுவும் இல்லை உயிர் சென்றபோது

நிறமழிந்து வெளிவிட்டால் உடலது வீணே அந்த
நினைவழிந்து பிரிந்துவிடும் உலகமே போமே
மறந்து உனைவாழ்த லுண்டோ மனமழ நிதமும் -நல்ல
மாற்றத்துக்கு வழியுமுண்டு மாறிடு மனமும்

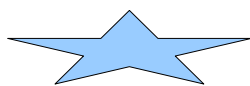
78. கவியும் தமிழும் நானும்

கவி என்ற தேரேறித் தமிழென்னும் உலகோடி
களிகாண மனமாகினைன்
செவி கொள்ள இனிதாகச் சிறிதேனும் பதமாக
செந்தமிழ் இசைபாடுவேன்
புவிவாழும் தமிழன்னை பொழுதேனும் மனம்கோணிப்
போகாமல் மொழி போற்றுவேன்
குவி வண்ண மலர்கொண்டு திருஅன்னை அடிபோற்றித்
தினம்தினம் துதி பாடுவேன்

கவிஎன்னும் சுவைவீணை உணர்வென்ற இழைதொட்டுக்
களிகொள்ள இசைமீட்டுவேன்
புவிமீது தமிழன்னை இருபாதம் அடிமீதில்
போயெந்தன் தலை சாத்தினேன்
குவி வானம் பொழிகின்ற மழைபோல இவன்நானும்
குளர்கொண்ட கவி கொட்டுவேன்
செவிதன்னில் இனிதென்று செந்தமிழ்ச் செல்வியும்
சிலிர்த்திட உணர்வேற்றுவேன்

பழம்தேனும், வெல்லமும் பாகும் கலந்து ஒரு
பாலிட்ட இன்ப சுவையில்
விழைந்தோர் கவிசெய்து வீரமகள் தேவியவள்
வேண்டுவரை ஊட்டி நிற்பேன்
குழைந்தமுது உண்டவளை கொண்டைக்கு மலர்கூட்டி
குழுத மலர்ப் பாதம்தன்னில்
தளை சந்தமணி சிலம்பு தான்கொண்டு எழில்கூட்டி
சாமரையும் வீசியே நிற்பேன்

துள்ளியுமே ஓடிவரச் சுந்தரமாய் பாட்டினிலே
சொல்லாலே தாளமுமிட்டுத்
தெள்ளிசையைத் தென்றலென தேகம்தனை வருடியவள்
தீந்தமிழின் தாகம் தீர்ப்பேன்
புள்ளினமும் இசைபாடப் பூவண்டு சுதிசேர்க்கப்
பொன்மாலை இளவேனிலில்
அள்ளியொரு ஆயிரமாம் அழகான கவிசொல்லி
அழகென்றே தமிழ் பாடுவேன்

79. நானல்ல அவளே !

கருவாய் உதிப்பாள் கணமே வளர்வாள் கவிதையென மலர்வாள்
தருவாள் மனதில் சுகமும்இதமும் தமிழாம் இவள் எழிலாள்
சிறுவாள் கொண்டே எதிரே நின்று சீறும்பகை முடித்து
பெருவாழ்வெய்த செய்வாய் என்றாள் பேசுந்தமிழ் எனக்கு

வருவாய் எந்தன் திருவே உருவே வாசல்தனைத் திறந்து
மருவாய் எனது மனதில் என்றும் மறையா தொளிவிளக்கு
உருவாய் உள்ளத் தெழுவாய் நடப்பாய் உள்ளம்தனில் இருந்து
பெரிதாய் நதியாய் பெருகித் தமிழாய் பொங்கிவழிந்தோடு

புகழும் பணமும் பொய்யா யுழலும் புவிதானோர் துரும்பு
நிகழும்வாழ்வில் நினையா தவளை இருப்பவனோ விரும்பு
இகழும் பொழுதும் ஏற்றும்பொழுது எண்ணாதெனது என்று
முகிழும்மனதின் தமிழாம் அவளே முழுதும் எனக் கருது

தமிழோஎந்தன் திறமையன்று தலைமேல் கனம் இறங்கு
அவளே வந்தாள் அருகேநின்றாள் அன்னைத் தமிழ்ப்படித்து
குமிழ்வாய் உதிரும் குரலை எழுதாய் என்றாள் எனைக்குறித்து
கமழ்பூ மலராய்த் தமிழில் கனிந்தாள் கவிதைக் கிவள் பொறுப்பு

80. மன்னவனோ இவன் !

கோவிலோ கூடமோ மாளிகையோ -இது
கொற்றவன் நிற்கவே மாடமதோ
மாவிலை கட்டிய தோரணமோ -இம்
மன்னவன் சாயச் சிம் மாசனமோ
தேரிலே சுற்றிடும் ஆனந்தமோ -அது
தென்றலேறி விளையாடிடுதோ
பூவிலே தொங்கும்பல் மாலைகளோ -இடை
பூத்ததும் வானத்துத் தாரகையோ

ஏறியே ஓடத்தான் மேகங்களோ -இந்த
ஏழையை சுற்றிநல் தேவர்களோ
கூறியே கொட்டினர் பூமழையோ -இவன்
கொண்டது வாழ்வில்அரி தல்லவோ
பேறிலே நல்லதோர் பேறிதுவோ -அவன்
பிரம்மனும் எண்ணாப் பெருங்கொடையோ
மாறியே கொள்ளும் பகலிரவோ -இம்
மாற்றம்மென் வாழ்வில் பெருங்கனவோ

அன்பினில் இனிய செந்தமிழே -என்
ஆவி கலந்திட்ட பொன்மகளே
என்பிலும் ஊடேஓர் தீளரிதே -இதில்
இன்ப நினைவும் பெருகிடுதே
பொன்னெனும் வெண்ணிலா பூத்திருக்க -அயல்
பொய்கையில் நீரலை ஆர்ப்பரிக்க
சின்னஇசை பாடித் தென்றல்வர -அதில்
செவ்விதழ் பூமணம் சேர்ந்துவர

மின்னும் வண்ணவெடி மத்தாப்பென என்
மேனியும் இன்பமாம் பூச்சொரிய
கண்ணிலே ஆனந்த நீர் பெருக -இது
கனவேயென் றென்மனம் கேலி செய்ய
தன்னிலே சொர்க்கம் தரைநழுவி..வந்து
தாமுதே காலடி தாங்கிடுமோ
என்னிலேஅன்பு கொள் செந்தமிழே இனி
இங்கிவன் உன்மடிப் பிள்ளையன்றோ!

81. உன்னை நீ மாற்று!

அன்பான உள்ளங்கள் கண்ணாடிபோலெதிர்
ஆழம் புரிந்துகொள்ளும்
முன்னாலிருப்பதை காட்டிவிடும்
முகத் திரைக்குள் ஊடுருவும்
பின்னால் நடப்பது ஏதறியோம் -சிலர்
பேச்சு மயக்கிவிடும்
தன்னால் நடப்பது யார் நிறுத்த இந்த
தாரணியில் முடியும்

கால்வைத்துப் போன திசையினிலே சில
கல்லுமிடித்துவிடும்
ஜில்லென்று மேனி துடிதுடித்து ஒரு
சொல்லும் பிறந்துவரும்
அல்லலுற்று மன மேடையிலே சில
ஆட்டங்கள் கண்டுவிடும்
வல்லென வாழும் அவ் வாழ்வுக்கல்லால்
பல நெஞ்சங்கள் ஏனோஅழும்?

வில்லைவளைத்தவன்முல்லை மலர்கணை
விட்டிடும் மன்மதனால்
எல்லையற்ற சுகம் எண்ணி மனதினில்
இன்பக் கனவுவரும்
கல்லும் கரைந்து கணம் தடுமாறிட
காட்டினில் தீளியும்
இல்லையென வாழ்வு ஆகி உயிர் துடித்
தேங்கிடும் நாளும்வரும்

தொல்லை தரும் இந்தவாழ்வு கசந்தொரு
தூர நினைவுவரும்
எல்லைகடந் தந்த வானில் கலந்திட
ஏனோமனம் இசைக்கும்
கல்லை இணைத்தொரு கடல்குதித்திட
காணும் இதயம் சொல்லும்
நல்லவர் நட்புமில்லாத மனம்தன்னை
நாடி இருள்மயக்கும்.

சொல்லும் இனியதோர் சுந்தரத்தேனியை
செவியில் கேட்டுவிடு
செல்லசிறுவர் மழைலையிலே உந்தன்
சிந்தனையைச் சிதறு
நல்லதமிழ்கவி நாளும்படித்து ஓர்
வல்லமனது கொள்ளு
வாழ்வின் கசப்பினை மாற்று திடமுடன்
மற்றொரு பாதை செல்லு

82 . கவலை மாற்று கண்ணா!

மொட்டாய் பூத்து மெல்லத்தோன்றி மண்ணில் வந்த கண்ணேயுன்
வட்டக்கண்கள் பார்த்தேன் அங்கு வாழும் சோகம் ஏனையா
தெட்டத் தெளியும்வானத் திங்கள் தோற்றும் வதனம் தீயாலே
பட்டுக்கருகும் பூவாய் சோர்ந்தாய் பாட்டுச் சொல்வேன் கேளாயோ!

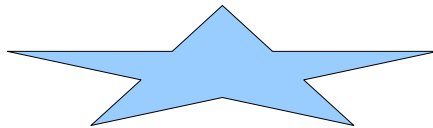
பட்டும் பாயில் மெத்தை என்று பாரில்வந்தாய் கண்ணே கேள்
கொட்டிப்பனியும் கூதல் உண்டு கொஞ்சம் எண்ணிக் கொள்ளடா
மொட்டும் மலரும் பூக்கள் உள்ள மேதினியில் மெல்லவே
தொட்டுப்பேசும் தென்றல் உண்டு வெட்டும் வண்டும் உண்டடா!

கட்டில் மட்டும் வாழ்வு இல்லைக் காதல் கொண்ட நெஞ்சங்கள்
மட்டுமல்ல மண்ணில் இன்னும் மாயம் உண்டு மைந்தனே
சிட்டுக்குருவி பாடல் கேட்டுச்சிந்தை மயக்கம் கொள்ளாதே
முட்டிக் குதறும் காளை பின்னால் மெல்லச்சேரும் தள்ளாதே

வெட்டும் வாழும் குத்தும் ஈட்டி வைத்தே பலரும் நிற்பாரே
பொட்டும் வைத்து பூவைக்காதில் சுற்றி செல்வார் காண்பாயே
எட்டும் ரண்டும்பத்து என்று எண்ணிப் பாடம் சொன்னாலும்
வட்டம் ரண்டாய் எட்டைமாற்றி வார்த்தை பொய்யாய் செய்வாரே!

சொட்டுக் கண்ணீர் விட்டுக்கொள்ளச் சேர்த்துவை நீ பின்னாலே
விட்டுக்கொள்ளும் வேளை நூறு வாழ்வில்தோன்றும் வையமே
பட்டும் எண்ணம் சோராதே நீ பாதைகண்டு முன்னேறு
தட்டித்தாசாய் எண்ணித் துன்பம் தன்னை விட்டு ஈடேறு

சட்டம் உண்டு சதிகள் உண்டு சங்கதிகள் நூறுண்டு
திட்டமிட்டு வாழ்வை கொண்டு தீரத்துடன் முன்னேறு
வெட்டும் மின்னல் வீழுந்தலையில் வேண்டாமச்சம் என்றேயோர்
சுட்டிக் கவிதை சொன்னார் அங்கே சொல்லும் தீரம்கொள்வாயே

83 ஏங்கவைத்த பொற்காலம்

ஏங்கவைத்த பொற்காலம் தலைப்புக்குள்
இப்படி எழுதக்கூடாதா என்ன??

பொன்னு வனத்திலோர் பாண்டி -அவன்
போயொரு நண்பனின் வீட்டினில் தேடி
நன்கவிநூல் ஒன்றைவாங்கி -அதை
நாலுநாள் என்றே இரவலும் கூறி
தன்னுடை இல்லமும் வந்தான் -அதைத்
தேடியோர் பக்கத்தில் பத்திரமாக்கி
பின்னர் படித்திட எண்ணி விட்டு
போய் முகம்நீரில் கழுவிடச்சென்றான்

கட்டிய வள் அதைக் கண்டாள் -எண்ணிக்
காரணமேது மறைத்திட வென்றே
எட்டி அதைக் கையில் தூக்கி -அதன்
இட்டபெயர் கண்டாள் பொற்காலமென்று
குட்டிக் கவிதைகள் கண்டே - அதைக்
கொண்டுபோய்த் திண்ணையில் நின்றுபடித்தாள்
சற்று மணித்துளி செல்ல பாண்டி
சத்தமிட்டே கூவ பொற்கவிநூலை

வைத்துவிட்டு உள்ளே சென்றாள் =அங்கு
வந்த பழம்நூலை விற்றிடும் பையன்
சத்தமில்லாமல் கைக்கொண்டு -கணம்
சந்து தெருவில் மறைந்தவ னானான்
பித்துப் பிடித்துக் கணவன் - கோபம்
பேச்சில் எழுந்திடக் கண்டு சிலிர்த்தாள்
வைத்தநூல் எங்கேடி போச்சு என்ற
வார்த்தை கேட்டுத் திரும்பி நடந்தாள்

அள்ளி வீசும் சினம் கண்டு -அவள்
ஆடிப் பயந்து திண்ணை திரும்ப
கொள்ளி அனல் சுட்டதாக வாய்
கொஞ்சமலறித் திகைத்துமே நின்றாள்
அஞ்சிக் கலங்கிட நின்றாள்- நெஞ்சை
ஏங்க வைத்த பொற்காலம் ஈதெங்கே
கொஞ்சம் அலறலைக் கேட்டு -அயல்
கூடி வந்தவனை ஏக்கத்தில் பார்த்து

அஞ்சுகம் நெஞ்சு துடிக்க -- ஏங்க, (என்னங்க)
வைத்த பொற்காலம் தெங்கேதான்போச்சு
மிஞ்சி ஒருமுறைதாண்டி நம்மை
ஏங்க வைத்தபொற் காலம் வந்தேகும்
கெஞ்சி கூத்தாடியே வாங்கி நானும்
கொண்டு வந்தேன் பாரு உன்னையும்நம்பி
அஞ்சு வயதினில் இல்லை -இன்று
வந்த பொற்காலமும் போச்சடி என்றான்

84. வராத வசந்தங்கள்

வரமொன்று வேண்டினேன் பெண்ணே -நல்
வடிவே நல்வாடாத மலரே செந்தமிழே
உரம்கொண்டு நான் பாடி உயிரே - உன்னை
உலகெங்கும் இல்லாத உயர்வாழ்வு தந்து
பரவிடும் உயர்வான மங்கு -நீள்
பரந்தோடும் மேகமாம் பஞ்சென்ற தேரில்
விரைந்தோடி விளையாடச் செய்யும் -அந்த
விதமான உயிரின்பம் விளைந்தாக வேண்டும்

மணம் கொண்டமலராகும் உந்தன் -மீது
மாறாத அன்பெனும் சுவைகொண்டுநானும்
குணம் கொண்ட வண்டாகக் கூடி - ஒரு
குறைவற்ற இன்பங்கள் பெறவேண்டும் ஆடி
பணமென்று பின்னோடும் பூமி - இதில்
பண்பான உள்ளங்கள் குறைவென்று ஆகி
வனம் கொண்ட விலங்கான வாழ்வில் - வேறு
வகையாக நான் மாறும் வாழ்நிலை வேண்டும்

திசையெங்கும் சுழன்றோடும் காற்றில் -நீயும்
திருமேனி சிறகுகள் கொண்டே பறந்து
அசைந்தோடி வலம்வந்து புவியில் - கண்ணே
அயர்வாக குளிரோடும் ஆற்றோரம் நிற்க
பிசைந்தாசை ருசியோடு அமுதம் - நான்
பேசுந்தமிழ்கொண்டு பாவென்று ஊட்ட
இசைகொண்டு நீபாட நானும் - மாலை
இரவாகும்வரை நின்று இன்பங்கள்கண்டு

ஒளிந்தோடிப் பொழில்தன்னில் ஆடிஓர்
உணர்வோடு களித்தேநல் எழில் தன்னைநாடி
களிகொண்டு திரிந்தாட வேண்டும் - வாழ்வு
கனவாகிப் போகாமல் விடிந்தே எழுந்தால்
அழிகின்றவாழ்வாக வேலை - அடிமை
ஆகின்ற நிலைவீடு பிள்ளைகள், நூறு
பழி சொல்லும் மனையாட்டி கோவம் -இன்னும்
பக்கத்து அயல்விட்டுப் பாவங்களாக

கிலிகொண்டு வாழ்ந்திடும் கோலம் - ஒரு
கீழெண்ணம் பணம்பேட்டை கூடாதகூட்டம்
பலிகொண்டும் எவரையும் பார்க்கும் -ஓர்
பரிதாப நிலைகொண்ட வாழ்வதும் வேண்டாம்
நிலைமாற்ற வேண்டினேன் விதியே -அதை
நிச்சயம்மாற்றிடு நினையன்று கேட்டும்
வலிகொண்டுவாழ்கிறேன் இன்றும்- ஏன்
வாரா வசந்தங்கள் வாழ்வில் நிறைத்தாய்?

85. அழுவதும் ஏனம்மா?

கண்ணே கனியமுதே கனிமலரே வாடுவதேன்
வண்ணமுகம் சோர்ந்து வாயமுது கதறுவதேன்
பொன்னே நீயமுதால் பூக்கள்மனம் நோகும்டி
தண்ணீர் அலையடித்து தாங்காமல் ஆடுமடி

வாடுவதென் மலரென்றால் வையகமே இருளாதோ
ஓடி எரி வெயிலோனும் ஓங்குமலை ஒளியானோ
பாடுவது குயிலென்றால் பைந்தமிழும் உருகாதோ
பனியுருகிக் குளிரெடுத்து படர்காற்றும் வீசாதோ

தேடுவது எதுவென்று திங்கள் வந்து கூறாதோ
தென்திசையின் காற்றெழுந்து சேதிசொல்லி ஓடாதோ
நாடுவது என்னவென்று நல்வார்த்தை கூறாயோ
நல்லதொரு வழிபிறந்து நானிலமும் வாழ்த்தாதோ

ஏடுவரும் கவிதனிலே இழைவதென்ன? எழுமுகிலே
ஓடுதொடு வெண்ணிலவை ஊறுங் கண்ணீர் துடைக்க
காடுவழிப் பாதையிலே காணும்முள் குத்தியதோ
பேடன்னம் சோர்ந்துநடை பிழைப்பதென்ன பேசாயோ

தேவரருள் கூட்டும் திங்கள்மனம் பூக்கட்டும்
பாவமங்கு போகட்டும் பனித்தவிழி சிரிக்கட்டும்
பூமலர்ந்து பொங்கட்டும் புதியநதி துள்ளட்டும்
தாவுமயில் தோகைதனை தான்விரித்து ஆடட்டும்

இருள்மறைந்து ஒளிரட்டும் இன்பகீதம் இசைக்கட்டும்
கருமைதீயி லெரியட்டும் கனவுகளும் பலிக்கட்டும்
ஒருமை ஓங்கி உள்ளமதில் உற்ற அன்பு பெருகட்டும்
பரிதிபோல் ஒளிபிறந்து பாசவாழ்வு ஜொலிகட்டும்

86. விழிகாள் பொறுமின்!

நிறுத்திடு கால்கள், நீயும் நெருஞ்சிமுள் நிறைந்தபாதை
நேரிலே உள்ளதாயின்
உறுத்திடும் இன்னல் யாவும் உனக்கல்ல கொள்வதெல்லாம்
உயிருக்கே ஆகுமென்ப
கறுத்திடும் பாதையென்றால்; கண்களின் தவறுமல்ல
காரிருள் தந்தவாயார்
பொறுத்திடு நெஞ்சே நீயும் புவியின்கூழ் கருமை யாவும்
பொழுதுது விடியப்போகும்

சரித்திரம் என்ன சொல்லும் சாட்சியம் என்னசொல்லும்
சற்றுநீ நின்று யோசி!
கருத்திலே சிந்தைகொண்டு கால்களே மெல்லப் பாதை
கருதி நீநடந்து செல்லு
உருத்தெரி யாதஉள்ளம் ஒருதரம் இங்குகாட்டும்
மறுகணம் அங்குஎன்னும்
வருத்திடும் பாதைகண்டு வழிநட இருளென்றாயின்
வருமொளி கண்டுசெல்லு!

கருத்தரி காலம் தொட்டு கால்களும் நெஞ்சும் கண்ணும்
காதலர் ஆயின்பேதம்
இருப்பது உண்மையன்றோ இகமதில் இதுவும் வாழ்வின்
இடைஞ்சலென் றாகுமிங்கே
தெருத்தெரு வீதியெங்கும் திகழ்ந்திடும் குழிகளெல்லாம்
தெரிவதும் இல்லை மீண்டும்
இருள்செல்லத் தீபம்கீழை ஏறிடும் வான்கறுப்பும்
ஏகிடப் பாதைதோன்றும்

கண்களே பொறுமின் காலம் கனிந்திடும் கதிரின்உதயம்
கடுதியில் நேர்வதல்ல
விண்களை கூடும்வேளை வீரிடும் புள்ளினங்கள்
வியனுறும் வண்ணம் வானில்
தண்ணொளி தோன்றப்பூக்கும் தாமரை தலைவன்காணத்
தலையணை கசந்து மாந்தர்
மண்ணிலே காலை ஊன்ற மளமள என்றுஓசை
மானிட வாழ்வுஓங்க

மென்னொலி கீதமுடே மலர்களும் பாதைவீழ்
மன்னவன் போலநீயும்
மின்னலை ஒத்தவாறு மிளிர்வுடன் வேகமிட்டு
மேதினி எங்கும் செல்வாய்
தன்னிலை கொண்டுநீயும் தவித்திடல் நிறுத்துவாயித்
தளர்வது வேண்டேலிந்த
பொன்மொழி கேளாயென்றால் பேதையாய், நெஞ்சின்மாயை
புன்மொழி கேண்மின் தீதே?

87. சிரிப்பும் அழகையும்!

நீலமுகிலோடும் வானிலெழுந்திடும்
நித்திய சூரியனே - நினைப்
போலும் ஒளியுடன் வாழும்மனிதரும்
பாரிலிருக் கையிலே
கால விதியிதோ மாலைமதி கெட்டு
காணும் பிறை யொளியாய்-பலர்
கோல மழிந் துயிர் கொள்ளும் துயருடன்
கூடியிருப்ப தென்ன?

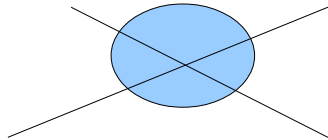
மாலை மலர்ந்திடும் பூக்களும் உண்டதை
மேவி இருள் பரவும் - அதி
காலை மலர்களின் வாழ்வு ஒளிர்ந்திடும்
காணும் இரண்டுவிதம்
சாலை யோரம்மரம் கீழும் வாழ்ந்துவரும்
சந்ததி யொன்றிருக்கும் - பக்கம்
மேலு யரும்மாடி மெல்லிய பஞ்சணை
மீது துயில் சிலர்க்கும்

கானமிடும் நல்ல வானில் குருவிகள்
ஊர்வலம் செய்யழகும் அங்கு
கூனல் நிமிர்முகில் கூட்டங்கள் பஞ்சென
கோலமிடும் எழிலும்
தேனொளி மின்னிட வானிடை ஆயிரம்
தீபங்கள் வைத்தவளோ - மன
மானது ரம்மிய மாகக் களித்திட
மஞ்சள் நிலவு வைத்தாள்

ஆனதி வைசெய்த தேவியும் ஏனங்கு
அத்தனை கோபங்கொண்டு - பல
மான இடியுடன் பூமிஅதிர்ந்திட
மின்னலை கொண்டுவைத்தாள்
வானம் அழுவது போல மழையுடன்
வாரிப் புயலடித்து - பெரி
தான முரண்படும் பேய்மழை ஊதலும்
ஏனோ நிகழவிட்டாள்

பூவழுதால் இதழ்தேன்வழியும் அதைப்
பூவுலகே யறியும் - அலை
மேவுகடல் மீது மீனழுதால் அலை
யோடு கலந்துவிடும்
தாவும் முயல் என்றும் தாவியோடவேண்டும்
தப்பிப் பிழைப்பதற்கும் - விதி
யாவும் குறையின்றி சாதுவெனப் பிறந்
தாலும் துயர் இருக்கும்

பூவும் உதிர்ந்திடப் பொல்லாப் புயல்வந்து
பற்றிடத் தேவையில்லை - மலர்க்
காவும் மலைதொட்டு வீசும்தென்றல் தொட
வீழும் விதிமுடியும்
நோவும் அழுதிட நூறுதுன்பங்களும்
நெஞ்சில் குடியிருக்கும் -இதை
யாவும் அறிந்திடில் தோன்றும் எண்ணங்களில்
உண்மை நிலைதிகழும்

88. சிரித்திடு மகளே

நீலப் பெருவானில் நிற்கும் வெண்தாரகை

. நின்று சிரித்ததுவோ - நறுஞ்

சோலை நிறைமலர் சுந்தர மென்னிதழ்

. சொல்லும் சிரிப்பிதுவோ

ஓலையிடை தென்னங்கீற்றி லொளிந்துநின்

றோடும் மதி சிரிப்போ .விழி

போலும் கயல்துள்ளும் பொன்னெழில் நீரலை

. போடும் நகைஒலியோ

வாழை மரங்களில் வந்துநீளும் குலை

. வைத்த முன் பூவரிசை -அதன்

ஏழைச் சிரிப்பினைக் கண்டனயோ - கனி

. இன்சுவைப் புன்னகைத்தோ

கீழை வயல் மேடு கோபுரவீதியில்

கூத்தடிதாடும் மந்தி வந்து

வீழ்பொலிந்த கனிஉண்டு ஆனந்தம்

வேளை என்றாடியதோ

பச்சை வயல்வெளி முற்றும் நிறைகதிர்

. பட்ட இளம் தென்றலில் - கதிர்

சச்சச் சரளனச் சுற்றிவளைந் தயல்

. சாய்ந்து சிரித்தனவோ - இடை

மிச்ச இரும் பனல் செம்மைகொள்ளப் பெரும்

. பட்டறை பையன் அதை -ஊதி

அச்சென ஆக்க அடிக்க தணல் தெறித்

. தங்கும் சிரித்ததுவோ

கானகத்தே நின்று ஆடும் மரங்களும்

. காணும் பசும் இலைகள் - நெடு
வானமதின் விழும்நீர் துளியில் பட்டு

வாட்டம் கலைந்தபடி

தானுமாடிக் கிளை தொங்கிடும் பூக்களும்

. தாங்கிச் சிரிசிரித்து எழில்

ஆனதிந்தப் பெரும் பூமரச் சோலையும்

. ஆனந்தக்கூத்திடுதோ

அத்தனை கொண்ட சிரிப்பு மியற்கையின்

. அன்புடை வாழ்த்துக்களோ - இவை

முத்து மாலையிடை கோர்த்த மணிகளென்

. ரத்தின ஆரங்களோ

புத்தம் புதிதென பூமியில்வந்தஎன்

பத்தரைப் பொன்மகளே -நீயும்

கத்தி அழுங்குரல் விட்டுச்சிரித்திடு

அற்புத பூமியிதே

89. பெண்ணெனும் சிலை

கருவில் உருவைக்கொண்டே - அன்னை
கையில் தவழ்ந்து வந்தோம்
உருகும் அன்பைக் கண்டோம் - அவளின்
உள்ளத் துறைந் திட்டோம்
பருகும் உணவைத் தந்தவளோ - எமைப்
பாசங் கொண் டருகில்
கருணை வடிவாய் நின்றனைத்தாள் - இரு
கண்கள் எனக்காத்தாள்

அம்மா எனுமோர் தெய்வமகள் - அவள்
ஆண்டவன் மறுவடிவம்
நம்மை ஆக்கவும் உலகினிலே - பின்
நலமாய் காத்திடவும்
வெம்மை கொண்டயல் தீமைவரின் - அதை
வெயிலா யெரித்திடவும்
அம்மை அருளால் முத்தொழிலும் - அவள்
அகிலம் கொள்ள வந்தாள்

பெண்ணாய் முதிர்வில் தாயாவாள் - அவள்
பெருமை கொண்டிருவாள்
மண்ணில் தாயென ஆகும்வரை - அவள்
மங்கை சிறுவயதாள்
எண்ணிப்பார் எவள் சின்னவளும் - வளர்ந்
தொருநாள் தாயாவாள்
கண்ணை இமையாய் காத்திருவோம் - எதிர்
காலத் தாய் இவளாம்!

விண்ணில் சுழலும் புவிவாழ்வில் - அவள்
வேட்கைப் பலியிடவும்
பெண்மை இழிமை செய்வதுவும்- அவள்
புனிதம் அழிப்பதுவும்
எண்ணித் தலைமுறை காத்திடுவோம் - அவ்
விம்சைசெயல் நிறுத்த
கண்ணீர் சிந்தாக் காத்திடவும் - இக்
கணமே திடம் கொள்வோம்

எம்மைப் படைத்த போதினிலும் அவள்
உணர்வில் மலராவாள்
வெம்மைச் சூரியன் ஆனவளோளம்
முன்னே நிலவானாள்
பொம்மை கற்சிலை செய்துவிட - நாம்
பிடிக்கும்உளி வடிவம்
அம்மை இவளது வாழ்வுருவை நாம்
ஆக்கும் சிற்பிகளாம்

மண்ணைப் பிடித்திட வரும்பானை - போல்
மனங் கொள் உருவெடுப்பாள்
திண்ணம் கைகளில் உளிகொண்டே செயல்
தேர்ந்தே கலைவடித்தால்
எண்ணத் திருப்பது உருவாகும்திரு
மகளாய்...! எழிற்சிலையாய்!
வண்ண திருமகள் வாழ்வில் நாம் - பல
வளங்கள் உருவமைப்போம்

90. இணையக் கடலில் நீந்தி

அவள்;

காடுமாலை சுத்திவந்த காத்துப்பட்டுதோ -இல்லை
கண்டபேய்கள் மோகினி உன் கைபிடித்ததோ
நேத்துவந்த மூத்தமாமி கண்ணுபட்டுதோ -நீயும்
ராத்திரிக்கு நாலு தும்மல் போட்டதேனையா

அவன்:

காத்துமில்ல கருப்புமில்ல கண்ணு செல்லமே -ஒரு
கற்பனையும் தேவையில்லை கவலைகொள்ளாதே
நேத்துவலை வீசி நானும் இணையசாகரம் -மூழ்கி
நின்றதாலே தும்மல் நாலு போட்டேன் கேளடி

அவள்;

ஆத்து மீனு சந்தையிலே அள்ளக் குவியுது -நீயும்
அலைஞ்சு வலை போட்டதாலே என்ன ஆச்சுது
நேத்து நீரில் நின்றதாலே நெத்தி சுடுகுது -கொஞ்ச
நேரம் சொல்லு கேக்க வேணும் நெஞ்சுதுடிக்குது

கூத்தடிச்சுக் குளிரில்நின்னு தேகம் கெட்டுது -நீயும்
கொண்டதூக்கம் ராத்திரிக்கு பாதிபோச்சுது
மாத்தி மாத்தி கணனி போட்டு காலம்போகுது -இந்த
மாமன் செய்யும் சேட்டைகாணக் கவலையாகுது

அவன்:

ஊத்து நீரு தண்ணி என்று உளறி வைக்காதே=-நானும்
ஓடிநீரில் நீந்தவில்லை உலக வலையிதோ
பாத்துநில்லு இண்டநெற்று போட்டுகாட்டுறேன் அடி
பாவி மீனுக் காகவில்லை பாட்டு எழுதுறேன்

பாட்டு நாலு எழுதி நெற்றில் போட்டு வைத்தேண்டி

-இதோ

பாரு உந்தன் துன்பம்போகும் விட்டுத் தள்ளடி
நெட்டில் எந்தன் பாட்டு பாரு போட்டிருக்கடி -அது
நீயும் வந்து காண உந்தன் நெஞ்சில் மகிழ்வடி

வாழ்த்துஎன்று சொல்லி என்னை வானம் தூக்கியே -பல
வண்ண மாலை போட்டதாக தேவைதைகளே
பூத்த வெள்ளி தாரகைகள் கூட்டமுன்னிலே -என்னைப்
போகவிட்டு இன்பமிட்டார் பொறுக்குதில்லையே

(துள்ளி ஆடுகிறார்)

அவள்:(மனதுள்)

பாவி இந்தமனுசன் புத்தி பேதலிச்சுதோ ஒரு
பைத்தியமோ குழந்தையாகக் கூத்தடிக்குதே
ஆவி ஏதும் பட்டு நிலைமைஆகிப்போச்சுதோ நாளை
ஆனைமுகன் கோவில் போயி நூலுகட்டணும்

91. சக்தியே, காத்திடுவாய்

தெள்ளெனும் நீரினில் கல்லைஎறிபவர்
தேங்கிக் கிடக்கையிலே எந்தன்
உள்ளமது கொல்ல வெள்ளங் கரைபுரண்
டென்னை இழுக்குதம்மா
கள்ளமதுஇல்லை கால்கள் நடந்திட
காணும்பெரு விசையாய் - அலை
துள்ளித் துள்ளி திரை வெள்ளம் கடலெனத்
தள்ளி விழுத்துதம்மா

சொல்லின் பெரிதெனப் பன்னெரும் துன்பங்கள்
சுற்றிக் கிடக்குதம்மா- இந்த
வல்லமனதினை வாழ்வின் இழிமைகள்
வந்ததே யசைக்கு தம்மா
கொல்லு மனங்களின் கோடரி வீச்சுக்கள்
கொட்டு மிரத்தமின்றி - உள்ள
பல்லு முடைபட வீழ்த்தியதாய் எனைப்
பக்கமுருட்டுதம்மா

நில்லுஎன எந்தன் நெஞ்சைநிறுத்தியும்
நல்லதை கொள்ளுகிறேன் -அவை
கல்லில் கட்டிக் கடல் தள்ளிடினும் வந்து
காத்திடுங் கைகளம்மா
வெல்ல முடியுமா வேதனைஎன்றிட
வீசும்கயிறாய் அன்பு- எனை
அல்லல் குளத்தினுள் ஆழ்ந்து விடமுன்னர்
ஆருயிர் காக்குதம்மா

அன்புதனை மனம் என்றும் மதித்திடும்
ஆனவழி சரிதான்- உண்டு
என்பதைக் காட்டிடில் எந்த இதயமும்
அந்த இறைவடிவாம்
தன்னிலை தானுணர்வென்பது சற்றுப்பின்
தாமதமே, பெரிதாய்- அதில்
முன்னுரிமை கொண்டு மோக இருள் வந்து
முற்றும் கறுத்துவிடும்

92. இரு கவிகள் மோதும்போது

மலரோடு மலர்மோதும் இதழ் நோவு பெறுமோ
மலர்கொண்ட இதழ்தன்னில் ஒருகாயம் வருமோ
அலர்கொள்ளு மிதழ்மென்மை அதுபோலு முள்ளம்
கலைவானில் எதிர்மோதும் களிப்பானதன்றோ

மதுவான தனையேந்தும் மலர்கொண்ட மென்மை
அதுபோல கலைதேர்ந்த உளம் கொண்ட தன்மை
எதுவாக இருந்தாலும் இவர்கொள்வர் மேன்மை
இதுதானே தமிழ் கொண்ட இணையற்ற தகமை

கவியென்ப தழகான கலைவண்ணப் பூக்கள்
புவிமீது எழுகின்ற பொழில்நீரின் அலைகள்
குவிந்தாடும் மலர்போலக் கொள்ளும் பல்வண்ணம்
அவிழ்ந்தோடும் அலைபோல அழகாக விரியும்

இரும்பான தழல்சேர எழிலான தொன்றாய்
கரும்பாலை நெரிந்தாலே கனிபோன்ற இனிதாய்
வருமாதல் போலெம்மை வளமாக்கும் கவியாய்
உருவாக்கும் தமிழன்னை உளம்வாழ்த்துகின்றேன்

93. நீதி கேட்ட தேவதை!

1. வினை வந்தது

கண்கள் சிவந்திட நெஞ்சம் கனந்திட
காண்பது யார்இவளோ?
பெண்ணின் குணமிழிந் தென்னைக் சினந்திடும்
பேதையின் பேரெதுவோ ?
வண்ண முகம்பெருந் தீயெழுந் தாடிட
வந்தவள் யார்மகளோ?
எண்ண மெடுத்தவள் என்னநினைத்தனள்
எப்படிச் சொல்லுவளோ?

மின்ன லெனவந்து நின்றவளே யுந்தன்
மென்முகம் வாடுவதேன்?
நன்னரும் மேனி நலங்கெடக் கோபமுன்
நெஞ்சி லெழுந்ததுமேன்?
”பன்னுரும் சேனை படையெகாண்டு வீரம்
பகை வென்ற தால்மனதில்
என்னரும் வாழ்வு இழந்திடச் செய்திடல்
எண்ணுவ தாகிடுமோ?”

அன்னவள் பேச்சில றிந்திட ஆ இவள்
அந்தியில் தாமரைகள்
பன்னள வென்று செறிந்த பளிங்கென்னும்
பொய்கையில் நீந்தியவள்
முன்ன ரெழுந்தவெஞ் சூரியன் மாலையில்
மேற்கில் சினமெழுந்து
தன்னிலை கெட்டு தணல்கொதி கொண்டு கடல்
கண்டு வீழுகையில்

மென்தளிர் மேனியில் தொட்ட களிப்பினில்
துள்ளிடும் நீரலைகள்
வந்து கரைதனில் மண்ணி லுருண்டு விரைந்து
புரண்டுசெல்ல
விந்தை பொலிந்திட வானக் குளத்திலோர்
வெண்மதி நீந்துவதாய்
இந்த மகளிள மான்குளிர்ப் பொய்கையில்
இன்பநீராடக் கண்டேன்

கண்கள் மறந்துமே சிந்தை யிளந்தவள்
காரிகை யின்எழிலில்
அண்ணள வாயொரு கண்ணிமை நேர
மயர்ந்தது நிச்சயமே
எண்ணியொருந் தவறேது மிழைத்திலேன்
என்னவென்றே பகர்வாய்
கண்ணியம் கொண்டு கணமிடம் நீங்கிய
காட்சி தெரிந்திலையோ

”புன்னகை கொண்டுநின் பேச்சில் மயங்கிடப்
பேதை யல்லயிவளோ
கன்னம் பிடித்திவள் கன்னியின் பொன்னிதழ்
கைவிரல் தொட்டதுவும்
இன்னும் அடம்பிடித் தாவல் கொண்டேயிவள்
ஆசையில் கொஞ்சியதும்
பொன்னில் வளர்ந்தவ ளென்று பசற்றிய
பொய்யும் மறந்ததென்ன?

கன்னியிவள் உடல் கற்பில் மாசுஎழக்
காரிய மானவரே
என்னவென் றேயொரு நீதிசொல் லச்சபை
முன்னேயெ முந்தருளும்
பின்னையி ராப்பக லோடு கலந்திடும்
போதில் அரசமர
திண்ணையடி வந்து சேரு”மெனச் சொல்லித்
தென்றலென நடந்தாள்

2. நீதியைத் தேடி

அன்னம் நடைஅசைந்தாடுமிடை எழில்
வண்ண மயிலெனவே
எண்ணமது சிதைந்தோட அவள்நடை
கண்டுமன மிழந்தேன்
வண்ணங் குழைத்த நல்மாலைவரஅவள்
வஞ்சியின் சொல்லினுக்கே
திண்ண மெடுத்திவள் செய்வதுமோச மென்
றுண்மை பகரச்சென்றேன்

மஞ்சள் நிறவெயில் மாலைக் காற்றின்கீதம்
மாந்தரின் பேச்சினொலி
பஞ்சென வேதுள்ளி வஞ்சமில்லா தோடும்
பாலகர் கொஞ்சமொலி
நெஞ்சைக்கவர்ந்திட சங்கீததாளமும்
நேரெதிர்காதிற் கொண்டேன்
சஞ்சலங் கொள்மனம் பஞ்செனஒத்தடம்
செய்தது மாலையெழில்

சின்னஇதழ் விரித்தின்ப மணமெடுத்த
தேங்கின பன்மலர்கள்
தின்னவருங் கருவண்டை அசைந்தாடித்
தேடின பூங்கொடிகள்
தன்னவர் வந்திடுங் காலமென இல்ல
நங்கையர் பூமுடித்து
சின்ன அகல்விளக் கேற்றி ஒளியிட்டு
சித்திர மாகிநின்றார்

நெல்மணி தேடிய புள்ளினங்கள்
வானில்நீளப் பறந்துவர
புல்லைக் கடித்தது போதுமென்று பசு
போகும் வழி திரும்ப
கல்வி பயின்றிடத் திண்ணை அயல்சிறு
கன்னியர் கூடியதும்
சல்சல் சலவென்று சலங்கை குலுங்கிட
சின்னவர் ஆடியதும்

கண்டுமனதினில் கொண்ட உவகைகள்
கொஞ்சமல்ல நடந்தேன்
கொண்டையில் பூவிடும் நங்கைதனை அயல்
கண்டு அருகணைந்தேன்
வண்டையுரித்தன இரண்டுகண்கள் என்னை
கண்டு மருண்டிருக்க
செண்டைமலரொத்தசின்ன இதழென்னும்
பூவை மலரவைத்தாள்

வந்திடவே செய்யீ ரென்றெண்ணவே
ஆகா..வந்தீர் அதிசயமே
சிந்தையி லென்னையும் கொண்டதனாலேயே
வந்ததுநிச்சயமே
இந்தளவே போதும் உங்கள் நினைவுடன்
என்றுமே வாழுவேனே
எந்தநினைவுடன் சொன்னவளோ அவள்
நெய்விழி பூத்ததுநீர்

பித்துப்பிடித்தவள் போலப்பிதற்றிடும்
பெண்ணே பெரியோர் எங்கே
சித்தம்பிழைத்தவள் உன்னை நம்பியிங்கே
சேர்ந்தேன் மடமையிலே
எத்தன் செய்யும்வேலை இட்டவளே இனி
என்னைமறந்துவிடு
இத்துடன் யாவும் நிறுத்திவிட்டாலே
பிழைத்தனைஓடிவிடு

கட்டியணைத்துமே கன்னியென்னை உங்கள்
கைகளில் இட்டவரே
விட்டு விலகிட எண்ணியிருப்பது
விந்தையில் விந்தையன்றோ
தொட்டதனாலேஎன் தூயமனதினில்
தோன்றிய வேதனையை
விட்டு நலங்கொளச் செய்தலன்றி ஒரு
வேடிக்கை வேண்டியதோ

அந்தர வானிலேகூடுகட்டி அதில்
ஆனையின்முட்டைவைத்தேன்
விந்தை நாலுகுஞ்சு வந்ததடாஎன்று
வீணில் பசப்பும்பெண்ணே
உந்தன்மொழி பொய்என்னிடம் செல்லாது
போதும் நிறுத்திவிடு
சுந்தரியே சொல்லு சேதிகேட்கும் சபை
சென்றது எங்கேயிங்கு

சொல்லி முடிக்க முன்வந்தவரோ ஒரு
சித்திரக்கேலி யென்னும்
ஒல்லி உருவமும் ஓங்கிய நெற்றியும்
ஊடேசிலமுடிகள்
நல்லது உங்கள் வழக்கென்ன கூறுவீர்!
நங்கையே சொல்லிடுவாய்
வல்லவர் சொல்லியபோது புரிந்தது
வந்தவர் ஊர்தலைவர்

3. பொய்யுரைத்த பேதை

சின்னவள்தான் இவள் சொல்லும் உண்மையிது
சிந்தை மயக்கியவர்
எந்தன் கனவினில் வந்து நின்றார் இரு
கன்னம்தழுவிநின்றார்
பொன்னெனப் பேசி பிதற்றுகிறார் எந்தன்
பின்னலைநீவுகிறார்
முன்னமிருந்து முகம்பிடித்தேழுமு
வெண்மதிஎன்குகிறார்

ஊருக்கும் உண்மைக்கும் நீதிசொல்லும் நல்ல
உத்தமமானவரே
நீருக்குள் நாளொன்று நிற்கையிலே வந்து
நெஞ்சில்புகுந்துவிட்டார்
யாருக்கும் ஏதும் அறியமுன்னே என்னை
ஆரத்தழவி விட்டார்
போருக்குவீரனாம் பெண்மனதுள் வந்து
பித்தனாய் ஆடுகிறார்

பாலைக் குடிக்க எடுத்துவைத்தால் மனம்
பாம்பின் விஷம்என்குது
காலைவரை கண்ணை மூடினும் பக்கமாய்
சேரத் துயில்நாணுது
வாலை பருவமும் நோயானது என்
வண்ணம் குலைந்திடுதே
சேலை யிருப்பதே பாரமென்று பெருந்
தீயில் உடல் வாடுதே

கண்கள் பனித்தன தொங்கி இமைதனில்
கண்ணீர்த்துளி திரண்டு
பொன்னெனும் கன்னம்கடந்து இதழ்மெனும்
பூவில்கலக்கக்கண்டேன்
சின்னை இதழ் கசந்ததுவோ, அவள்
செவ்விதழ் கோணலிட்டாள்
என்னைகடைவிழிகொண்டு கண்டுஇதழ்
மீண்டும் விரித்துரைத்தாள்

பூவிழிமூட முடியவில்லைஒரு
பொழுதும் தூக்கமில்லை
நாவில் தெளிவெழும் பேச்சுஇல்லை ஒரு
நல்ல உணர்வுஇல்லை
ஆவிதுடிக்குது எண்ணியொரு ஆனந்த
கீதம் இசைத்தபடி
கூவிமகிழ்ந்திட வேண்டிநின்றேன் இந்த
கோலமென்றாகிவிட்டேன்

காற்றாகி வந்து கலகலத்தே என்னைக்
கைகளால் நீவுகிறார்
ஆற்றில்குளிக்கையில் ஆடுமலைகளாய்
ஆடையெதள்ளுகிறார்
ஊற்றிலுணர்வினுள் உள்ளக் கிளர்ச்சியி
லோடி பெருகுகிறார்
வேற்றுமையின்றியே வேண்டுமொருநீதி
வேதனைபோயிடவே

கொட்டியதுபல பொன்விளை காசென
கொல்லெனவே நகைத்து
பட்டெனக் கைதட்டிப் புன்னகைத்து சபாஷ்
பார்த்தகனவா என்றார்
நெட்டி முறித்துவிரல் மடக்கி ஏய்
நிற்கும் இளையபெண்ணே
குட்டிகதை கேட்கக் கூட்டிவந்தாய் இது
குற்றம் எனச்சினந்தான்

செம்புயலாகவேசீறிப் பகைவெல்லும்
சீராளன் வீரனே பார்
வெம்பும்விழி சொரி மங்கையின் பேச்சுமே
வேடிக்கையானதுகாண்
அம்புவிழிகொண்ட ஆரணங்கின் பக்கம்
அர்த்தமுளதோ நீசொல்
நம்புவதா இதில்நானெது கூற நீ
நல்லொரு தீர்ப்பளிப்பாய்

செந்தழல்வீசிய சின்னவளின் முகம்
சோர்ந்து துவளக் கண்டேன்
எந்தளவோ ஓர் எல்லையற்ற சோகம்
அங்கவள் மூச்சில்கண்டேன்
மந்தமெனும் இளம்புன்னகையிலொரு
மாசறு காதல் கண்டேன்
செந்தமிழ் செல்வியின் பின்னும் கதையிலே
நேசமிழைதல்கண்டேன்

பொல்லா மனம் கொண்ட பொய்மகளே ஒரு
போதும் மன்னிப்பேயில்லை
வல்லவன் என்னிடம் சொல்லியவை தந்த
வெஞ்சினம் போகவில்லை
நல்லதொரு நீதிநான் சொல்லுவேனென நங்கையை
நோக்கி நின்றேன்
கல்லில் சிலையென கண்கள் பனித்திட
கன்னம் சிவக்க நின்றாள்

4.தீர்ப்பு

புன்னகைத் தாள்அவள் பூமலரும் அந்தப்
போதை விழிமயக்க
முன்னமிருப்பது பெண்ணாவளோ ஒரு
மேகத்தின் தேவதையா
என்ன விழைந்தது என்மனதில் அவள்
ஏற்றிய தீ எரிந்தே
சின்னதென எழும்வேகம் பரந்திட
செய்வதுஎன் திகைத்தேன்

உந்தன் கனவதில் வந்தவன் நானென
கூறிய பொன்மகளே
எந்தன்கனவிலும் வந்துவிடு எனக்
கின்னல் விளைத்துவிடு
சிந்தும் உன்புன்னகை பங்கம் இழைத்தவன்
கண்களில்நீ புகுநது
தந்துவிடு இவன் தந்தபொருளவை
ஒன்றும் குறைவிலதாய்

தொட்டுஇழைத்தவை அத்தனையும் நீயும் '
தொட்டு அளித்துவிடு
பட்டு இதழ்களில் முத்தமிட்டால் நீயும்
முத்தம் கொடுத்துவிடு
கட்டியணைத்தை கட்டியணை நீயும்
கட்டளையிட்டுவிடு
கொட்டிகுவித்த குற்றமெல்லாம்பதில்
கூட்டிக் கொடுத்துவிடு

உந்தன் மனதினில் காதல்நெருப்பிட்ட
காளையிவன்தனுக்கு
சிந்தனையெங்குமே தீயிட்டு காதலின்
தீமை உணர்த்திவிடு
சந்தணமேனியில் செய்தகுறும்புகள்
அத்தனையு மெழுதி
தந்ததைப்போல தழுவிக்கொடுத்திடு
தீரும்கணக்குஅதற்கு

செந்தணல்வீசும் சிலையெனக் கண்டவள்
இந்தக்குளிர்நிலவா
சுந்தரம் வீசிடும்பூந்தென்றலா இல்லைச்
சுழலும்வன்புயலா
சிந்தும் சினமின்றி சேயிழை கண்களில்
சேர்ந்ததுமுத்துக்களா
செந்தூரவாயி நிதழ்கள் துடிப்பது
இன்பக் கலக்கத்திலா

செவ்வரியோடிய கண்கள்மயங்கிடச்
சற்றுநிமிர்ந்துநின்றாள்
திவ்வியரூபமாய் சுந்தரிபொன்னெழில்
தேகமெடுக்க கண்டேன்
கொவ்வைஇதழ்களில் புன்னகை பூத்துக்
கொஞ்சமருகில் வந்தாள்
எவ்விதம் உங்கள் கனவில்வருவது
ஏழைஅறியே னென்றாள்

சொன்னவை அத்தனை நான்புரிவேன் ஆனால்
சொப்பனமல்ல வென்றாள்
முன்னே இருந்து அளித்திடுவேன் ஆனால்
மொத்தமாயில்லை யென்றாள்
சின்னச் சின்னதெனத் தந்திடுவாய் நானோ
சேர்த்துக் கணக்கிடுவேன்
என்ன கொடுப்பதில் வஞ்சனைசெய்திடில்
வட்டிஎடுப்பே னென்றேன்

மன்றநடுவரைக் காணவில்லை அவர்
மாயமாய் ஏகிவிட்டார்
தென்றலே போதுமா தீர்ப்பு பிழைத்ததா
தேவையைக்கூறு என்றேன்
கன்றிளம் மானுடை துள்ளலுடன் அவள்
கண்களில் மின்னொளியாய்
நின்று இதுகன வில்லை என்றுஎந்தன்
நெஞ்சில்முகம் புதைத்தாள்

(முடிந்தது.)

நன்றி

